

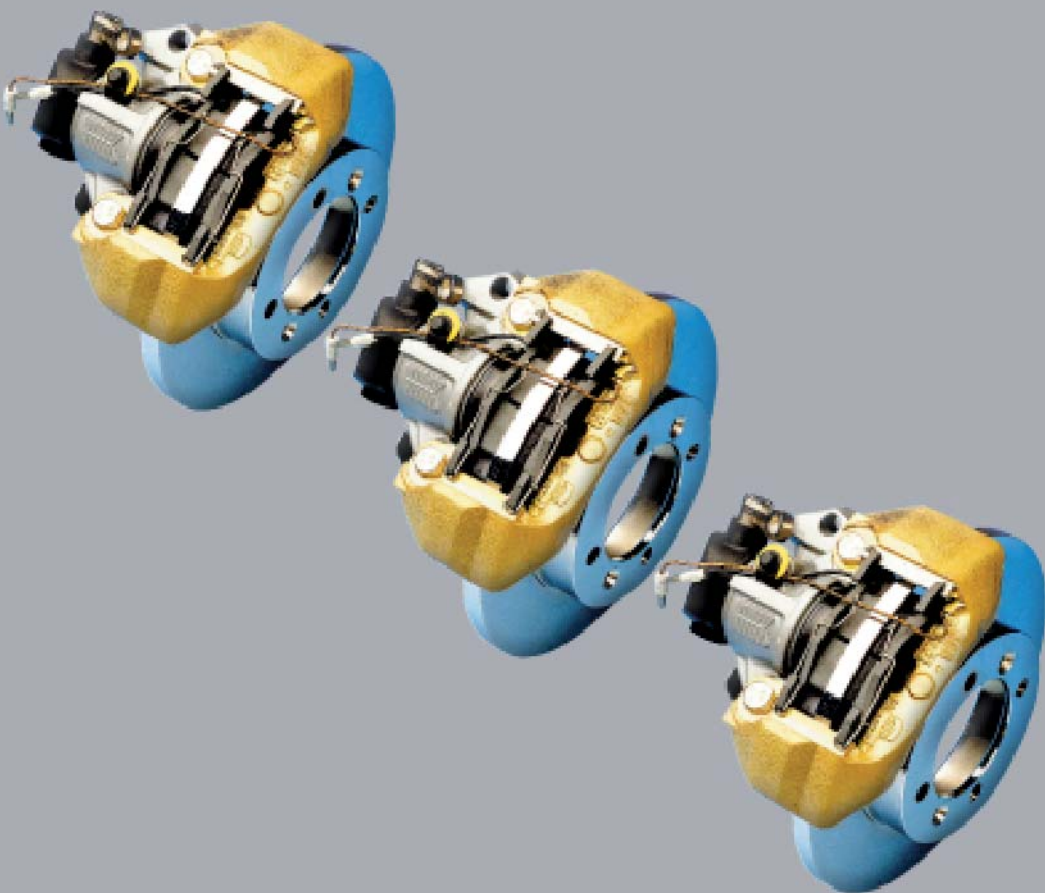
KORPIKOTURI

2/11

BROMAN Group

AUTOVARAOSAT JA -TARVIKKEET
VENE | KALASTUS | VAPAA-AIKA
TYÖKALUT | KOTI | SÄHKÖTARVIKKEET

Broman Group Oy on vuonna 1965 perustettu yritys, jonka toiminta on keskittynyt auton varaosa- ja tarvikemyyntiin sekä kodin ja vapaanajan tuotteisiin. Toimimme AD Varaosa-Maailma ja Motonet -liikeketjuina laajalla alueella Suomessa.

ad Varaosa[△]
Maailma **motonet**

BROMAN GROUP OY
Postiosoite: PL 169, 80101 Joensuu
Käyntiosoite: Tulliportinkatu 55, 80130 Joensuu
Puh: 044 700 7800 Fax: (013) 254 4199
www.bromangroup.fi
www.varosamaailma.fi
www.motonet.fi

-lehden juuret juontavat aina päivämäärään 2.4.1960, jolloin Karjalan Jääkäripataljoonan reservinlupseerikurssi n:o 39 oppilaskunta julkaisi oman kurssijulkaisun Vipinä-lehden nimellä. Aiemmin ilmestyneet kurssijulkaisut olivat lähinnä monistenippuja. Kurssi n:o 40 julkaisi oman kurssijulkaisunsa Korpisoturi -nimellä, jolla nimellä se ilmestyi aina vuoteen 1967. Vuosina 1967-1990 lehti ilmestyi Karjalan Jääkäri -nimellä. Vuodesta 1991 alkaen lehti on ilmestynyt nimellä Korpisoturi.

Kannen kuva:
Toimitus

Graafinen toteutus:
Toimitus

Päätöittäjä:
everstiluutnantti
Martti Koivula
Puh 0299 432 105
Fax 0299 432 109

Toimitus:
Marko Jalakanen
Jukka Tiihonen
Terhi Pelkonen

Taloudenhoitaja:
Jari Nousiainen
Puh 0299 432 190

Tilaukset, peruutukset ja
osoitteenmuutokset
toimitettava perille kirjallisena
osoitteeseen:
Pohjois-Karjalan Prikaati
Korpisoturi-lehti
PL 5, 80791 KONTIORANTA

Prikaatin ja Killan
nettisivu osoitteella:
www.puolustusvoimat.fi/pkarpr
e-mail: pohjois-karjalanprikaati@mil.fi

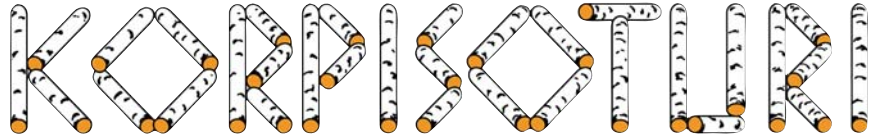
Ulkoasu/taitto/kuvat:
Toimitus

Painopaikka:
Suomen Painotuote
KM-Yhtymä Oy, Joensuu

Painos 2 700 kpl

Ilmestyminen
kaksi kertaa vuodessa:
huhtikuussa ja lokakuussa

Tilaukset:
Puh 0299 432 190
Irtonumero 8,50 euroa
Vuositilaus 17 euroa
ISSN 0789-1474

Pohjois-Karjalan Prikaatin ja Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta ry:n lehti

2/11

Pääkirjoitus	4
Komentajan kynästä	5
Kummikuntapalsta	6
Joukkoyksikön tunnus	7
Historianurkkaus	8
Pakina	12
Hyvinvointipalsta	14
Perusyksikköesittely	15
Prikaatissa tapahtuu	16
Korven kätköissä	27
Urheilu ja kulttuuri	32
Vapaaehtoinen maanpuolustustyö	37
VMTK	40
Kiltapalsta	41
JR 9 Perinneosasto	46
AUK:n kurssijulkaisu	55

MONINAISIA HAASTEITA

”Kiitos puolustusvoimien tehokkuudelle! Teitte kolmessa viikossa sen mihin äiti ei pystynyt 19 vuodessa. Lomilta lähtiessään poika petasi sänkynsä!”

Yllä oleva palaute on lainattu sanomalehti Karjalaisen tekstiviesti-palstalta tältä kesältä. On oikein mukava havaita, että sotilaallisten taitojen lisäksi puolustusvoimat on kyennyt kehittämään yksittäisen alokaan kansalaistaitoja. Kevät ja kesä ovat prikaatissa sujuneet mallikkaasti. Tammi-kuussa palvelukseen astuneen saapumiserän kuusi kuukautta palvelleet varusmiehet ja heidän johtajansa sotivat oman loppusotansa kesäkuussa Kymenlaaksossa ja kotiutuivat heinäkuun alussa. Vuosi alkoi kovien pakkasten ja flunssa-aallon merkeissä, jotka hieman haittasivat alkutalven koulutusta. Lumien sulaessa korpisoturit pääsivät vauhtiin ja palvelivat loppuun saakka tyylikkäästi.

Vuoden toinen saapumiserä alokkaita astui palvelukseen 11.7. Sotilasvala ja -vakuutus vannottiin elokuun 27. päivä Kontiorannassa. Samassa yhteydessä vietettiin varuskunnassa kotiväkipäivää. Paikalle olikin saapunut noin 3000 isää, äitiä ja tyttöystävää tutustumaan tiloihimme ja varustukseemme. Valapäivää saatiin vietää hyvässä ja avoimessa hengessä. Säänhaltijatkin suosivat, sillä keli oli suorastaan helteinen. Kahdeksan viikon mittainen peruskoulutuskausi on jo takanapäin ja erikoiskoulutuskausi on parhaillaan hyvässä vauhdissa. Alokkaiden - nykyisten jääkärien - koulutus sujui kesällä hyvin. Sotilaallinen perusta on luotu ja tästä on hyvä jatkaa kohti vaativampia harjoituksia.

Esikunnan, huoltolaitosten, pataljoonan ja Karjalan Sotilassoittokunnan henkilöstölle kulunut vuosi on ollut haasteellinen. Prikaatille on annettu lukuisia tutkimus- ja

kehittämistehtäviä, jotka ovat tulleet normaalin päivätyön päälle. Prikaatiimme on luotettu. Mielellämme olemme mukana. On mielenkiintoista ja haastavaa olla kokeilemässä uusia kokoonpanoja, varustusta ja taistelutapaa. Karjalan Sotilassoittokunta harjoitteli yhdessä Rakuunasoittokunnan kanssa tiukasti kuviomarsiesityksiä. He kävivät yhdessä edustamassa Suomea Ruotsin Ystadissa järjestetyssä TATTOO-tapahtumassa. Palaute on ollut kiitettävää. TATTOO-kiertue jatkuu vielä syksyllä kotimaassa.

Haasteellista on ollut myös SAP-tietojärjestelmän käyttöönotto. SAP:n eräänä tavoitteena on hoitaa yhdellä tietojärjestelmällä lukuisten erillisten tietojärjestelmien tehtävät, jolloin niistä voidaan vähitellen luopua ja säästää kustannuksissa. SAP ulottuu monelle taholle. Sillä käsitellään henkilökunnan virkamatkat, varusmiesten tiedot, henkilöstöhallinnon asiat sekä laajasti huollon ja taloushallinnon tehtäviä. Viime aikoina huomiota ovat herättäneet palkanmaksun vaikeudet, joista on kirjoitettu myös lehdistössä. Ongelmia on ollut monella taholla. Joukko-osastoissa on tehty näppäilyvirheitä tai tietoja on syötetty väärin. Järjestelmässä on ilmennyt testauksesta huolimatta yllättäviä teknisiä seikkoja, joiden johdosta laskentatulokset ovat olleet virheellisiä. On myös havaittu, että tiedonsiirrossa on ollut virheitä eri järjestelmien välillä. Kaikki tämä on vaatinut runsaasti ylimääräistä tarkistus-työtä ja selvittelyä. Henkilöstö on syystäkin ollut harmistunut.

Muihin joukko-osastoihin verrattuna palkanmaksun tilanteemme on kohtuullinen. Joitakin virheellisyksiä on havaittu ja ne on pyritty korjaamaan saman tien. Tässä tilanteessa vaaditaan kaikilta kärsivällisyyttä. Joka taholla tehdään kovasti töitä, jotta ongelmat saadaan ratkaistua. Annetaan työ-

rauha sovellusvastaaville ja palkkasihtee-reille. Vanhaan palkanmaksujärjestelmään ei ole paluuta, koska sen elinkaari on päätynyt. Kaikki se mitä joukko-osastossa voidaan tehdä, on tehty ja tullaan tekemään.

SAP:in käyttöönotto on iso ja haastava työ. Kokonaisuutta ajatellen olemme edenneet hankkeen edellyttämässä aikataulussa. Suuri kiitos kuuluu kaikille niille, jotka ovat olleet mukana kehittämässä ja käyttämässä järjestelmää. Työ on vaatinut oma-aloitteisuutta, sinnikkyyttä, luovuutta, valmiutta omaksua uutta ja sitkeitä istumalihaksia. Jatketaan samalla mallilla, periksi ei anneta. Vaikeuksista päästään yli ja kuten monessa muussakin asiassa, voidaan todeta, että loppussa kiitos seisoo.

Päätoimittaja
Everstiluutnantti
Martti Koivula

TUULISIA AIKOJA...

Olemme varmasti kaikki viime kuukausina kuulleet, minkälaisen haasteen edessä puolustusvoimat on tulevana vuosina. Vuosien ja vuosien ajan puolustusbudjetin vahvana ja pitkäjänteisyyttä tuoneena perusrakenteena on ollut kolmijako; noin kolmannes toimintaan, noin kolmannes materiaalihankintoihin ja noin kolmannes palkkoihin. Nyt tämä toimintaan, eli koulutukseen ja valmiuden ylläpitoon, sekä puolustusmateriaalin tarkoituksenmukaiseen uusimiseen varmuutta tuonut rakenne uhkaa sortua.

Vuoden 2009 turvallisuus- ja puolustuspoliittisessa selonteossa oli linjattu puolustushallinnolle tasainen rahoitus kuluva vuodesta alkaen aina vuoteen 2015 saakka. Tällä rahoitusmallilla käynnistymäisillään oleva puolustusvoima uudistus olisi kyetty tekemään hallitusti, eikä tulevana väli vuosina olisi syntynyt tulevaisuuteen vaikuttavia ongelmia. Kun nykyinen valtion talouden tilanne ja sen tulevaisuudennäkymät ovat radikaalisti muuttuneet vuoden 2009 selonteon jälkeen, ei puolustusvoimien lähivuosien toiminnan ylläpitoon ja kehittämiseen ole luvassa sitä kehystä, jolle tulevien vuosien toiminta vuoteen 2015 saakka oli suunniteltu. Itse asiassa hallitusohjelma on leikkaamassa puolustusbudjettia hallituskaudella 200 miljoonaa euroa, josta ensi vuoden osuus olisi noin 90 miljoonaa. Kun budjettileikkausten päälle huomioidaan yleisestä kustannusten noususta aiheutuva paine, nousevat puolustusvoimien säästötarpeet seuraavan neljän vuoden aikana noin 400 miljoonaan euroon.

Koska voimakkaasti muuttuneen rahoituskehityksen takia alun perin kaavailtu hallittu uudistus ei nyt ole mahdollista, tarvitaan tulevien väli vuosien hallintaan nopeita säästöjä. Materiaalisesta valmiudesta ei pikavoittoja löydy muuten kuin luopumalla lähivuosina kokonaan jostakin puolustuskyvyn osa-alueesta. Puolustushallinnon rakenteiden ja organisaatioiden supistuksien toimeenpanon valmistelu ja yhteiskunnallinen päätöksenteko vaatii myös aikaa.

Jäljelle jää puuttuminen jokapäiväiseen toimintaan. Tämä näkyy vähäisempinä harjoituksina niin varusmiesten kuin reservin osalta, merivoimien purjehduspäivien ja ilmavoimien lentotuntien supistumisena ja palkatun henkilöstön koulutuksen leikkauksina. Sanomattakin on selvää, että useita vuosia jatkuva kuvaton tilanne vaikuttaa pitkäaikaisesti puolustusvoimien tärkeimpään tuotokseen, puolustuskykyyn.

Puolustusvoimain komentaja esitti tiedotustilaisuudessaan 1.9.2011 puolustusvoimien toiveen päätöksenteon aikaikkunalle; puolustusvoimilla on valmius antaa uudistusta koskeva kokonaisesitys poliittiseen käsittelyyn ensi vuoden alusta ja olisi tärkeää saada poliittiset päätökset kesään 2012 mennessä. Näin jäisi kohtuullinen aika muutoksen valmisteluun ja toteutukseen. Samalla, ehkä yhtenä tärkeimpänä asiana, voitaisiin hälventää ja vähentää palkatun henkilöstön epävarmuutta.

On vähintäänkin kohtuullista puolustusvoimien henkilöstöä kohtaan, että edessä olevia päätöksiä ei ehdoin tahdoin viivytellä.

Mutta kuten sanonta kuuluu: "Koirat haukkuu ja karavaani kulkee." Kentällä, kouluttavissa joukko-osastoissa niin täällä kuin muuallakin, tehdään määrätietoista työtä käytettävissä olevilla resursseilla saapumiserä ja kertausharjoitus kerrallaan keskittyen annettujen tehtävien täyttämiseen ja sitä kautta omalta osaltaan puolustuskyvyn ylläpitoon.

Kuulasta ja raikasta syksyä toivotellen!

Prikaatin komentaja
Eversti Jari Kytölä

KONTIOLAHDEN UUSI KUNNANJOHTAJA

Elokuun alkupuolella Kontiolahtien kunnanjohtajana aloitti Helsingissä vuonna 1961 syntynyt, mutta nuoruutensa Kuopiossa viettänyt Jari Willman. Hän siirtyi Kontiolahteen Taipalsaaren kunnanjohtajan paikalta, jossa vierähti kaikkiaan kahdeksan vuotta. Willmanilla on vankka kokemus julkisen hallinnon tehtävistä viiden eri maakunnan alueilta. Hän kuitenkin toteaa, että "Oppia ikä kaikki" -lausahdus pitää täysin paikkansa myös hänen kohdallaan. Pohjois-Karjala on tullut tutuksi sekä sukulaisuussuhteiden muodossa sekä kuusivuotiselta työrupeamalta Pohjois-Karjalan maakuntaliiton tehtävissä. Varusmiespalveluksen nykyinen reservin ylikersantti Willman suoritti Savon Prikaatissa ja Koriolla vuonna 1980. Hänen perheeseensä kuuluvat puoliso Marjo sekä 9-vuotiaat kaksostytöt. Kunnanjohtaja harrastaa perheolojen lisäksi aktiivisesti liikuntaa vastapainoksi työlle eri muodoissaan (salibandy, kuntosali, lenkkeily ja metsästys) ja kehuu Kontiolahtien kunnan liikuntapaikkoja ja -mahdollisuuksia erityisen hyväksi jopa valtakunnallisestikin tarkasteltuna.

Kunta johtajan silmin

Kunnanjohtajan mukaan moni asia on kunnassa hänen omia odotuksiaan paremmalla tasolla, kuntalaisille tarjottavat palvelut ovat kaiken kaikkiaan hyvät ja mittavia investointeja on tehty viime aikoina mm. koulupuolella. Erityisesti kunnan perus-

tehtävät, jotka Willman nimeää muun muassa sosiaali- ja terveystalviksi sekä koulu- ja päivähoitopalveluksiksi ovat hyvin toteutettuja. Kunnanjohtajan mukaan Kontiolahti on kasvava kunta, syksyn aikana mennee 14 000 asukkaan raja rikki. Hän sanookin, että kunta on onnistunut luomaan vetovoimaa asukasmuuttoon. Kunta on pitkälti profiloitunut siihen, että kuntalaisten ikä- ja elämäntilarakenteen tarvitsemat palvelut ovat kunnan puolesta hyvin saatavilla. Muun muassa maankäyttöön ja rakentamiseen liittyviä asioita ja tarpeita on pyritty ja pyritään toteuttamaan.

Toki haasteitakin on Willmanin mukaan tulevaisuudessa odotettavissa. Uuden hallituksen kuntapoliittisissa linjauksissa on luvassa muutoksia maamme kaikkiin kuntiin ja niin myös Kontiolahteen. Erityisesti hän nostaa esiin kuntalain uudelleentarkastelun ja sen mukanaan tuomat muutokset sekä valtionosuuksien pienenemisen, joka väistämättä vaikuttaa kuntatalouteen. Toimintaa ja varautumista on kuitenkin jo tehty ja esimerkkinä Willman nostaa esiin Joensuun kaupungin kanssa neuvoteltavan sosiaali- ja terveystalviksen yhteistoiminta-alueen muodostamisen.

Kuntalaiset ovat Jari Willmanin mukaan oikein mukavia ja he ovat ottaneet uuden kunnanjohtajan todella lämpimästi vastaan sekä antaneet hyvää palautetta, mikä erityisesti lämmittää kunnaisän mieltä.

Prikaati

Kunnanjohtaja mieltää varuskunnan läsnäolon kunnassa ehdottomasti vahvuudeksi. Jokaisessa kunnassa ei kuitenkaan ole varuskuntaa ja olisikin vaikeaa kuvitella Kontiolahtea ilman Pohjois-Karjalan Prikaatia. Varuskunta yhdessä ampumahiihtostadionin kanssa muodostavat Willmanin mukaan keskeiset kunnan tunnettavuustekijät. Isona työnantajana varuskunnalla on luonnollisesti suuri merkitys kunnan näkökulmasta. Erityispiirteenä yhteistyöstä Willman nostaa esiin varuskunnan uimahallin käytön kuntalaisille tietyillä vuoroilla ilman eri maksua. Yhteistoimintaa ja näkyvyyttä siis riittää kunnan ja varuskunnan välillä. Kontiolahtien kunta haluaa uudenkin kunnanjohtajan mukaan olla tukemassa prikaatin toimintaa myös jatkossa. Yhteistoiminta puolustusvoimien kanssa tuli tutuksi Taipalsaaren kunnanjohtajan tehtävistä, jolloin yhteistyötä tehtiin Taipalsaaren ampuma-alueen ja Maasotakoulun kanssa, joten vierasta sotilasorganisaation kanssa toiminen ei Willmanille ole.

Kunnanjohtaja Jari Willman lähettää terveisiä koko prikaatin väelle ja toivoo erityisesti prikaatissa palveleville varusmiehille rikkaita ja antoisia kokemuksia armeija-ajalle, sekä prikaatin henkilöstölle menestystä heidän työssään. Kaikille Korpisoturi-lehden lukijoille hän lähettää syksyiset terveiset.

KARJALAN JÄÄKÄRIPATALJOONAN PERINNELIPPU

Karjalan Jääkäripataljoonan karmiininpu-
naisessa lippukankaassa on Karjalan vaaku-
nan tunnuksat; kaksi toisiaan kohti iskevää
käsivartta, joista tankoa lähinnä oleva ko-
koonaan haarniskoitu pitää miekkaa ja toi-
nen rengaspanssarissa pitäen paljastetussa
kädessä käyräsapelia. Käsivarret ja aseiden
terät ovat valkoiset, kahvat ja ponnet sekä
haarniskan nivelet kullankeltaiset. Varjos-
tus on hopeanharmaata. Käsivarsien ylä-
puolella on kullankeltainen avokruunu.

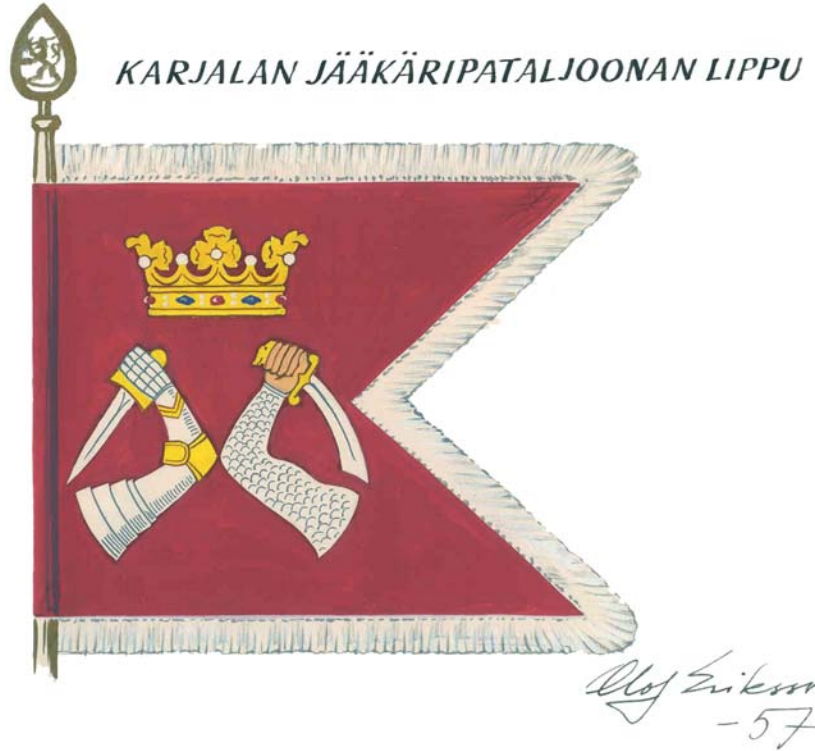
Alkuperäisen lipun korkeus on 45 cm ja
leveys 55 cm. Lippukangas on leikattu kie-
lekkeelle siten, että kielekkeen sivu on 33,2
cm ja lipun reunoja kiertää 4 cm pituiset
valkoiset ripsut.

Lipun on suunnitellut Olof Eriksson vuonna
1957. Lippu luovutettiin Karjalan Jääkäripa-
talojoonalle 4.6.1958. Runsaat kymmenen
vuotta myöhemmin 20.11.1968 naulattiin
Karjalan Jääkäripataljoonalle uusi suurempi
lippu Pääesikunnan vuonna 1968 antamien
ohjeiden mukaisesti. Uuden lipun korkeus
on 80 cm ja leveys 95 cm. Nykyinen Karja-
lan Jääkäripataljoonan lippu on järjestyk-
sessään kolmas.

Lipun suunnitellut Olof Eriksson on toden-
nut: "Vaikka nykyajan sodissa lipuilla ei
ole itse toiminnalliselta kannalta oleellista
merkitystä, niillä on rauhan aikana edel-
leen oma tärkeä tehtävä. Ne ovat joukon
tunnuksia, jotka edustavat komentovaltaa,
mutta ennen kaikkea ne ovat perinteiden
ylläpitäjiä. Lippu on näkyvä tunnus, joka
kokoaa joukon ja korostaa sen yhteishen-
keä."

Karjalan Jääkäripataljoonan lippua käyte-
tään valatilaisuuksissa, patalojoonan perin-
nepäivän tilaisuuksissa ja joukko-osaston
vuosipäivän paraatissa.

Karjalan Jääkäripataljoonalla on pienois-
lippu, jota jaetaan joukon arvokkaana
muistoesineenä.

PRIKAATIN ALKUTAIVALTA

Toinen komentaja

Aloitus

Sain suunnattomaksi yllätykseksi tietää lokakuun alkupäivinä 1990 tulevasta määräyksestäni Pohjois-Karjalan Prikaatin komentajaksi ja ylennyksestä everstiksi päivämäärällä 1.1.1991. Olin tiedon saadessani keskustelemassa Muonion Rajakomppanian päällikön kanssa hänen työhuoneessaan. Toimin tuolloin Sotakorkeakoulun Maasotalinjan johtajana ja olin valmistelemassa linjan tulevaa Lapin harjoitusta. Täytyy tunnustaa, että seuraavana yönä Jerismajalla ei uni tahtonut silmään tulla. Suurempaa onnenpotkuahan ei upseeri voi toivoa kuin päästä palvelemaan komentajatehtävään kotiseudulle.

Tiesin, että prikaatin toiminta oli käynnistynyt heinäkuun alussa. Eversti Ilkka Hollo ja majuri Hannu Koskinen olivat tehneet alaisineen suuren työn prikaatin perustamisvalmisteluissa alkuvuodesta 1990. Pohjois-Karjalan Patteriston lakkauttamisen jälkeen osan sen henkilöstöstä jäädessä Ylämyllylle muodostetun Joensuun Pataljoonan riveihin ei sekään ollut helpoimpia tehtäviä. Entisten punalaattaisten integrointi toisen toimintakulttuurin omaavaan joukkoon kesti odotetusti monta vuotta.

Uudenvuodenyönä kuulin Kontiorannan suunnasta kovia räjähdyskiä ja päättelin siellä juhlistavan uutta vuotta tavallista ärhäkämmin. Myöhemmin sain tietää, että samalla juhliittiin myös Koskisen ylentämistä everstiluutnantiksi.

Mielessäni kenraali Ilkka Ilmolan kannustavat sanat käydessäni ilmoittautumassa hänelle Pääesikunnassa aloitin komentajakauteni. Niin mitkähkö sanat? ”Pohjois-Karjalan Prikaati on niin hyvä joukko-osasto, että yksi huono komentaja välissä ei sen tasoa ja henkeä juurikaan pääse heikentämään.”

Ulkopuolinen tuki

Jo heti ensimmäisen työpäivän iltana eversti Hollo oli järjestänyt Olli Tiaisen majalle tilaisuuden, jossa sain esittäytyä Pohjois-Karjalan teollisuuden ja liike-elämän vaikuttajille. Suurimman osan heistä toki entuudestaan tunsin, mutta kun he kuulivat, että sotilasläänin vuosittaiset käyttövarat tämänlaatuisiin tilaisuuksiin (600 markkaa) oli nyt sitten käytetty, he ymmärsivät, mistä oli kysymys. Koko komentajakauteni aikana minun ei tarvinnut nuukailla vieraanvaraisuuden osoittamisessa. Rahaa riitti. Tuki ei tietenkään ollut vain rahallista. Suurem-

man arvon annoin sille henkisesti tuelle, jota koko ympäröivä yhteiskunta osoitti prikaatille kokonaisuudessaan sen taistellessa olemassaolostaan. Esimerkkinä mainittakoon vaikka rahasto, joka nopeasti kerättiin turvaamaan Karjalan Sotilassoittokunnan tulevaisuus, kun soittokunta oli vuorostaan joutumassa ”lahtipölkylle”.

Lakkautus- ja supistamisuhat

Osallistuin 22.-24.1.1991 Vekaranjärvellä komentajistotasoiseen sodan ajan operatiiviseen suunnitteluun, kun joukkoon iski salaman tavoin Ruotuväki-lehden artikkeli, jossa kaavailtiin monen varuskunnan uudelleenjärjestelyjä tai peräti lakkauttamista. Ylämylly oli päässyt lehden sivuille yhtenä lakkautettavista. Heti alkoi ankara puhelinsoittorumba, jossa isojenkin herrojen kuulin annattelevan totista tekstiä. Sotilaslääniä komentajat vakuuttelivat kilvan, että eivät olleet vähimmässätkään määrin tietoisia kyseisistä kaavailuista. Tilannetta rauhoitettiin toteamalla, että kaavailut olivat lehden toimittajan yksityisajattelmia, eivätkä edustaneet Puolustusvoimien virallista kantaa.

Tämä prikaatin silpominen tai lohkoaminen, joidenkin osien lakkauttaminen tai jopa koko prikaatin lopettaminen heijastuivat koko komentajakauteni (3½ vuotta) prikaatin elämään jollakin tavoin ainakin taustalla pesivänä mörkönä. Monet olivat ne tilaisuudet, joissa jouduimme prikaatia puolustamaan sen jälkeen, kun viralliset Pääesikunnan supistamissuunnitelmat tulivat julkisuuteen. Ensimmäisenähän esitettiin ainakin Ylämyllyn ja soittokunnan toimintojen lakkauttamista. Olipa joissakin suunnitelmissa esillä jopa koko prikaatin lakkauttaminen.

Minkä tasoista ylempien esimiesten painostus oli? Esimerkkinä voin nyt paljastaa, että kun Pääesikunnan päällikkö aloitti vierailunsa eräänä kauniina aamuna ja saatuaan esikunnassa kahvikupin eteensä,

kysäisi puolihuolimattomasti: "Kumpiko lakkautetaan ensin, Kontioranta vai Ylämylly?" Olimme, esikuntapäällikköni everstiluutnantti Hannu Koskinen ja minä, valmistautuneet todistamaan, että kahdessa paikassa toimiminen ei aiheuttanut juurikaan ylimääräisiä menoja.

Oli hyvin ilahduttavaa kokea se myötätunto ja tuki, jota ympäröivä yhteiskunta laajalla rintamalla ja yksissä tuumin osoitti. Kaikki tahot, joilla vähänkin katsottiin olevan vaikutusta tehtävään päätökseen, valjastettiin puolustamaan prikaatia. Itse käytin kaikki mahdolliset tilaisuudet tuodakseni henkiinjäämistäistelua julkisuuteen. Käytin, myönnän sen nyt, välillä liiankin voimakkaita ilmaisuja ja räikeää kielenkäyttöä tyrmätäkseni Pääesikunnan kaavailut. Tästä sain toistuvia huomautuksia jopa korkeimmalta tasolta, koska en ollut ymmärtänyt, että Pääesikunnan suunnitelmat olivat alemmille tasoilla "Jumalan sanaa", eikä niitä ollut syytä arvostella. Kun kuitenkin tiesin, että vasta Puolustusministeriön päätös on lopullinen, jatkoin valitsemallani linjalla. Ehkä räikein esimerkki tyylistäni oli Kiteellä pidetyn valatilaisuuden jälkeisessä maanpuolustusjuhlassa lausumani: "Hyvät kiteeläiset. Tiedättekö, mikä on teitä lähin joukko-osasto, jos Pohjois-Karjalan Prikaati lakkautetaan? Se on venäläinen 111. Moottoroitu Jalkaväkiprikaati, joka on 50 kilometrin päässä tuossa suunnassa." Tämäkin meni ylimpien esimiesten tietoon.

Minun komentajakautenani ei mitään lakkautettu eikä mitään supistettu. Korjaan: Pioneerikomppania lakkautettiin ja osa sen henkilöstöstä siirrettiin Porin Prikaatiin Säkylään. Tässä eivät auttaneet mitkään voimat.

Ilonaiheita

Pitkään komentajakautteen mahtui myös hyviä, kohottavia ja tunnelmallisia hetkiä. Prikaatin lipun, jonka lopulliseen ulkonäköön pääsin hivenen vaikuttamaan, juhlallinen nauhaus tapahtui Joensuun Kaupunginteatterissa 15.10.1991. Naulajat olivat arvovaltaisia, edustivat vanhaa ja nuorta prikaatin ja eri maanpuolustusjärjestöjen väkeä. Annoin suuren arvon

sille, että entinen Karjalan Jääkäripataljoonan komentaja kenraaliluutnantti Jorma Järventausta oli korkeasta iästään huolimatta päässyt naulaamaan ensimmäisen naulan. Lippu vihittiin ja luovutettiin juhlallisesti Tasavallan Presidentin linnassa 5.11.1991. Tilaisuus kesti 13 minuuttia. Presidentti Koivisto ei sanonut sanaakaan.

Pohjois-Karjalan Sotaveteraanipiiri vietti kesäjuhlaansa Polvijärvellä 25.8.1991. Paikalla oli kymmenkunta virolaista Suomi-poikaa, jotka olivat olleet muutaman päivän Suomessa ja kuunnelleet korva radiossa koko ajan viestejä kotimaastaan. Silloin lyötiin arpaa Viron tulevaisuudesta. Kun ratkaisuksi tuli, että Viro julistautuu jälleen itsenäiseksi, ei riemulla ollut rajoja. Otin veteraanien ohimarssin vastaan.

Suomen lipun jäljessä kannettiin itsenäisen Viron lippua. Silmä kostui.

Palautin kunniaan aikoinaan harrastetut pitkät polkupyörämarssit. Ensimmäisenä kesänä pyöräilin alokkaiden kanssa Pielisen ympäri kolmessa päivässä 19.-21.7. Nurmeksessa oli välipäivänä valatilaisuus. Sotilaspastori Petri Rask ajoi koko ajan kintereilläni ja valvoi, ettei kuntoni vain petä. Pyöräilin myös Kiteelle valatilaisuuteen ja takaisin.

Eversti Hollo oli pohjustanut ystävyysjoukko-osaston hankkimista Ruotsista. Sellaiseksi luontui kuin itsestään Värmlannin Rykmentti I Karlstadista. Sen komentaja eversti Dan Snell oli opiskellut Suomessa samalla Sotakorkeakoulun kursseilla kuin Hollokin ja oli Värmlannin suomalaisalueiden vanhaa sukujuurta. Ensimmäinen käynti Karlstadiin tapahtui 9.-11.12.1991. Ystävyyden muodoista laadittiin sopimus, jossa korostettiin, että vierailut ovat molemminpuolisia, eivätkä vain ylimmän tason harrastamia. Sopimusta noudatettiinkin ja muutamat kouluttajat pääsivät tutustumaan toistensa työskentelyyn ampumaleireillä ja taisteluharjoituksissa. Nythän rykmenttiä ei ole enää olemassa, kuten ei muitakaan joukko-osastoja.

Otin tavakseni kätellä prikaatiin tulleet alokkaat heti ensimmäisellä tai toisella viikolla. Alokas ilmoitti nimensä, koti-

Historianurkkaus

paikkansa ja ammatinsa. Muutama sana siinä vaihdettiin ja toivotin alokkaan tervetulleeksi prikaatiin.

Karjalan Sotilassoittokunta yhdessä taiteilija Eino Grönin kanssa saivat aikaan upean kasetin "Sankarten tie". Se edellytti jonkunmoista pääomaa ja sitä varten Ripatti ja Koskinen lainasivat Karjalan Poikien Killalta sievoisen summan. Se ei nyt ehkä mennyt kaikkien pykälien mukaan. Sain viimeisenä palveluspäivänäni käteeni paperin, jonka mukaan osuuteni lainasta oli maksettu takaisin.

Uimahallin kellariin hankittiin kuntosalikalusto. Avajaisia vietettiin 20.1.1993. En tänä päivänäkään tarkalleen tiedä, mistä kaikki rahat hankintaan tulivat. Minut pidettiin

tarkoituksella sivussa koko hankinnasta. Niinpä, kun Pääesikunta sai tietoonsa hankinnan, se lähetti pitkän haukkumiskirjeen, jossa yksityiskohtaisesti lueltiin ne rikkomukset, joihin hankintaprosessissa oli päädytty. Joka tapauksessa kalusto oli hyvä ja käyttökelpoista.

Koulutus

Olin asettanut tavoitteekseni seurata koulutusta prikaatissa kahtena aamu- tai iltapäivänä viikossa. Tämä ei toteutunut ollenkaan. Vain harvoin pääsin jokapäiväistä koulutusta seuraamaan. Sen sijaan olin mukana kaikilla ampumaleireillä, kaikissa taistelu- ja sotaharjoituksissa sekä tärkeimmissä Puolustusvoimien kilpailuissa, joissa prikaatin edustusjoukkue oli mukana. Ei ihme, että virka-auton mittariin kertyi vuosittain noin 40 000 kilometriä. Sehän vastaa kylätaksin normaalin vuoden kilometrejä!

Liian harvoin vierailin myöskin prikaatin eri toimipisteissä. Tarkastusten yhteydessä sitä tapahtui, mutta tarkastus on aina tarkastus, eikä silloin paljonkaan keskusteluväleihin päästä.

Lopetus

Jo lokakuussa 1993 kenraali Lehtimäki Pääesikunnasta aloitti soitella ja tarjotella siirtoa pois Kontiorannasta. Kun ne paikat, joita hän esitteli, eivät kiinnostaneet, kyselyt loppuivat. Vuodenvaihteen tienoilla Lehtimäki oli jo hätääntynyt. Hänen esimiehensä painostivat häntä ja niinpä hän aloitti puhelinkierrokset uudelleen. Viimeinen tarjous uudeksi palvelus-

paikaksi oli jo kohtuullinen, joten ilmoitin, etten lähde sotaväestä ovet paukkuun. Olin nimittäin tehnyt päätöksen siirtyä reserviin. Lehtimäki käski, että minun on luovutettava komentajuus 1.7.1994. Kun vastustin ajatusta perusteluin, että en halua tulevalle komentajalle jättää vain avainlippua pöydälle, vaan haluan perehdyttää hänet kaikkiin prikaatin asioihin perusteellisesti, keksi Lehtimäki siirtää minut Pohjois-Karjalan Sotilasläänin Esikuntaan erityistehtäviin kahdeksi kuukaudeksi. Komentajuuden vaihdoin eversti Lauri Ruonansuun kanssa 1.7.1994 mutta päivääkään en Joensuussa palvellut vaan olin loppulomalla koko ajan.

Kiitokset

Loppujen lopuksi komentaja-aikani olisi voinut olla raskaampikin, mutta erinomaiset lähimmät alaiset kevensivät taakkaa huomattavasti. Tärkeimpinä mainitsen esikuntapäällikön everstiluutnantti Hannu Koskisen, Karjalan Jääkäripataljoonan komentajat majuri Asko Kohvakan ja everstiluutnantti Seppo Pesosen, Joensuun Pataljoonan komentajat everstiluutnantti Matti Huttusen, everstiluutnantti Jukka Pölläsen ja everstiluutnantti Lauri Jokisen sekä soittokunnan päällikön musiikkikapteeni Raimo Maarasen. Komentotoimiston päällikkö kapteeni Juha Karhu oli korkean tason ihminen työssään. Heille kaikille esitän mitä parhaimmat kiitokset avustaan ja myötäelämisestään.

Teksti:
Eversti evp Pekka Ripatti
Prikaatin komentaja 1991-1994

MERIROVOJA JA TULEVAISUUDENNÄKYMÄ

Ulkomailta:

Merivoimat otti ja lähti miinalaiva Pohjanmaalla alkutalvesta Somalian rannikolle asti Atalanta –operaation varjolla taistelokokemusta hakemaan. Tulikaste saatiin merirosvojen kanssa käydyssä nujakassa. Merivoimat sai 18 merirosvoiksi epäillyn vangin lisäksi merkittävimmän voittonsa sitten Ruotsinsalmen toisen meritaistelun. Taisteluhan käytiin 9.-10.7.1790 ja se on ihme sekä kumma edelleen Ruotsin sotahistorian suurin merivoitto. Sitä ennätystä ei todennäköisesti ihan heti rikota.

Kotimaasta:

Eletään vuotta 2019. Vuosi aiemmin pidetyissä eduskuntavaaleissa Vain Aidot Luontoäänät Esiin –puolue (VALE) saavutti eduskunnassa yksinkertaisen enemmistön myös määrällisesti. Puolueen puheenjohtajan pääministeri Kaiku Kerttusen johdolla työskennelleet työryhmät runnoivat ensitöikseen maahan uudet ympäristönsuojelu-, ampuma-ase- ja ampumaratalait sekä käynnistivät lopullisen varuskuntaverkko- ja varusmieskoulutusuudistuksen.

Oleellisempina muutoksina aiempiin lakeihin olivat:

- Jokaiseen lintubongaustapahtumaan on liitettävä havaintojen teko myös ympäristöstä mahdollisesti kuuluvista laukauksista. Laukaushavainnot on pisteytetty siten, että mitä kauempaa laukaus on kuultu, sitä enemmän saa pisteitä. Esimerkkinä mainittakoon, että Pohjois-Karjalassa yksi 10 kilometrin päästä kuultu laukaus vastaa pisteissä yhteensä kolmea erillistä havaintoa tansanialaisesta punanokkatokosta.

- Ampuma-aseen hallussapitoluvan saaminen edellyttää säännöllistä, kerran viikossa tapahtuvaa harjoittelua ns. EKO-aseilla viiden vuoden tai lyijyttömiä patruunoita ampuvalla ja puristeilmalla toimivalla (viipuvirriteisellä) ilmakiväärillä kymmenen vuoden ajan. Harjoittelusta poissaolo on hyväksyttävää vain sairaustapauksissa,

joista on oltava lääkärintodistus. Aiemmin aseiden omistaneet tarvitsevat käydä vain joka toisessa harjoituksessa, eivätkä tarvitse myöskään osallistua pakolliseen mielentilatutkimukseen. Harjoittelua valvovat ELY-keskuksiin tätä varten palkatut henkilöt.

- Puolustusvoimien asejärjestelmät modifoidaan EKO- ja SIMU-järjestelmiksi. Kovia patruunoita ei ammuta. Paukkupatruunoita ja -laukauksia käytetään vain näytöksissä ja suuremmissa voimannäyttöharjoituksissa Pääesikunnan luvalla.

- Ampumaratojen tarve kartoitetaan aikanaan kunhan lopullinen käyttäjien määrä selviää. Metsästys on kielletty koko Suomessa 1.1.2025 saakka.

- Suomenruotsalaisten ja paliskuntien olemassaolon turvaamiseksi Uudenkaarlappuun ja Lapin Rykmentit pidetään ja niitä kehitetään. Lisäksi Matkailun Edistämiskeskuksen tuella säilytetään Kakarajärven Priikaati museovaruskuntana Repoveden erämaamatkailuun liittyen. Muut varuskunnat lakkautetaan.

- Varusmiespalvelun kesto on miehistöllä 3 kuukautta, erikoismiehillä ja johtajilla 4 kuukautta. Varusmiesten loma- ja vapaaajasta ei tingitä. Palveluksen sisältö muuttuu enemmän ajan vaatimuksia ja henkeä vastaavaksi. Muun muassa entisten tiedustelu-, lähitaistelu-, suojelu- ja liikuntakoulutuksen tilalle on esitetty koulutusaiheina lintubongaus-, katuturvallisuus-, mielenilmaus- ja erilaiset harrastusmahdollisuudet -kursseja.

Muutokset ovat vankasti perusteltuja ja niissä on otettu huomioon kansalaisten tahto. Työryhmät suorittivat kansalaisykselyjä ja jopa haastatteluja ratkaisujensa pohjaksi.

Karhupoukaman kirkonkylän itäpuolella Kontiovaarassa kävi haastattelija ja kyseli paikalliselta asukkaalta, että eikö ne Karhu-

rannan varuskunnan kahdeksan kilometrin päässä tapahtuvat ammunnat varmasti teitäkin häiritse.

”Kyllä se paake kuuluu, mutta hyvin epäseleästi ja sillon, kun sieltä päen tuuloo ja tarkasti kuunteloo. Mitä ampunevat joutessaan. Se on vaivanna. Minä oekeestaan saen paakkukammon jo penskana, kun isä kerto niitä sotajuttujaan ja miten hyö jatkosovassa pelekäs. Peleko tarttu. Sitten se luki vielä iäneen niitä ”Kansa taisteli, miehet kertovat” -lehtiään, joka sille tuli 30 vuotta. Että oon minä ollunna pienen ikän ampumamelulle alttiina. Minä en ennee ampumarattoo tarvihe, kuurosokkee mies. Minustanähe joutaa kiinni.

Tuo nuapurin rouvakii, joka tosin on tuossa mökillään vuoessa vuan kesälomallaan pari viikkoo, sano, jotta hiän illalla oekeen kuunteli, että eikö ne ammukaan, kun ei mittään ei kuulunna, eikä meinanna suaha sen jälakeen oekein nukutuks. Hänennii mielestä raat voes turhina sulukee.”

Nämäkin lausunnot olivat omiaan tukemaan varuskunta- ja ratatarvekartoitustutkimuksen perusteella tehtyjä päätöksiä.

Haastattelun aikana idyllistä maalaismaisemaa halkovan tien suunnasta alkoi kuulua kumeiden tykinlaukausten kaltaisia ääniä. Äänien lähetessä niiden huomattiin olevan lähtöisin tietä pitkin lähestyvistä autosta. Auton ollessa kohdalla haastateltava näytti vain aukovan suutaan, koska auton aiheuttama meteli peitti kaikki muut äänet.

”...on tuo nuapurin poeka kova tuunoomaan autoosa. Noin ärhäkät passot sae vihon viimein kuulumaan aatostaan. Takakontti onnii kyllä turvoksissa kaejuttimia. Pari kertoo oon tinnityksen takia jotuna turvautummaan paenekammiohoetoihin, kun olin liian lähellä tietä tuolla postilaatikolla ja tuo poeka päristel ohi. Mutta pittää poejilla olla harrastuksia. Ja kyllä meteliä mualimaan soppii”, huusi haastateltava

naama punaisena auton edettyä jo kilometrin päähän.

Mutta palataanpa melkein tähän päivään. Olin tilaisuudessa kunnoittaa poikani häähuhlaa 6.8. Lappeenrannan keskustassa olevassa vanhassa pappilassa. Päivä sattui muuten olemaan myös syntymäpäiväni. Meni yhdet juhlat sivu suun.

Häät olivat entisajan mittapuun mukaan epäonnistuneet ja ikävät. Yhtään ei tapeltu. Ennen vanhaan häitä, joissa tapeltiin, saattoi olla useitakin peräkkäin. Joku puukosta saanut ja lääkäriin toimitettu saattoikin todeta haavojen ompelua aloittavalle lääkärille: "Elä ompele, harsi vuan. Viikon piestä on seuraavat hiät. Mitä turhoo paekkomaan – onpahan jo reiät valamiina."

Jouduin pitämään puheen hääparille ja vieraille. Kerroin aluksi niin kuin hyvä tapa edellyttää esitykseni sisällön: "Puheeni on neliosainen: 1. osa: Lappeenrannan varuskuntakaupunkina 1500-2011 (pitiän juhlapaikasta jotain mainita). 2. osa: Tämän päivän historiallinen tausta: Nuutisten ja Korhosten suvun jäsenten toistensa löytämiseen 2000-luvulla johtaneet seikat alkaen ensimmäisten suomalaisten tulosta nykyiselle Uudellemaalle ja sieltä edelleen Savoon ja Pohjois-Karjalaan. 3. osa: Historiikki, Tiinan ja Juhon yhteinen taival 2001-2011. 4. osa: Ohjeita avioliittoa varten. Esityksen kesto 45 minuuttia." Jo puheeni tässä vaiheessa pääosa vieraista itki –nekin, jotka eivät minua paremmin tunteneet.

Lopuksi piti kehoittaa kohottamaan malja hääparille. Jostain syystä minua arvelutti, että mitenkähän tuo pappi siihen suhtautuu. Silloin oivalsin ja ilmoitin: "Koko muulle porukalle on tuolla salissa puhelu paitsi pappille, että eiköhän me muut siirrytä sinne."

Että putkeen meni lopulta sekin tilaisuus.

Hyvää, sateista ja tattista syksyä kaikille pakkasia ja lumenluontia odotellessa.

Ahti K.

Myös Teidän tukenanne

Karjalaisen Kulttuurin
Edistämisyhdistys

puh. (013) 122 155

TYÖHYVINVOINTIIN KANNATTAA PANOSTAA

Työhyvinvointi on tänä päivänä yhä merkittävämpi kilpailu- ja menestystekijä organisaatioiden toimintakyvylle ja tulokssellisuudelle. Työhyvinvointiin liitetään nykyisin keskeisinä tekijöinä oikeudenmukainen johtaminen, monipuoliset vaikuttamismahdollisuudet, hyvä työilmapiiri, yhteisöllisyys, palautteen saaminen ja tasapaino työn ja vapaa-ajan välillä. Hyvin suunnitellulla ja toteutetulla laaja-alaisella työhyvinvointitoiminnalla voidaan kiistattomasti pienentää sairauspoissaolo- ja tapaturmakustannuksia, vähentää työkyvyttömyyseläkkeitä, parantaa henkilöstön sitoutumista, innovatiivisuutta, asiakastytyväisyyttä, työilmapiiriä, laatua sekä kehittää osaamista.

Kokonaisvaltaiseen työhyvinvointiin pyritäessä on yksilöä, työtä, työympäristöä ja työyhteisöä kehitettävä samanaikaisesti, tavoitteellisesti ja kontrolloidusti. Lisäksi on muistettava, että työn ulkopuoliset asiat esimerkiksi perhe, harrastukset, yhteiskunnan tukiverkot ja palvelujärjestelmät vaikuttavat yksilön työkykyyn. Tutkimusten mukaan työhyvinvointitoimintaa leimaa usein viihteellisyys. Työntekijät itse toivovat, että tehdään yhdessä jotain "kivaa", mutta sen vaikuttavuus työhyvinvointiin on enemmän kuin kyseenalaista. Myös puolustusvoimissa tehtyjen tutkimusten mukaan työhyvinvointitoiminta mielletään usein vain virkistystoiminnaksi ja liikunnaksi. Työstä irralliset virkistystapahtumat ja tarjolla olevat liikunta- ja

kulttuurisetelit luovat myönteistä kuvaa työnantajasta, mutta ne eivät ole ratkaisu mahdollisiin työpaikan hyvinvoinnin ongelmiin. Työssä jaksamisen ja viihtymisen ytimessä on itse työ. Työpaikalla tehtävänkuvat ja pelisäännöt pitää olla selkeitä, johtamiskäytännöt toimivia ja tiedonkulku avointa, jotta työhyvinvointi mahdollistuu. Työhyvinvointitoiminnassa pitäisi siis keskittyä nykyistä enemmän itse työn ja sen sisältöjen kehittämiseen virkistystoiminnan sijaan. Puolustusvoimissa myös työhyvinvointitoimikuntia pitäisi hyödyntää tehokkaasti johdon apuvälineenä työhyvinvointitoiminnan suunnittelussa ja toteutuneen toiminnan vaikuttavuuden arvioinnissa. Työhyvinvointitoiminnan olisi tarkoitus olla parhaimmillaan osa luonnollista jokapäiväistä työntekoa. Työhyvinvointiin on kiinnitettävä erityistä huomiota organisaation isoissa muutoksissa, eli aihe on ajankohtainen niin prikaatissa kuin puolustusvoimissa yleensäkin.

Joidenkin tutkimusten mukaan jopa puolet, mutta vähintään 30 % työntekijöiden sairauspoissaoloista voidaan arvioida johtuvan organisaatiosta itsestään. Tutkimustulosten mukaan esimerkiksi liikunta- ja tukielin- sekä verenkiertoelinten sairaudet voivat pohjimmiltaan johtua myös toimimattomista tai huonosti johdetuista organisaatioista. Erään tutkimuksen mukaan huonot vaikutusmahdollisuudet, yksipuolinen työ ja ristiriidat esimiesten kanssa lisäävät sairastumisriskiä huomattavasti

enemmän kuin esimerkiksi ylipaino, tupakointi tai vähäinen liikunta.

Työhyvinvoinnin puutteesta Suomessa voi kertoa myös se, että 80 % eläkkeelle siirtäjistä lähtee työelämästä pois ennen virallista eläkeikää. Työkyvyttömyyseläkkeitä ja sairauspoissaoloja on tutkimusten mukaan mahdollisuus vähentää kolmanneksella, jos työnantaja ja työntekijät tekevät yhteistyötä työhyvinvoinnin eteen. Työhyvinvointitoimintaan sijoittaminen on organisaatioille aina taloudellisesti kannattavaa. Työterveyslaitoksen mukaan jokainen työhyvinvointiin sijoitettu euro tuo kuusi euroa takaisin. Työhyvinvoinnin edistäminen on viime kädessä organisaation ylimmän johdon vastuulla. Lähiesimies on "paljon vartijana" työyksikötasolla työhyvinvointiin liittyvissä asioissa, mutta jokaisen meistä pitää kantaa oman kortensa kekoon työyhteisön hyvinvoinnin ylläpitämiseksi ja edistämiseksi.

Lähteet:
Mattila, A. 2011. Ylempi Amk opinnäytetyö: Työhyvinvointitoimikunnan rooli ja mahdollisuudet työyhteisön kehittämisessä Pohjois-Karjalassa Prikaatissa.
Kelan Sosiaalivakuutus-lehti 2/2011

Teksti:
Sosiaalikuraattori
Anne Mattila

PANSSARINTORJUNTAKOMPPANIA

-vain osuma ratkaisee

komppaniassa. Erikoismiehet koulutetaan Esikunta- ja huoltokomppaniassa, jonka jälkeen palvelus jatkuu Panssarintorjuntakomppaniassa. Panssareiden tuhoamisen kouluttamisessa käytetään yhä enemmän hyödyksi simulaattoreita. Uudesta simulaattorikalustosta mainittakoon ohjuskoulutuksessa käytettävät nykyaikaiset sisä- ja ulkotilasimulaattorit. Yksikössä suoritetaan valtakunnallisestikin merkittävää simulaattoritutkimusta. Tutkimuksen tarkoituksena on selvittää simulaattoreiden käyttömahdollisuudet ja soveltuvuus taisteluammuntojen harjoitteluun.

Panssarintorjuntakomppaniaan käsketään palvelukseen Pohjois-Karjalan Prikaatiin käsketyt eri joukkuelajien urheilijat. Urheiluharrastuksen jatkaminen varusmiespalveluksen aikana on mahdollista vain palveluksen ehdoilla. Tämä tuo haasteita ja mahdollisuuksia koulutuksen toteuttamiseen. Harjoitusvapaat ovat mahdollisia pääosin palveluksen jälkeen, mikäli henkilö hallitsee opetetut asiat. Kolikollakin on kääntöpuolensa, niin myös tälläkin... Hyvän fyysisen kunnon ja pelisilmän omaava varusmies on keskimääräistä suorituskykyisempi, nopeampi oppimaan ja ampumaan ratkaisevia osumia.

Yksikön päällikkönä kannustan vanhoja ja tulevia korpisotureita harrastamaan liikuntaa ja toivotan teidät tervetulleiksi panssarintorjuntakomppaniaan... "Vierivä kivi ei sammaloidu?"

Teksti:
PSTK:n päällikkö
Kapteeni Jari Pantsari

Panssarintorjuntakomppania (PSTK) perustettiin 1.1.2007 prikaatin organisaatiomuutoksen yhteydessä.

Panssarintorjuntakomppanian perustamisella vastattiin sodanajan joukkojen tarpeeseen, tuottaa suorituskykyisiä, vähänkisiä panssarintuhoamiseen erikoistuneita joukkoja jääkäripataljoonien ja taisteluosastojen tarpeisiin. Yksikön synnyttäminen oli kivuton, eikä siihen tarvittu kättilön apua. Komppania sai tarvitsemansa ammattitaitoisen henkilöstön valtakunnan kärkiosaajista. Viimeisimpänä koulutusjärjestelyjen muutoksena panssarintorjuntakomppanian muonavahvuuteen liittyi heinäkuun alusta vuonna 2011 alkaen sotilaspoliisiosasto. Sen toiminnasta on kerrottu Korpisoturin edellisessä numerossa.

Panssarintorjuntakomppanian henkilöstö on ollut sekoitus vanhaa ja uutta sopivassa suhteessa – kuten yksikössä koulutettavat aseetkin. Muistaen, että jokaisessa tuotteessa on olemassa parasta ennen päiväys. Vuosien varrella komppanian henkilökunnan ikärakenne on nuorentunut. Yksikkö on saanut uutta osaavaa verta ja uusia kriittisiäkin tuulia aliupseereiden, opistouseereiden, sotatieteiden kandidaattien ja

-maistereiden muodossa. PSTK:ssa varsinaisia "perustajajäseniä" on palveluksessa enää kolme henkilöä.

Panssarintorjuntakomppanian perustamisen jälkeen koulutuksen pääpaino oli kouluttaa vanhaa, mutta toimintavarmaa ja tarkkaa asetta sinkomiehille - raskasta sinkoa 95 S 58 - 61. Panssarintorjuntakomppania on tuottanut taisteluosastoihin vuonna 2007 - 2010 vuosittain yhden panssarintorjuntakomppanian. Vuoden 2011 alusta yksikkö sai mielekkään lisätehtävän, tuottaa vuodessa yhden lähipanssarintorjuntaohjusjoukkueen.

Yksikön joukkotuotantotehtävän mukaisesti varusmiehiä johtajineen koulutetaan ja harjaannutetaan saapumiserittäin toimimaan sotilaspoliisi, raskassinko, komento, huolto ja ohjusjoukkueen vaativissa ja haasteellisissa tehtävissä. Joukkotuotanto on rytmitetty seuraavasti: tammikuun saapumiserästä koulutetaan ohjus- ja raskassinkojoukkue, heinäkuun erästä ohjusjoukkueen johtajat, raskassinkojoukkue sekä komento- ja huoltojoukkueet. Varusmiesten johtajakoulutus toteutetaan pääosin omissa joukko-osastossa. Miehistökoulutus toteutetaan panssarintorjunta-

YMPÄRISTÖVAIKUTUKSIA PRIKAATISSA

-ympäristönsuojelu on yhteinen juttu

Monelle sotilaalle luonto on sydämen asia. Rapatessa kuitenkin roiskuu, jonka vuoksi päästöjä ja ympäristövaikutuksia tulee hillitä ja hallita. Ympäristönsuojeluun liittyvät muun muassa maaperän ja pohjavesien suojeleminen, melun hallinta, jätehuolto, materiaalihokkuus ja luonnonsuojelu. Aihepiiri on laaja. Jokapäiväisen työn keskellä on tärkeä muistaa, ettei ympäristönsuojelussa ole kysymys ainoastaan puhtaan luonnon korkeasta arvostamisesta, vaan lainsäädännön noudattamisesta ja toimintoedellytysten turvaamisesta. Hyvät suhteet ympäröivään yhteiskuntaan ovat tärkeitä. Ympäristönsuojelussa menestyään parhaiten, kun siihen panostetaan jo yksilötasolla. Asenne ratkaisee!

Pohjavesien ja maaperän suojeleminen

Iso osa puolustusvoimien harjoitusalueista sijaitsee luokitelluilla pohjavesialueilla. Pohjois-Karjalassa sijaitseva Jaamankangas on I luokan pohjavesialuetta, eli vedenhankintaa varten tärkeää pohjavesialuetta. Jaamankankaalla sijaitsee myös tällainen vedenottamo. Pohjaveden suojeleminen Pohjois-Karjalan Prikaatissa näkyy muun muassa ajoneuvojen tankkauksissa. Tankkaukset on sallittu ainoastaan varuskunnan kiinteällä polttoaineen jakopaikalla sekä läheisellä huoltoasema-alueella. Pohjavesien suojeleminen kehitetään puolustusvoimissa valtakunnallisesti. Pilaantuneita maita

puolustusvoimat puhdistaa noin miljoonalla eurolla vuosittain. Puhdistuksia tehdään esimerkiksi pilaantuneen maa-alueen maankäyttötarkoituksen muuttuessa.

Uhanalaisia lajeja ryskeen ja paukkeen keskellä

Ammunnasta syntyy melua, josta ympäröivä yhteiskunta ei aina ole mielissään. Melun hallinnan organisoinnista huolehtii maavoimien oma meluasiantuntija. Melun hallinta koskettaa niin kouluampumaratoja kuin ampuma- ja harjoitusalueiden raskaita aseita. Yhteiskuntasuhteiden ylläpidon kannalta on tärkeää, että melua hallitaan niin hyvin kuin mahdollista. Tärkeät melun hallintakeinot ylläpitävät useat. Mittausten ja laukausmäärien kirjausten ohella on esimerkiksi tiedottamisella, sekä alueen asukkaiden informoinnilla merkittävä rooli melun hallinnassa. Tärkeää on myös riittävien suojavaikotekijöiden varaaminen asutuksen ja ampumaradan väliin. Aina tämä ei kuitenkaan ole mahdollista.

Positiivisiä vaikutuksia löytyy. Harjoitusalueita on säilynyt luonnontilaisena, kun alueita on pidetty suljettuina muulta toiminnalta. Sotilaat ovat tottuneet liikkumaan metsissä ja tarkkailemaan ympäristöään keskivertokaupunkilaista enemmän. Kaikki eivät kuitenkaan tiedä, että osalta puolustusvoimien harjoitusalueista löytyy myös useita uhanalaisia lajeja. Alueittain ampumaharjoitukset ovat jopa edistäneet luonnon monimuotoisuutta luomalla oikeanlaiset olosuhteet paahde- ja paloaluelle esiintyvälle uhanalaiselle lajistolle.

Ympäristönsuojelu kuuluu myös sotahar-

joituksiin. Harjoituksissa joukoilla on käytettävissään ympäristökartat, joissa näkyvillä alueilla tietyt toiminnot on kielletty tai niitä on rajoitettu. Myös jätehuolto ja siihen liittyvät haasteet ovat osa ympäristönsuojelua.

Eteenpäin yhdessä tehden

Ympäristönsuojelu on sulautunut osaksi arkista toimintaa, emmekä sitä sen vuoksi aina huomaa. Joukko-osastoissa, myös Pohjois-Karjalan Prikaatissa, on nimetty ympäristövastaava. Prikaatilla on kolme ympäristölupaa, jotka koskevat varikkoa, polttonesteiden jakeluasemaa ja kouluampumaratoja. Ympäristölupien määräyksiä on sitouduttu noudattamaan, vaikka ne joskus asettavatkin haasteita yksityisestä sektorista poikkeavassa organisaatiossa. Lähtötilaisuuden suurimpina haasteina ovat varikkolupien päivitykset sekä ampumaratojen kansallisen BAT-selvityksen vaikutukset ampumaratojen kunnostustöiden pitämiseen mm. lyijynkeräys.

Maankäytöstä lähiharjoitusalueelle prikaati on tehnyt maankäyttö sopimuksia yksityisten maanomistajien kanssa hyvinkin voimakkaasti vuonna 2010. Suurten metsäyhtiöiden UPM-Kymmene Oy:n ja Tornator Oy:n kanssa olemme olleet mukana tekemässä sopimusta yhdessä Itä-Suomen Sotilasläänin Esikunnan kanssa. Tämä sopimus tulee voimaan vielä tämän kesän aikana. Prikaatilla on myös oma ympäristöohjelma, jonka päivitys on lähiaikoina edessä. Ongelmatilanteissa ja vaativimmissa toimenpiteissä joukko-osastoilla on käytettävissään puolustusvoimien oma, valtakunnallinen ympäristöasiantuntijoiden verkosto. Puolustusvoimissa kenenkään ei tarvitse olla yksin, ei edes ympäristönsuojelun koukeroiden kanssa!

Teksti:
Ympäristövastaava
Yliluutnantti Seppo Väänänen

Kokelaiden vastaanotto 28.1.

Prikaatiin saapui uusi erä upseerikokelaita tammikuun lopussa. Vastaanottotilaisuus järjestettiin Kasarmin Kentällä ja kahvitelut muonituskeskuksessa. Siitä alkoi kokelaiden arki ja tehtävät joukkueenjohtajina uudelle saapumiserälle.

Itä-Suomen sotilasläänin ja aluetoimistojen vuosipäivä 25.2.

Vuosipäivän kunniaksi Joensuun Carelia-salissa oli juhlakiertueen konsertti, jonka solistina toimi tenori Jyrki Anttila. Orkesterin muodostivat Karjalan Sotilassoittokunta, Rakuunasoittokunta ja Savon Sotilassoittokunta. Täysi sali nautti konsertin annista ja osoitti sen raikuvien suosionosoituksin.

Karjalan Jääkäripataljoonan perinnepäivä 26.2.

Pataljoona vietti perinnepäiväänsä monituskeskuksessa pidetyllä kutsuvierastilaisuudella, johon osallistui kutsuvieraiden lisäksi pataljoonan omaa henkilöstöä. Tilaisuudessa muistettiin pataljoonasta lähteneitä henkilöitä, nautittiin pöydän antimista ja hyvästä seurasta sekä tansittiin soittokunnan varusmiesbändin tahdissa.

KOTIVÄKIPÄIVÄ JA SOTILASVALA 26.2.2011

Saapumiserän 1/11 sotilasvala pidettiin helmikuun viimeisenä lauantaina Kontiorannassa. Juhlapäivä alkoi lumisateen saattelemana kotiväkipäivän merkeissä, jossa alokkaiden kotijoukot pääsivät kurkistamaan varuskunnan elämään ja arkeen. Sissikomppania järjesti vieraille toimintänäytöksen. Tutustumiskierroksen ja valalounaan jälkeen oli vuorossa seppelleenlasku Kollaan Vasamalle ja sotilasvakuutuksen antaminen prikaatin auditoriossa. Alokkaat asettuivat paraatimuodostelmaan varuskunnan urheilukentälle odottamaan jääkäreiksi nimittämistä. Sotilasvalan ja -vakuutuksen antajia oli kaikkiaan 565. Prikaatin komentaja, eversti Jari Kytölä suoritti paraatikatselmuksen ja valakaavan esilukijana toimi Karjalan Poikien Kilta ry:n kunniapuheenjohtaja Harri Hentunen. Ohimarssin jälkeen pidettiin lomatarkastukset ja tuoreet jääkärit pääsivät ansaitsemilleen valalomille.

Alokkat siirtyivät tuvista muotoon kotijoukkojen katsellessa, kuinka ensimmäisten viikkojen koulutus on mennyt perille.

Kotiväki teki tarkkoja tupa- ja kaappitarkastuksia.

Kasarmeilla oli esillä varusmieskoulutuksessa käytettävää kalustoa, tässä tarkastelussa sissimuona.

Kotiväen ei kuitenkaan tarvinnut tyytyä sissimuonaan, muonituskeskuksessa heille tarjottiin maittava hernekeitto-lounas.

Sissikomppanian toimintänäytöksessä riitti katseltavaa, kun sissit irtaantuivat asemista vastapuolen hyökätessä.

Prikaatissa tapahtuu

Kontiolahden kunnanvaltuuston puheenjohtaja Mika Kuusela ja Pohjois-Karjalan Reserviläispiirin puheenjohtaja Timo Mononen laskivat seppeleen Kollaan Vasamalla yhdessä prikaatin komentajan kanssa.

Sotilasvakuutuksen antajia vakuutuskentekoesennossa auditoriossa ennen varsinaista valatilaisuutta urheilukentällä.

Talviliikuntapäivä Mustavaaralla 28.2.

Työhyvinvointitoimikunnan järjestämälle talviliikuntapäivälle ilmoittautui kaikkiaan yli 70 varuskunnan työntekijää. Päivä pidettiin perinteiseen (toisen kerran peräkkäin) tapaan Mustavaaran laskettelukeskuksessa. Ohjelmassa oli laskettelua, murtomaahiihtoa, lumikenkävilyä ja luonnollisesti yhdessäoloa hyvässä seurassa hyvän ruoan parissa.

Teksti:
Yliluutnantti Mika Räisänen

Koululaisvierailu- ja veteraanipäivä 24.5.

Jokavuotisiin perinteisiin kuuluva vierailu- ja tutustumispäivä toi taas sekä nuorta että iäkkäämpää vierailijaa varuskuntaan. Seppeleenlaskun jälkeen väkijoukko pääsi tutustumaan kalustoon, joka kiinnosti varsinkin koululaisia. Myös sotilaskodissa riitti asiakkaita ja munkit tekivät kauppansa. Paikalle oli saapunut joukko veteraaneja, jotka jututtivatkin ahkerasti erityisesti varusmiehiä.

Sotilasläänin komentaja Sotinpuruolla 31.5.

Itä-Suomen sotilasläänin komentaja, kenraalimajuri Jukka Pennanen on aktiivinen Pohjois-Karjalassa kävijä. Pennanen lukuisien vierailuiden ja tarkastusten ehdoton painopiste on asevelvollisten koulutus. Pennanen on pitänyt säännöllisesti varusmiesjohtajille keskustelevan oppitunnin johtamiskokemuksistaan.

Edellisen saapumiserän aikana saimme isännöidä sotilasläänin komentajaa kaksi kertaa myös Sotinpuruolla. Tarkastukset ajoittuivat perusampumaharjoitukseen helmikuussa ja joukkokoulutuskauden harjoitukseen kesäkuussa. Samalla hän sai aistia Pohjois-Karjalan kuivaa ilmastoa. Olihan helmikuun harjoituksen kovin noteeraus -38 astetta ja kesäkuussa vierailuun sattui noin 30 asteen hellepäivä. Olosuhteet eivät estäneet kuitenkaan hiihtoa ja suun-

Kenraalin palaute varusmiehille onnistuneen ammunnan jälkeen.

nistusta, jota kuului myös varusmiesten ohjelmaan ammuntojen vastapainona.

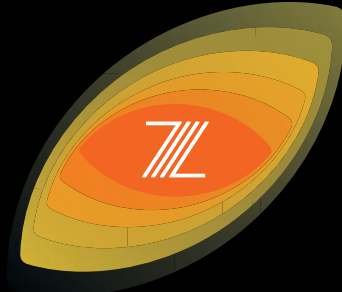
Teksti:
Everstilutnantti Petteri Tervonen

Puolustusvoimain lippujuhlapäivän alueellinen paraati

Joensuussa järjestettiin 4.6. Itä-Suomen sotilasläänin alueellinen paraati. Paraatiin osallistui joukkoja kaikista sotilasläänin joukko-osastoista. Mukana olivat myös Pohjois-Karjalan rajavartiosto ja osastoja maakunnan maanpuolustusjärjestöistä. Paraatitapahtumiin kuuluivat kalustonäyttely jokirannassa, seppeleenlasku Sankarihaudalla, paraatikatselemus ja kenttäharhautus torilla sekä ohimarssi Rantakatua pitkin. Ohimarssin vastaanottivat sotilasläänin komentajan, kenraalimajuri Jukka Pennasen lisäksi kaupunginvaltuuston puheenjohtaja, kansanedustaja Riitta Myller ja Pohjois-Karjalan Veteraanipiirin puheenjohtaja Olavi Lösönen. Torin ympäristö täyttyi yleisöstä ja etenkin ohimarssireitillä sekä kalustonäyttelyssä riitti väkeä.

Uusi, patentoitu
ABLOY®-lukitusjärjestelmä
Turvallisuutta, kestävyyttä ja
käytettävyyttä

AWS - ANTI-WEAR SYSTEM™
Takaa täsmällisen käyttötuntuman

Lisätietoja **ABLOY®**-valtuutetuista
lukkoliikkeistä, Abloy Oy:stä sekä
verkkosivuiltamme www.abloy.fi.

An ASSA ABLOY Group brand

ASSA ABLOY

ABLOY® SENTO

Tartu turvallisuuteen

- taidolla optimaaliseen tulokseen -

 OPTIMUS
TILITOIMISTO

www.tilitoimistooptimus.fi

 Tietokate Oy
Taloushallinnon ammattilainen

YRITTÄJÄ – PARANNA KILPAILUKYKYÄSI - HYÖDYNNÄ MODERNEJA
TALOUSHALLINNON PALVELUJAMME:

www.tietokate.fi

- verkkolaskutus
- ostolaskujen sähköinen käsittely
- e-tilinpäätös
- sähköinen palkkahallinto
- sähköinen matkalaskujen käsittely
- sähköinen arkisto
- sähköinen raportointi
- sähköinen tiedonsiirto viranomaisille
- asp-palvelut
- langaton tiedonsiirto

TIETOKATE OY,
Siltakatu 18
80100 Joensuu

p. 013-255 655
sähköposti; etunimi.sukunimi@tietokate.fi
fax 013-255 6565

Prikaatissa tapahtuu

Kesä11 -torikonsertti

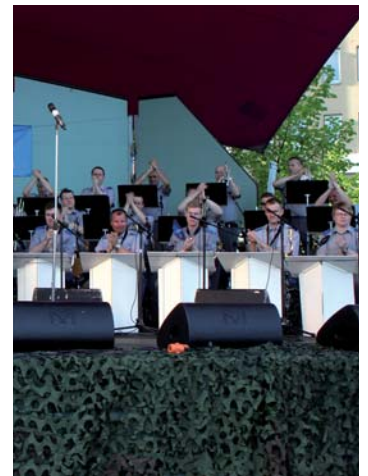
Joensuun tori täyttyi 4.6. kauniina alkukesän iltana jälleen kerran popmusiikista ja yleisöstä. Tällä kertaa Karjalan Sotilassoittokunta oli saanut tuekseen Rakuunasoitokunnan Lappeenrannasta sekä kertaamaan kutsuttuja reserviläismuusikoita. Oman soittokunnan varusmiesbändi lämmitteli yleisön muutamalla kappaleella ennen illan varsinaisia tähtisolistveja.

Solistikavalkadin aloitti maankuulu trumpettitaitelija Esko Heikkinen, jonka toiminnalliset esitykset tempaisivat yleisön mukaansa, tarjolla oli musiikillisen taituroinnin lisäksi "länkkäryyliin" niin ruoskaa kuin revolveriakin.

Illan toisena tähtenä loisti tv:stä ja soittokunnasta tuttu Ali Elkharam, joka toi mukanaan yhden kappaleen ajaksi solistin Joensuusta. Henna-riikka Syvänteen kanssa yhdessä esitetty Karjalan Kunnaila -kappale oli vaikuttavaa kuultavaa.

Illan päätätenä lavalle astui Jonna Geagea. Jonnan energinen esiintyminen, mukava meininki ja vahva tulkinta ei jättänyt yleisöä kylmäksi. Jonnan settiin kuului niin omaa tuotantoa kuin lainakappaleitakin.

OHI ON 270, 180, 362

Saapumiserän 2/10 270 vuorokautta palvelleet miehistön erikoiskoulutuksen saaneet varusmiehet kotiutuivat 7.4.2011.

270 vrk palvelleiden palkitut:

Jalkaväen mitali ja killan stipendi

Korpraali Koponen Mikko Armas Juhani

Hyvän jääkärin palkinto

Jääkäri Kukkonen Sara Kristiina

Kummikuntien esinepalkinnot

Korpraali Helli Kalle Hermann

Korpraali Kosonen Antti Paavo Kalevi

Rehdin sotilaan stipendi

Jääkäri Kontunen Anton Santeri

Ylämyllyn sotilaskotiyhdistys ry:n rahaston stipendi

Jääkäri Villman Erkki Aleks

8.7.2011 kotiutettiin saapumiserän 2/10 362 vuorokautta ja saapumiserän 1/11 180 vuorokautta palvelleet varusmiehet.

180 ja 362 vrk palvelleiden palkitut:

Jalkaväen mitali ja killan stipendi

Vänrikki Kiesi Mikko Tapio

Kersantti Parkkila Lauri Antero

Korpraali Peltola Antti Joonas

Reserviupseeripiirin palkinto

Vänrikki Natunen Herkko Hermann

Reserviläispiirin palkinto

Kersantti Rytönen Topi Tapani

Hyvän jääkärin palkinto

Korpraali Kääriäinen Heikki Vilho Antero

Sotilaskotisisar Kyllikki Tepon rahaston stipendi

Vänrikki Hirvonen Eino Petteri

Rehdin sotilaan stipendi

Alikersantti Kokkonen Maikki Tuula

Hannele

Alikersantti Hiltunen Hannu-Walteri

Jääkäri Tanninen Sami Eetu Petteri

Ylämyllyn sotilaskotiyhdistys ry:n stipendi

Alikersantti Kastinen Timo Lauri Juhani

Mannerheim-ristin ritari Onni Määttäsen stipendi

Korpraali Toivanen Miika Samuli

Ulla Mustakallio rahaston stipendi

Korpraali Parviainen Joni Marko Petteri

Viestikillan palkinto

Kersantti Tiusanen Jarno Artturi

Jääkäri Paasonen Antti Niilo Kustaa

Kummikuntien esinepalkinnot

Alikersantti Kaikkonen Anssi Juhana

Kersantti Haapiainen Arttu Anselm

Vänrikki Sikiö Juuso Joonas

Alikersantti Laukkanen Jarkko Tuomas

Korpraali Rytönen Juhana Markus Kristian

Vänrikki Hämäläinen Timo Markus

Korpraali Hirvonen Teemu Jalmary

Jääkäri Myyry Ville Markus

Korpraali Järvinen Joonas Toni Kristian

Korpraali Juvonen Juho Juhani

Alikersantti Leppänen Juho Tapani

Jääkäri Muukkonen Atte Lauri Antero

Jääkäri Solonen Juuso Johannes

Alikersantti Heinonen Riku Petteri

Alikersantti Hallahuhta Iiro Juha Kristian

Korpraali Koponen Samuli Esko Eerikki

HENKILÖSTÖ

Ylennykset

4.6.2011

Kapteeniksi:

Yliluutnantti Antti Ahtola
Yliluutnantti Jari Kokkonen
Yliluutnantti Ville Vaittinen

Yliluutnantiksi:

Lutnantti Juha-Matti Kulppi
Lutnantti Markku Saarelainen
Lutnantti Jani Särkiranta
Lutnantti Santeri Hasunen

Sotilasmestariksi:

Yliväpeli Markku Voutilainen

Ylikersantiksi:

Kersantti Jussi Ala-Nikula
Kersantti Oskari Kaasinen
Kersantti Henri Venäläinen

Reserviin

Lutnantti Mikko Maaninen
Lutnantti Heikki Jäntti

21.02.2011
24.06.2011

Palkitsemiset

Prikaatin henkilöstöön kohdistu- neet palkitsemiset 4.6.2011

Suomen Leijonan ritarimerkki

Taluspäällikkö Jari Nousiainen

Suomen Valkoisen Ruusun ansioristi

Yliluutnantti Mikko Samuli Ahtinen
Yliluutnantti Reima Jaakko Kontkanen
Yliluutnantti Marko Tapio Ylönen

Suomen Valkoisen Ruusun I lk:n mitali

Asentaja Kari Pekka Jaskanen
Toimistosihtööri Seija Riitta Saarelainen

Valtion virka-ansiomerkki

Toimistosihtööri Seija Riitta Saarelainen
Kapteeni evp Aimo Juhani Sairanen

Pioneeriansiomitali

Yliluutnantti Riku Tapani Mölsä
Yliluutnantti Petri Tapio Peltoniemi

Rajavartiolaitoksen ansiomitali 21.3.2011

Kapteeni Jukka Päivinen

Rajavartiolaitoksen pronssinen ansiolevyke 21.3.2011

Kapteeni Jouni Suomalainen

Prikaatin aliupseerit vanhoivat virkavalansa prikaatin komentajan lukiessa valakaavan 3.6.2011 järjestetyssä tilaisuudessa perinnehuoneessa.

HEITINKOMPPANIA ROVAJÄRVELLÄ

ampumaan paljon ja ammunnat menivät kokonaisuutena komppanialtamme erittäin hyvin. Ilahduttavaa oli myös harjoituksen aikana tapahtunut kehitys kaikissa joukkueissa.

Oman osansa tulitoimintaan toi AHJO, joka on tykistölle ja kranaatinheittimistölle kehitetty tietokonesovellus, jolla kyetään laskemaan ampuma-arvoja ja suunnittelemaan tuliyksiköitten toimintaa. AHJO oli ollut komppaniallamme käytössä vain yhdessä harjoituksessa ennen Rovajärveä, mutta silti sen käyttö sujui hyvin.

Harjoituksen puolivälissä oli huoltopäivä, jolloin pääsimme saunaan ja sotilaskotiin. Tämän jälkeen alkoi kauan odotettu Nenosen tuliasemakilpailu, johon oli harjoiteltu pitkin kevättä. Tällä kertaa komppania ei saavuttanut kirkkainta menestystä kokonaisuudessa, mutta sen sijaan toinen viestiryhmä ja mittausryhmä tekivät napisuorituksen ja olivat huhun mukaan Suomen parhaat.

Kilpailun jälkeen siirryttiin järjestelmävaiheeseen, jossa toiminta oli intensiivisempää ja muiden ampuvien joukkojen toiminta alkoi vaikuttaa myös meidän toimintaan enemmän. Viimeisenä päivänä ammuttiin koulutustarkistusammunta, jos-

Pohjois-Karjalan Prikaatin kranaatinheitinkomppania ja jääkärikomppanian tulenjohtue lähtivät toukokuun puolivälissä koko palvelusajan tärkeimpään ja myös pitkäkestoisimpaan harjoitukseen, Rovajärvelle Tykistön ampumarjoitukseen. Jo lastautuminen 444 metriä pitkään junaan oli oma operaationsa. 16 tunnin junamatkan jälkeen siirryimme heti ensimmäisiin asemiin. Asemanvaihtoa saatiin harjoitella riittävästi, sillä asemia vaihdettiin vähintään kerran päivässä lähes koko kahden viikon harjoituksen ajan.

Rovajärven olosuhteet olivat osittain erilaiset kuin mihin olemme Pohjois-Karjalan harjoitusalueilla tottuneet: pitkät siirtymät asemien välillä, osin huonokuntoinen tiestö ja tiellä pomppivat porot vaativat erityistä tarkkaavaisuutta kuljettajilta. Asemien vaihto ei aina sujunutkaan jouhevasti, kun jouduttiin hinaamaan liejuun juuttuneita autoja tai selvittämään minne marssirivistön häntäpää on eksynyt siirtymisen aikana.

Harjoitus oli hyvin suunniteltu ja yhteistyö taisteluosaston muiden joukkojen kanssa oli toimivaa. Harjoituksessa päästiin

sa kaikki harjoituksen tuliyksiköt ampuivat samaan maaliin.

Rovajärvi oli varmasti opettavainen harjoitus jokaiselle siihen osallistuneelle. Harjoituksen fyysinen ja psyykinen rasitus vaati omat veronsa ja paluumatkalla junasta kuuluikin vain tasaista kuorsausta.

Teksti:
Kersantti
Meira Nevalainen

KORPISOTURIT PYÖRREMYRSKYSSÄ MAALLA, MERELLÄ JA ILMASSA

Saapumiserien 2/10 ja 1/11 koulutuksen huipentuma koettiin koodinimellä PVSH 2011, tuttavallisesti Pyörremyrsky. Kyseessä oli puolustusvoimien vuoden tärkein ja suurin harjoitus, johon keskitettiin myös suuri osa vuoden kertausharjoituksista. Harjoitus toteutettiin puolustusvoimien operaatiopäällikön johdolla kahdessa eri jaksossa, Länsi-Suomessa lippujuhlapäivän jälkeisellä viikolla ja Itä-Suomessa sitä seuraavalla viikolla. Joukkomme osallistuivat jälkimmäiseen jaksoon 12.-17.6. eteläisellä rantamaalla Haminan ja Kotkan seudulla.

Reserviupseerikursseilta tutut paikannimet, kuten Lelu, Kattilainen, Lupi ja Honkanienkangas tulivat tutuiksi suunnittelu- ja toteutusvaiheessa.

Pohjois-Karjalan Prikaatissa harjoituksen suunnittelu alkoi Itä-Suomen Sotilasläänin Esikunnan johdolla syksyllä 2010. Harjoitus voitiinkin toteuttaa jo tuolloin luodun perusajatuksen mukaisesti, vaikka matkan varrella tehtiin jonkin verran pientä säätöä suunnittelun tarkentuessa.

Oman harjoitusjoukkomme kokoonpano oli taisteluosaston runko; esikunta tukiyksiköineen sekä jääkäri-, kranaatinheitin- ja huoltokomppania. Sotilaspoliisit tukivat Haminaassa perustettua komppaniaa ja sisit taistelivat keltaisten puolella. Harjoitusjoukon vahvuus oli lähes seitsemäsataa sotilasta, joista reserviläisiä oli yli viisikymmentä. Ajoneuvoja joukolla oli lähes 150.

Joukkomme keskitettiin Haminaan helteisenä sunnuntaina 12.6. ukkoskuurojen säästämänä. Marssi oli samalla testi joukoille ja uudelle ajoneuvokalustolle A2045:lle. Marssi onnistui hyvin ja lavamatkustajien lämpötilaa ja kosteuden määrää saatiin säädelyä suojapeitteiden erilaisilla asennoilla.

Korpisoturit saivat häivähdyksen operatiivisesta liikkuvuudesta. Panssaritorjuntaohjusjoukkue siirrettiin alueelle uusimmalla

helikopterikalustolla, NH90:llä. Tämä oli kyseisen kopterityypin ensiviitti Kontiorantaan, kun kaksi konetta haki 28 taistelijaa varusteineen.

Taisteluosaston tehtävä oli puolustuksellinen, mutta lisäväriä toivat valmistautumistehtävät hyökkäyksellisiin tehtäviin merikoukkauksen ja maahanlaskun torjuntaan. Molempien tehtävien tiedustelu ja harjoittelu kannatti, sillä jo toisena harjoituspäivänä käsky kävi maahanlaskun rajoittamiseen Kotkan pohjoispuolelle Kymin lentokentän alueelle.

Maahan lasketun, mutta puolustukseen kunnolla valmistautumattoman, keltaisen lyöminen oli joukollemme vajaan päivän urakka. Urakan jälkeen oli mahdollisuus palata perusrhythmyykseen, kun Kymin alu-

een valvontavastuu oli luovutettu muille joukoille.

Keskiviikkoamuna maihinnousun torjuntatehtävää edellyttävä komento tuli varsin aikaisin. Tiedustelu oli saanut viitteitä merikoukkauksesta Klamilan sataman alueella. Tällaisessa tilanteessa puolustava joukko on vahvoilla, jos se on iskuetäisyydellä hyvissä ajoin. Maihinnousua tuettiin keltaisen hävittäjillä, joita kuvasivat HAWK-harjoitus-hävittäjät, Hornettien ollessa koko viikon omana ilmavoimana.

Maihinnousun torjunta, joka ei ole korpisotureillemme tyypillisin tehtävä, sujui harjoituksen johtajan ja hänen paikalle kutsumien vieraiden, sekä median erityistarkkailussa. Aamupäivään oli keskitetty tiedotusvälineiden vierailut ja kohteeksi valikoitui pohjoiskarjalaisten taistelu.

Taisteluvaihe oli kokonaisuudessaan onnistunut ja moni soturimme tuli valjastetuksi lehtien palstoille tai päivän radioääneksi sotaharjoitusradioon. Lievää ylpeyttä tuntien kuuntelin johtajien ja jääkäreiden kommentointia omasta osaamisestaan ja motivaatiosta.

Maasotakoulun muodostamaa keltaista oli vahvennettu kyseiseen taisteluun Karjalan jääkäreiden raskassinkojoukkueella. Joukkue ei aivan päässyt toteuttamaan ison veden takaista slogania ”liity merivoimiin, näe maailmaa”, mutta siitä sovellettua suomalaisversiota ”liity merivoimiin, näe Hamina mereltä” kylläkin. Parin tunnin risteily meriilmastossa viritti sopivasti merijalkaväkitalon tunnelmaan.

Taisteluiden tauottua käytimme tilaisuuden hyväksi ja osa joukoistamme tutustui pintapuolisesti keltaisen käytössä olleeseen miinalautta Porkkalaan. Illan päätteeksi yksi jääkärijoukkue sai erityistehtävän tarkastaa Kymin kentän alueen. Maavoimien ilmailukerho tarjosi tehtävään menokyydin NH90:llä.

Harjoituksen viimeinen taistelupäivä oli myös koulutuksen tarkastuksen kannalta merkittävin. Puolustusvoimain komentaja kenraali Ari Puheloinen seurassaan maavoimien komentaja ja Itä-Suomen sotilaslääkärin komentaja tarkasti joukkojemme koulutustason yli kolmen tunnin vierailun aikana. Päivän teemana joukollamme oli perinteinen komppanian hyökkäys.

Tarkastuskäyntiin sisältyi taisteluosaston esikunnan tilanneselostus sekä tutustumisen reserviläisten osaamiseen esikunnassa. Ennen kierroksen jatkumista komentaja sai ekumeenisen siunauksen tehtävänsä.

Komentaja tarkasti hyökkäystä tukeneen kranaatinheitinkomppanian ja juuri murto-kohtaan kiihkeistä taisteluista nauttineiden jääkärikomppanian satureiden toiminnan ennen käyntiä huoltokomppaniassa. Siellä vierailu huipentui kenttälounaaseen. Hernekeitto tuli syötävä olosuhteisiin nähden asianmukaisesta kattauksesta.

Komentaja antoi varusmiehille mahdollisuuden välittömiin keskusteluihin ja palautteeseen. Hän oli erityisen kiinnostunut jokaisen taistelijan mahdollisuudesta vaikuttaa omaan koulutushaaraan ja tehtäväänsä. Asia, johon meillä on pyritty myös voimakkaasti panostamaan.

Suuren harjoituksen tärkein anti on yhteistoiminnan harjoittelu ja liittyminen viestijärjestelmän avulla suurempaan kokonaisuuteen. Samalla saimme näyttää omaa osaamistamme siinä missä meidän joukoilla oli mahdollisuus nähdä naapurijoukkona ennen näkemättömiä asejärjestelmiä ja niiden käyttöä.

Keltaisen puolella taistelleille sisseille on vaikea saada todenmukaisempia kohteita. Harjoituksessa sissien aktiivisuudesta osansa saivat raketinheitinpatteri ja huoltorykmentin osat, sekä eri tasoiset esikunnat ja komentopaikat.

Omalta osaltani saapumiserän koulutus huipentui sissintaipaleeseen – sateessa. Sissintaival on perinteinen noin vuorokauden kestävä marssi Kolilta Kontiorantaan. Retkeilyreittejäkin mukaileva marssi etenee ilman kuvattua vihollisuhkaa. Tämä antaa mahdollisuuden keskusteluun ja yhteishenkeä kohottavaan huumoriin, joka sittenkin on sisseillä aika hiljaista, joukon perässä marssineen havaintona.

Marssin ohessa sissit keskustelivat omista kokemuksistaan varusmiespalveluksen ajalta. Jo ennen kotiutumista osaan valvomisista oli tullut lisätunteja ja marsseihin lisäkilometrejä. Yhtä kaikki ne läpikäytyt kokemukset olivat kuitenkin isolle joukolle yhteisiä ja siten omaan suorituskyykyyn uskoa luovia.

Tällaisia suorituskyykyisiä ja hyvähenkisiä joukkoja voi jälleen ennen seuraavan projektin alkua sijoittaa luottavaisin mielin poikkeusolojen joukkoihimme.

Kuvat:
SA-kuvat

Teksti:
Everstiluutnantti
Petteri Tervonen

VUOSI VIHREISSÄ

Aloittaessani luonnostelevaan tätä artikkelia keskiviikkona 6.7.2011 aurinko paistaa kirkkaalta taivaalta ja tuuli puhaltelee hiljaiseen ulkona. Joku tupakavereistani rummuttaa punkanpohjaansa vasten. Me odotamme. Kotiutuminen lähenee päivä päivältä, kunnes tulevana perjantaina varusmiespalvelus olisi itseni ja tuhansien ikätovereideni osalta ohitse. Kunniakas tehtäväni on kirjoittaa hetkistä ja koettelemuksista, joita kohtasin kuluneen vuoden aikana.

On hämmentävää, että alkaessani muodostamaan listaa hyvistä ja huonoista hetkistä, samat asiat saattoivat päätyä viivan eri puolille. Raskaina hetkinä hymy ei välttämättä ollut kovin herkässä, mutta jälkepäin sitä huomaa muistelevansa lämmöllä juuri niitä hetkiä, jolloin tunsin olevansa ääriarjojensa toisella puolen. Reserviupseerikurssilla taivalsimme useita pitkiä marsseja. Minulle mikään niistä ei ollut helppo, mutta tärkeintä oli aina jatkaa eteenpäin. Jos luovuttaa kerran, luovuttaa aina. On välttämätöntä, että varusmies kokee yksilöllisiä onnistumisen tunteita ja saa lisää uskoa itseensä. Kuitenkin lähes kaikkia muistoja yhdistää ajatus siitä, että olin jonkun kanssa. Se, että ihminen ei ole juuri koskaan yksin, on tosiasia, jossa armeija ei tee poikkeusta siviilimaailmaan.

Kasarmien tiiviissä ja suljetussa ympäristössä välit palvelustovereihin korostuvat. On tavallista, että aika ajoin pinna kiristyy ja kanttia koetellaan. Monille, minullekin, on välillä haastavaa ylläpitää välejä poikkeavissa olosuhteissa. Vaaditaan avoimutta ja ihmissuhdetaitoja. Samalla kukin oppii tuntemaan toiset ja itsensä paremmin. Huomaamattamme kasarmioloissa luodaan sitä lujaa ryhmähenkeä, joka on välttämätöntä taistelukentällä. Tästä osoituksena tuore loppukysely, jonka mukaan yksikkömme johtajissa elää vankka usko siitä, että heidän nykyisten ryhmiensä jäsenet olisivat tositilanteessa valmiita jopa riskeeraamaan oman henkensä toisen tähden.

Joidenkin asioiden arvoa on juuri kyseisellä hetkellä joskus mahdotonta tajuta. Varusmiehen mielessä korostuvat hetkittäin liiaksikin primitiiviset tarpeet ja välillä saattaa jopa unohtaa minkä vuoksi on armeijassa. Maanpuolustustyö ei välttämättä ole se elämän tärkein asia, mutta on hyvä muistaa, että sen eteen tehty työ on tärkeää. Lähipiiriäni seurattessani olen huomannut, että esimerkiksi johtajakoulutus löytää oman paikkansa mielen arvoasteikolla vasta ajan saatossa. Niin tai näin, itse olen kokenut armeijan tarjoaman syväjohtamiseen suuntautuvan koulutuksen todella kasvattavana ja mielekkäänä. Parhaat viikkoni varusmiespalveluksen aikana vietin tiedustelulinjan kouluttajana metsässä. Pitkän odotuksen jälkeen pääsin soveltamaan opittuja

taitoja käytännössä ja saatu palaute sekä opetti, mutta toisaalta myös vahvisti uskoa siitä, että olin oikealla asialla.

Toivotan kaikille armeijassa tapaamilleni henkilöille mukavaa jatkoa!

Teksti:
Reservin vänrikki Ahti Törrönen

SIMULAATTORITUTKIMUS

Katsaus simulaattorimaalin käytettävyydestä tutkimukseen

Pohjois-Karjalan Prikaatiin on luotettu kokeilutoiminnassa. Tutkimusvastuullamme olevia eri tasoisia asioita on tälläkin hetkellä lähes kaksikymmentä. Osa töistä on sellaisia, että vertailutyötä ei ole, vaan vastuullamme on valtakunnallinen tutkimus. Yksi tällainen on simulaattoritutkimus. Tutkimuksen tavoitteena on selvittää simulaattorimaalin käytettävyys taisteluammunnoissa. Tällä haetaan mahdollisuutta ja tehokkuutta täydentävään koulutukseen.

Tehtävän suunnittelu käynnistyi keväällä 2009. Ensimmäinen työvaihe oli tutkimussuunnitelman tekeminen ja esittäminen työn ohjaajalle Maasotakoululla keväällä 2010. Omat kokemukseni tutkimustyöstä olivat tätä ennen vähäiset, mutta onneksi suunnittelu lähti heti alussa menemään oikeille raiteilleen.

Tutkimussuunnitelman hyväksymisen jälkeen varsinainen työ alkoi oman työni ohella. Pilkoitin tutkimusvaiheen kahteen osaan. Ensimmäisessä vaiheessa tutkittiin, kuinka simulaattorimaali käyttäytyy taistelijaparin ammunnoissa puolustuksessa ja hyökkäyksessä. Maasotakoulun omassa tutkimussuunnitelmassa oli esitetty tutkimuskysymyksiä, joihin pyrin saamaan vastauksia omassa osatutkimuksessani.

Kalustona käytin simulaattorimaalia (kuvassa), joka liitettiin Jaster-maalilaitteeseen. Simulaattorimaali reagoi laserkeilaan kaatumalla, kun aseella ammutaan

esimerkiksi paukkupatruunoita. Käytössä simulaattoreista oli Porin Prikaatin KASISimulaattorijärjestelmä ja meidän hieman vanhempaa mallia oleva TASI-järjestelmä.

Tutkimuksessa testasin simulaattorimaalia ja simulaattoreita oman yksikön varusmiesten kanssa. Tukena oli muutamia varusmiesjohtajia, jotta tutkimus eteni suunnitellussa aikataulussa. Ensimmäisen vaiheen tutkimuksen ajankohta oli peruskoulutuskauden taisteluharjoitus ja ampuharjoitus, jolloin keskitytään taistelijaparin ammuntoihin.

Varsinaisena koeosastona toimivat 15 taistelijaparia, jotka kävivät harjoittelemassa taistelijapariammunnat muiden varusmiesyksiköiden tapaan. Alkuviikon aikana itse perehdytin varusmiesjohtajat, suunnitelimme radat ja ohessa teimme muutamia kenttäkokeita koeammunnoin simulaattoreihin, jotta tiesimme laitteiden toimivuuden ja muut oleelliset asiat.

Tutkimuksen ensimmäisessä vaiheessa rakensimme jastereilla varuskunnan lähi-alueelle taistelijaparin ammuntoihin radat, jotka jokainen taistelijapari suoritti kertaalleen. Jokainen rata sisälsi alussa pienen harjoittelun, jotta jokainen varmasti tiesi, mikä taistelijaparin ammunta oli kyseessä.

Ammuntojen jälkeen taistelijaparille tehdyllä kyselyllä pyrin saamaan vastauksia tutkimuskysymyksiin. Lisäksi taistelijaparien suorituksia kuvattiin videokameralla ja kypäräkamerailla. Osa palautteista käytiin läpi myös keskustellen.

Tutkimus jatkui perusampumarjoituksessa saman varusmiesosaston kanssa. Osasto ampui ensin kovapanosammunnat ja sen jälkeen samoilla paikoilla simulaattoriammunnat. Palautemenettely oli samanlainen kuin ensimmäisessä vaiheessa.

Toukokuussa 2011 tutkimus jatkui varuskunnassa ryhmäammunnoilla. Osasto ei käynyt ampumassa ryhmäammuntoja Sotinpurolla, sillä ensimmäinen tutkimusvaihe näytti, mikä haaste näissä simulaattoreissa on kovapanosammuntoihin verraten. Tutkimuksen palautteen kerääminen toteutettiin samanlaisella tavalla mitä taistelijapariammunnoissa.

Tutkimusraportti valmistuu joulukuuhun 2011 mennessä. Perusyksikön vääpelin toimisto on haasteellinen paikka raportin kirjoittamiseen. Taakka on ollut suurempi kuin arvasinkaan, mutta siitä on selvitty.

Tutkimustuloksia ei valitettavasti voi vielä julkaista, mutta varovasti arvioiden simulaattorijärjestelmälle olisi käyttöä. Toivotavasti sillä ei kuitenkaan korvata kokonaan varsinaisia ammuntoja.

Teksti:
Ylikersantti
Jari Savolainen

PERINTEISEN VALOKUVATEOKSEN LUOVA PROSESSI

Mustavalkoinen tapa tallentaa hetki valoherkälle materiaalille

Tämän artikkelin tarkoitus on lyhyesti ja mahdollisimman ymmärrettävästi kertoa yhdestä tavasta tehdä kuvia. Artikkelin ei anna vastausta siihen miksi juuri näitä kuvia tehdään, eikä syväluotaa tätä nimenomaista kuvakieltä. Valokuvaaja, jonka luovaa ja alati toistuvaa teknistä työjärjestystä tässä esitellään, kuvaa perinteisellä kamerakalustolla mustavalkoiselle fyysiselle filmimateriaalille. Kuvaaja on rajannut kuvaustapaa sellaiseksi, ettei kuvaustilanteessa käytetä salamavaloa, eikä mitään muuttavaa kuvankäsittelyä tapahdu jälkikäteen. Kohteena ja pääosassa on aina ihminen ja kuvaustyylillä suorakuvaus, jolla henkilön lähes todellinen olemus tai tunnetila pyritään tuomaan näkyviin mitään muokkaamatta.

Kokenut valokuvaaja

Artikkelin kuvaaja Robie Kulokivi on aktiivisesti harrastanut tyyliisuutansa ja kuvakielensä mukaista luovaa kuvausta vuodesta 1997. Teokset ovat olleet heti alusta asti julkisesti esillä näyttelyissä Suomessa ja ulkomailla. Edellinen isompi näyttely "Monochrome on Metal" oli sekä Helsingissä että Joensuussa vuonna 2009. Seuraava on todennäköisesti vuonna 2012 jossain päin rannikkosuomea. Pieni pikanäyttely "Kuvia Juhlasalin Nurkassa" oli Joensuun Taidemuseon juhlasalissa toukuussa 2011.

Viidentoista vuoden johdonmukainen kuvaaminen on luonut erinomaisen valokuvamallien verkoston, joten kuvattavia ihmisiä riittää. Kuvaaja kokee erityisen tärkeiksi useiden vuosien aikana toistuvasti kuvattavat mallit. Tämä tukee kuvassa näkyvää aikaa ja tutumpi ihminen on kuvassa lähempänä itseään.

Malli ja yhteydenotto

Tämän artikkelin luovan kuvaustapahtuman kohteena toimii ammattimalli Tiina Keskitupa. Hän on Englannissa pitkään asunut Pohjois-Karjalasta kotoisin oleva ulkomaalainen.

Tiina otti yhteyttä mallien rekrytointisivuston kautta kuvaajaan marraskuussa 2010. Samalla viikolla hänestä oli toimittaja Taru Väänäsen kirjoittama laajempi artikkeli Karjalan Heili -lehdessä (nro 87). Vuoroviestittelyn yhteydessä 13.11.2010 sovittiin alustavasti mahdollisesta kuvauksesta kesällä 2011, kun Tiina seuraavan kerran vieraili Suomessa.

Malli tarvitsee erilaisten ja vaihtelevien kuvaajien teoksia kuvakansioonsa ja valokuvaaja vastaavasti hakee alati uusia malleja luovaan työhönsä. Vaihdon väline on siis olemassa ja yhteistyöllä syntyy uusia kuvia sekä mallille että kuvaajalle.

Tiina ja Robie ensimmäisen yhteisen kuvauksen suunnittelutilaisuudessa Joensuun Taitokorttelissa.

Ensitapaaminen ja suunnittelu

Kesäkuussa 2011 koitti hetki, jolloin malli ja kuvaaja tapasivat ensimmäisen kerran. Tämä tapahtui kuvasuunnittelutilaisuudessa, joka järjestettiin Joensuun Taitokorttelissa 18.6.2011 Kauppaneuvoksen kahvilan kabinetissa.

Suunnittelutilaisuudessa, jossa kuvauksen kaksi osapuolta tapasivat ensimmäistä kertaa, tutustutaan ja tarkastellaan kummankin valokuvakansioita (portfolioita), joissa on hyvä ja edustava läpileikkaus keskeisimmistä teoksista. Fyysisen ja ison valokuvavedoksen tarkastelu on vaikuttavampaa kuin internet-kuvakansion selailu tietokoneella ja tutustuminen täydentää CV:n informaatiota.

Varsinaisen kuvaustapahtuman, paikan ja ajankohdan suunnittelun lisäksi käydään läpi sopimuspaperit. Kuvauksista tehdään aina kirjallinen sopimus, jolloin kuvan käyttöoikeudet ovat selkeät molemmille osapuolille. Tekijänoikeudet omistaa kuvaaja.

Alustava ideointi ja teemat saatiin valmiiksi Kauppaneuvoksen kahvilassa. Kuvaus päätettiin toteuttaa heti seuraavana sunnuntaina Joensuun Cumuluksen valoisassa ja tilavassa kulmahuoneistossa, rakennuksen neljännessä kerroksessa. Kuvaustila saatiin varattua.

Kuvaus Cumuluksessa

Kulmahuoneiston tärkein ominaisuus avaran tilan lisäksi on kahdesta suunnasta tuleva ulkovoalo. Rungas luonnollinen valo on edellytys ja haaste tälle kuvaustyylisuunnalle.

Tilan huonekaluja siirrettiin siten, että kuvaustapahtumassa voitiin toteuttaa alustavasti suunnitellut ja tilassa tarkennetut kolme teemaa; sängyllä istuva, tuolissa istuva ja puupintaisen seinän edessä seisova malli.

Seuraavaksi kuvaaja pystytti kameralaitteistonsa kolmijalalle, mittasi valon tarvittavassa laajuudessa ja asetti ensimmäisen filmirullan kameraan. Yhteen filmirullaan mahtuu 10 kappaletta otosta, joissa negatiiviruudun koko on 6x7cm.

Kuvaaminen tapahtuu käytännössä aina kolmijalalta ja lankalaukaisimen avulla. Tämä siksi, että vähäinen valo edellyttää pitkää valotusaikaa. Kun valotusaika on pitkä, saattaa kuvaan tulla tahatonta epäterävyyttä joko kameran tai mallin liikkahduksesta.

Toinen useista teknisistä haasteista on vähäinen optinen syväterävyys. Tämä johtuu siitä, että kuvaaja haluaa yleensä päästää mahdollisimman paljon valoa objektiivin kautta negatiivin pinnalle. Toisin sanoen hän säätää objektiivin aukkoa mahdollisimman isoksi, himmentää siis mahdollisimman vähän. Tämä vuorostaan tarkoittaa sitä, että alue, jossa kuva on

Kuvaustyö käynnistymässä, ohjaus ja ideoinnin viimeistely meneillään.

terävin, on syvyysuunnassa hyvin lyhyt. Se voi olla syvyysuunnassa hankalimmillaan vain muutamasta senttimetrinä muutamaan kymmeneen senttiin. Tämän terävän alueen asettaminen haluttuun kohtaan on joskus teknisesti vaikea nähdä. Pientämällä objektiivin valoaukkoa (himentämällä enemmän) saadaan syväterävyys ja säädön marginaali suuremaksi ja näin ollen terävä alue asettuu helpommin oikeaan paikkaan. Vastaavasti se kuitenkin pidentää valotusaikaa merkittävästi, pahimmillaan neljännes-sekunnista jopa lähes sekuntiin.

Kuvaaja ohjaa mallia ja pyrkii näkemään haluamansa kuvan kameran etsimessä. Kun kuva näkyy, malli pysähtyy mahdollisimman liikkumattomaksi. Kuvaaja tarkistusmittaa valomäärän, tekee tarvittavat tarkennuksen ja valotusajan säädöt. Sitteen kuvaaja nostaa kameran peilin (osa kameran sisällä, joka tuo objektiivin kuvan etsimen lasille tarkasteltavaksi), sulkee tarvittaessa etsimen okulaarin ja puristaa lankalaukaisinta, jolloin kuva valottuu negatiiviruuduksi.

Usein kuvaaja ottaa toisen samanlaisen otoksen heti seuraavaksi filmin siirron jälkeen pienillä tarkennussäädöillä. Kuvausta rytmittää muutaman minuutin kestävä filmirullan vaihto kymmenen otoksen välin. Monesti teeman vaihto ajoitetaan rullan vaihtoon.

Pari tuntia kestänyt ja suunnitelman mukaan edennyt kolmen teeman kuvaustapahtuma tuotti 50 valotettua otosta. Sekä kuvattava että kuvaaja olivat tyytyväisiä sujuvaan yhteistyöhön. Seuraavaksi pitääkin molempien jännittää valoherkälle materiaalille tallentuneita tuloksia.

Aika on tärkeä

Luovassa kuvauksessa ajalla on muitakin merkityksiä kuin negatiivin valotuksessa. Ajallisia viiveitä syntyy kun odotetaan negatiivien kehittämistä ja koevedosten tekemistä. Koevedokset ovat yleensä valokuvapaperille kehitettyjä ja ilman säätöjä tehtyjä pieniä valokuvia (noin A6 kokoa). Vaihtoehtoisesti tehdään niin sanottuja

P67II kamerajärjestelmä, jossa 105mm f2.4 objektiivi kiinnitettynä, vasemmalla ulkoinen valomittari, oikealla 165mm f2.8 objektiivi ja edessä kuvaajan käyttämä TMAX400 filmiä. Mittasuhteita kuvaa filmipakkauksen vieressä oleva 2 euron kolikko.

pinnakkaisia, jolloin kuvat ovat negatiiviruudun kokoisia ja kaikki negatiiviruudut on valotettu samalle isommalle (A4) valokuvapaperille. Kestää käytännössä yleensä noin arkiviikon ennen kuin ensituloksia voi alustavasti tarkastella. Koevedosten avulla kuvaaja valitsee kriittisesti ne otokset, jotka hänen mielestään kelpaa teosmateriaaliksi. Tässä yhteydessä kuvaaja on yleensä yhteydessä malliin kertoen ensivaikutelmat.

Valikoiduista negatiiviruuduista vedostetaan yleensä hieman isompia kuvia tarkasteltavaksi.

Valintaprosessi koevedoksesta hieman isommaksi kuvaksi (A4) kestää vajaan viikon. Tämän aikana lopullinen teos kypsyy. Lopullinen teos valikoituu isommista vedoksista ja se saa teosnimen. Monesti kuvaaja tekee tai teettää näistä teoksista noin A3 kokoiset vedokset kuvakansiota varten. Malli saa sopimuksen rajaamassa laajuudessa käyttöönsä kuvamateriaalia ja usein mahdollista kuvaylijäämää, joka sinänsä voi olla käyttökelpoista joskin ei teosmateriaalia.

Lopultakin teos

Olemme nyt luovan valokuvateosprosessin loppupäässä. Tallentunut hetki, joka alkoi yhteydenotosta, eteni kiireettömästi kuvasuunnittelun kautta kuvaukseen, valikoitui useasta negatiiviruudusta ajan kanssa, vedostettiin lopulta teokseksi. Teos on tässä artikkelissa musta-valkoisena osarajauksena. Teos toistuu mallin portfolioissa, kuvaajan näyttelyssä ja kenties jossain kokoelmassa.

Osarajaus teoksesta. Koko teos löytyy: http://photo.net/photodb/photo?photo_id=14121314
Kuvakansiosista löytyy myös muita Robie Kulokiven kuvateoksia.

Kameralaitteiston tekniset tiedot

PENTAX 67II (P67II) keskikoon kamerajärjestelmä

- tullut kameramarkkinoille vuonna 1998

(edeltävä malli Pentax 67 tuli markkinoille 1969 laitteisto, jolla tämä kuvaaja aloitti ja hankki P67II mallin heti kun se tuli Suomen markkinoille 1999)

- valmistusmaa Japani

- negatiiviruudun kuvakoko 55x70mm (rullafilmi 120) ja rullasta saa 10 negatiivia (tämä kuvaaja käyttää ainoastaan Kodak TMAX400 mv-filmiä)

- rungossa erinomaisen laajat valotusajan säädöt ja lisäksi peilin nosto ja lukitus

- etsimessä, joka näyttää n. 90% kuva-alasta on objektiivin läpi tapahtuva valonmittaus ja merkittävät valotuksen säätö- ja hallintamahdollisuudet

(tämä kuvaaja käyttää lisäksi ulkoista valon pistemittausta Sekonic L-408 mittarilla)

Kuvaajan pääsääntöisesti käyttämät valovoimaiset objektiivit ovat:

- 105mm SMC Pentax 67 (f2.4)

- 165mm SMC Pentax 67 (f2.8).

Kameralaitteiston P67II paino 105mm f2.4 objektiivilla on 2,7kg.

Laitteiston koko käyttökunnossa em. objektiivilla on 230x160x210mm.

Rekrytointisivustoja:

www.purestorm.com/tiinak

www.modelmayhem.com/RobieK

Teksti:

Korpisoturin kulttuuritoimitus

 Rakennustoimisto
EERO REIJONEN OY

V.TORO KY

Oltermannin hiihto 2011

Oltermannin hiihto 2011 järjestettiin talvisodan hengessä valtakunnan itärajalla Ilomantsissa 15.-17.3.2011. Kilpailujoukkueiden kokoontuminen ja karttavalmisteluvaihe suoritettiin Kontiorannassa. Olosuhteet kilpailulle olivat hyvät ja järjestäjät tarjosivat pitkästä ajasta reitin valintojen muodossa harvinaisen vähän vaihtoehtoja. Reitti pohjautui paljolti Pogostan hiihdon latupohjiin. Prikaatimme valtaisa voitokulku päättyi Ilomantsissa hopeatilaan. Voiton vei Porin Prikaatin joukkue. Prikaati osallistui B-sarjaan myös henkilökuntajoukkueella prikaatin komentajan johdolla.

Pohjois-Karjalan Prikaatin joukkue A-sarja

Johtaja	Itn Kai Reiman
Varajohtaja	yliek Timo Varis
Huoltaja	ylil Petri Tiainen
Hiihtäjät	aliek Simo Rautiainen upskok Eero Helkkula jääk Mikko Repo upskok Simo Martikainen jääk Miika Hatunen aliek Hannes Havukainen jääk Saku Pesonen upskok Olli Piiparinen aliek Iiro Hallahuhta jääk Niko Ihalainen jääk Arttu Häkkinen jääk Ville Mutanen
Varamies	
Kuljettaja	
Kuljettaja	

Pohjois-Karjalan Prikaatin joukkue B-sarja

Johtaja	maj Arto Jeskanen
hiihtäjät	ev Jari Kytölä evl Jouni Mattila kapt Pertti Kettunen ylil Mika Räisänen kapt Janne Karttunen yliv Ari Pietarinen maj Kari Kurkinen maj Panu Pelkonen Itn Ville-Heikki Nieminen yliek Jussi Hammar ylil Jukka Rynänen ylil Jarmo Kolu ylil Pekka Kämäräinen kers Jarmo Pesonen
Huoltaja	
Kuljettaja	
Kuljettaja	
Varamies	

Teksti:
Liikuntakasvatusupseeri
Yli luutnantti Petri Tiainen

POHJOIS-KARJALAN PRIKAATIN MESTARIT 2011

Partiohiihto

A-sarja	Aliupseerikoulu aliek Martikainen SM aliek Ikonen JK jääk Korhonen AMJ jääk Karvinen JMK
---------	--

Yksikkömestaruus Aliupseerikoulu

RK-ampumahiihto

M Yleinen	Itn Esa Viitanen
M 40	ylil Mika Räisänen
N	upskok Anna-Riitta Mikkonen
VM	upskok Eero Helkkula

Palvelusammunta 1-4

(tulos määräytyy kenttäkelpoisuusammuntojen taulupisteiden yhteispisteistä)
Itn Kalle Tuominen

Teksti:
Liikuntakasvatusupseeri
Yli luutnantti Mika Räisänen

Sotilaiden hiihdon SM-kilpailut 21.–24.3.2011

Sotilaiden hiihdon SM-kilpailut olivat prikaatille kotikilpailut, kilpailukeskuksen ollessa Kontiolahden ampumahiihtokeskuksessa. Prikaati osallistui kilpailuihin joukkueella, jossa varusmieshiittäjiä oli mukana 8 henkilöä ja henkilökuntaa koitoksiin osallistui 8 henkilöä.

Kilpailujärjestelyt toimivat omissa kilpailuissamme moitteetta, jopa loistavasti, tästä johtuen ilmassa oli leikkimielisiä kommentteja kilpailuiden järjestämisestä jatkuvasti Kontiorannassa ja Kontiolahden ampumahiihtokeskuksessa.

Pohjois-Karjalan Prikaati sijoittui yleismestaruuskilpailussa sijalle 5. Kainuun Prikaati

voitti ylivoimaisesti yleismestaruuden. Parhaista suorituksista prikaatin osalta vastasivat ylikersantti Timo Varis hiihtämällä maastohiihdossa pronssia, jääkäri Mikko Repo sijoittumalla ampumahiihdossa yleisessä sarjassa viidenneksi sekä rynnäkkökiivääriampumahiihdossa neljänneksi. Alikersantti Simo Rautiainen hiihti loistavan RK-ampumahiihdon sijoittumalla viidenneksi. Luutnantti Esa Viitanen osoitti loistavia otteita RK-ampumahiihdossa sijoittumalla yhdeksänneksi.

Pohjois-Karjalan mainetta pitivät korkealla reserviläiset ottamalla partiohiihdon C-sarjassa komean kaksoisvoiton. Voittajapartiossa hiihtivät ja ampuivat kapteeni Timo

Makkonen, luutnantti Pasi Kiiskinen, ylikersantti Rauno Saastamoinen sekä korpraali Mikko Auvinen. Toiseksi sijoittuneessa partiossa kilpailivat luutnantti Tuukka Turcka, alikersantti Mika Piminäinen, alikersantti Samuli Hyvönen sekä alikersantti Anssi Kesonen. Reserviläisten osalta voidaan todeta, että tärkeintä ei ole voitto, vaan kaksoisvoitto!

Pohjois-Karjalan Prikaatin partio sijoittui A-sarjassa kuudenneksi joukkueella ylikersantti Timo Varis, kersantti Jesse Mäkinen, alikersantti Simo Rautiainen ja jääkäri Mikko Repo.

Teksti:
Yliluutnantti Petri Tiainen

OPERAATIO TUNTEMATTOMAN SOTILAAN VILLASUKAT

Talkoohenkeä löytyi meilläkin

Kontiolahden Sotilaskotiyhdistys aloitti omat sukkatalkoonsa ottamalla yhteyttä Naisten Valmiusliiton Pohjois-Karjalan paikallisyhdistyksiin jo keväällä 2010. Lisäksi sukkatalkoista kerrottiin yhdistyksemme sisarille sisarkirjeessä ja tapaamisissa. Niinpä sukkia alkoi tulla sotilaskotiin sekä yhdistyksen omien sisarien kutomana että talkoisiin haastetuista yhdistyksistä. Ja myös ihan yksittäiset henkilöt lähettivät sukkapaketteja. Sukkia saatiin lisäksi toiselta puolelta Suomea, Vaasan ja Seinäjoen Sotilaskotiyhdistyksistä jaettavaksi Kontiorannan varusmiehille.

Yhdistys lahjoitti 550 paria sukkia Pohjois-Karjalan Prikaatin tammikuussa palvelukseen astuneille varusmiehille peruskoulutuskauden päätöstilaisuuden yhteydessä.

Vuoden toinen saapumiserä saa sukkansa syksyllä ja puikot ovatkin kilisseet siihen malliin, että sukkia on sotilaskodin varastossa tarvittava määrä valmiina.

Teksti:
Anki Geddala
Kontiolahden Sotilaskotiyhdistys ry

Ensimmäiset sotilaskotiyhdistykset perustettiin Suomeen 1918. Tarve valtakunnalliselle katto-organisaatiolle syntyi näiden yhdistysten parissa ja vuonna 1921 perustettiin Suomen Sotilaskotiliitto, joka täyttää kuluvana vuonna 90 vuotta. Juhlavuotta juhliitaan erilaisissa liiton ja yhdistysten järjestämissä tapahtumissa.

Sukat joka pojalle ja tytölle

Juhlavuoden kunniaksi liitto ja sen jäsenjärjestöt haluavat muistaa myös niitä, joiden hyväksi tätä vapaaehtoistyötä tehdään. Operaation "Tuntemattoman sotilaan villasukat" tarkoituksena onkin ilahduttaa juhlavuoden aikana varusmiespalvelustaan suorittavia miehiä ja naisia lahjoittamalla heille lämpimät, käsinkudotut villasukat. Kaiken kaikkiaan sukkia tarvitaan valtakunnallisesti noin 25 000 paria.

Operaatio on saanut runsaasti näkyvyyttä tiedotusvälineissä ja myös netissä. Alla oleva lainaus on eräästä nettiblogista, jossa kiteytyy hyvin se, miksi sukkia ovat neuloneet ja yhdistyksille lahjoittaneet muutkin kuin mukaan kutsuttujen yhdistysten ja järjestöjen jäsenet: "Ei mutta ihan vakavastikin, harvoin tuntee yhtä suurta sellaista "teen tämän sydämestäni" -tunnetta kuin

neuloessa villasukkia kokoa 46 tuntemattomalle varusmiehelle. Tuli niin älyttömän hyvä mieli ja hyvä filis. Ja jotenkin arvokas olo. Ihan kuin ne varusmiesraukat eivät pärjäisi talvella metsässä ilman MINUN neulomiani sukkia. Olen aina vähän kyyninen hyväntekeväisyyden suhteen, että minne avustukset oikeasti päätyvät, mutta tässä tapauksessa luotan täysin siihen, että sotilaskodin työntekijät eivät myy näitä tiskin alta jossain torilla, vaan menevät oikeasti sinne minne ovat luvanneetkin."

PUOLUSTUSVOIMAUUDISTUS JA VAPAAEHTOINEN MAANPUOLUSTUS

Puolustusvoimauudistus ja puolustusbudjettikaavailut ovat olleet näkyvästi esillä tiedotusvälineissä. Puolustusvoimien komentajan näkemyksen mukaan nykyisen suuruisen puolustusvoimien ylläpito ei ole enää mahdollista tulevaisuudessa. Syinä ovat puolustuskyvyn ylläpidon kustannuskehitys, puolustusmateriaalin laaja vanhentuminen, sekä asevelvollisten ikäluokkien pienentyminen.

Komentajan mukaan puolustusvoimissa ei selvitä pelkillä rakennemuutoksilla, vaan tarvitaan perusteellinen uudistus. Lähtökohta on, että puolustusvoimien perustehävät eivät muutu. Puolustusperiaatteena on edelleen alueellinen puolustus uudelleen kehiteltynä ja uudistetuissa puolustusvoimissa on ”motivoiva ja yksilölliset vahvuudet huomioon ottava asevelvollisuus”.

On toki selvää, että puolustusvoimauudistus tarvitaan, mutta miten turvataan maanpuolustuskyky ja asevelvollisten sekä reservin maanpuolustustahto ja hyvä koulutustaso, kun resursseja heikennetään.

Vapaaehtoinen maanpuolustus-koulutus

Vapaaehtoista sotilaskoulutusta Suomessa voi lain mukaan antaa puolustusvoimien ja rajavartiolaitoksen lisäksi julkisoikeudellinen yhdistys MPK, jolla on 14 jäsenjärjestöä. MPK:n toimintaa ohjaa ja valvoo puolustusministeriö, joka myös yhteensovittaa vapaaehtoisen maanpuolustuksen toimintoja eri hallinnon aloilla. Vuosittain MPK tekee ministeriön kanssa tulossopimuksen koulutusmääristä ja resursseista. Ministeriön apuna ohjauksessa on valtioneuvoston asettama parlamentaarinen Vapaaehtoisen maanpuolustuksen neuvottelukunta. MPK toimii siis valtiovallan ohjauksessa ja valvonnassa.

Vapaaehtoinen maanpuolustustyö tämän päivän Suomessa on yhteiskunnan kokonaisturvallisuutta tukevaa kansalaistoimin-

taa. Se antaa kansalaisille mahdollisuuden hankkia turvallisuutta lisääviä tietoja ja taitoja, sekä tukea samalla eri viranomaisten

toimintaa. Vapaaehtoisen maanpuolustustyöhön osallistuu aktiivisesti vuosittain yli 100 000 suomalaista.

Laissa vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta todetaan puolustusvoimien vastuu vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta, johon liittyy puolustusvoimien toimintatapa käyttää MPK:ta. MPK:lla on 2 000 vapaaehtoista kouluttajaa, joista runsas puolet on auditoitu puolustusvoimien tilaamaan sotilaskoulutukseen ja noin 100 ammunnanjohtamiseen. Näistä kouluttajista Reservinupseeriliitto ja Reserviläisliitto tuottavat yhdessä yli 70 %.

MPK:n koulutuksesta 2/3 on sotilaallista tai sotilaallisia valmiuksia palvelevaa ja 1/3 on kaikille Suomen kansalaisille avointa varautumis- ja turvallisuuskoulutusta. Viime vuonna MPK tuotti 1 500 kurssilla 63 000 koulutusvuorokautta (kouluttajat mukaanlukien 74 000), joista puolustusvoimien tilaamia 21 000 vuorokautta. Sama koulutusmäärä on sovittu tälle vuodelle Pääesikunnan kanssa tehdyssä kumppanuussopimuksessa. Tavoitteena on, että MPK ja

Vapaaehtoinen maanpuolustustyö

puolustusvoimat saavuttavat lähivuosina strategisen kumppanuuden tason.

MPK:lla on lain mukaan velvollisuus antaa asepalvelusta suorimattomille naisille mahdollisuuksia osallistua maanpuolustuskoulutukseen siten, että heidät voidaan sijoittaa poikkeusolojen tehtäviin esimerkiksi MPK:n Koulutus- ja tukiyksiköissä (KOTU). Hyviä esimerkkejä tästä koulutuksesta ovat jäsenjärjestömme Naisten Valmiusliiton vuosittain järjestämät valtakunnalliset Nasta-harjoitukset. KOTU-yksiköihin on tähän mennessä tehnyt sitoumuksen runsaat 2 000 henkilöä – niin reserviläisiä kuin asepalveluksen suorittamattomia naisia.

MPK toimii seitsemässä maanpuolustuspiirissä sekä ilma- ja meripuolustuspiireissä. Kaikissa maakunnissa työskentelevät KOTU-päälliköt, jotka järjestävät vapaaehtoisten kouluttajien kanssa koulutustoiminnan. MPK:lla on 35 toimihenkilöä eri puolilla Suomea. Budjetti on 3,3 miljoonaa euroa.

Kodinturvakonsepti

Ministeri Häkämiehen Kodinturvaehdotuksen taustalla oli tuleva puolustusvoimien rakennemuutos, jossa vapautuu hyvää aktiivireserviä. Tällöin Kodinturva voisi tarjota

mielekkäitä tehtäviä ja urakehityksen vapaaehtoistoimijoille.

Kaikissa pohjoismaissa ja Virossa Kodinturva on itsestään selvyyttä ja osa kansallista maanpuolustusta. Näissä maissa Kodinturva on historiallisesti hyväksytty poliittisesti laidasta laitaan. Kodinturvaorganisaatiot naapurimaissamme ovat osa puolustusvoimia, paitsi Tanskassa Kodinturva toimii rauhanaikana puolustusministeriön ohjauksessa. Naapureilla on Kodinturvassa mukana kymmeniätuhansia henkilöitä, joten kyse ei ole pelkästään marginaalisesta joukosta. Kodinturva ylläpitää ja kehittää maanpuolustustahtoa näissä maissa.

Viime keväänä Vapaaehtoisen maanpuolustuksen neuvottelukunnassa kaavailtiin Kodinturvakonseptia, jossa voitaisiin kytkeä puolustusvoimien ja MPK:n aluetason rakenteita sodanajan tarpeet huomioiden periaatteella yhteiset tilat ja harjoitusalueet, yhteisellä henkilöstöllä ja johtamisjärjestelmällä. Kodinturvassa yhdistyy vapaaehtoisuus ja tuki viranomaisille.

Puolustusvoimauudistuksessa tulee pohtia myös, miten vapaaehtoinen maanpuolustuskoulutus niveltyy tähän kokonaisuuteen ja mikä on julkisoikeudellisen MPK:n rooli, jos puolustusvoimiin tulee Kodinturva. Ovatko mahdollisen Kodinturvan osina nykyisen kaltaiset maakuntajoukot sekä MPK? Kansalaisille avoimen varautumis- ja turvallisuuskoulutuksen hoitaminen vaikeutuisi, jos MPK olisi osa puolustusvoimia. Kiinteä organisoituminen kodinturvaksi edellyttää taloudellisia resursseja, joita ei ehkä sittenkään ole käytettävissä.

MPK korostaa näkemyksessään, että on tärkeää luoda edullinen ja toimiva järjestelmä, jossa määritellään ne tehtävät, joihin alueellisten joukkojen on kyettävä – on se Kodinturva tai joku muu. Alueellisten joukkojen nimi ei ole pääasia. Vapaaehtoisuuden voiman on luotettava, mutta sen mää-

rää ei pidä yliarvioida. MPK pitää tärkeänä, että vapaaehtoista maanpuolustusta kehitetään puolustusvoimauudistuksen osana ja tukena. Tässä työssä MPK jäsenjärjestöineen on valmis ottamaan lisävastuuta. Tuntemme hyvin vapaaehtoisen kentän koulutuksen, joten MPK:n kuuleminen voisi auttaa suunnittelutyössä.

Huomionarvoista on, että MPK:n tuottamat kertausharjoitusvuorokaudet toteutetaan noin puolta halvemmalla kuin puolustusvoimien itse järjestämät. Maakuntajoukkojen lisäksi MPK voisi kouluttaa myös operatiivisten joukkojen vapaaehtoisia harjoituksia, mikä varmasti motivoisi vapaaehtoisia.

Viime kädessä maanpuolustuksen asioista päättävät poliitikot ja sotilaat toteuttavat. Eduskunnassa on odotettavissa tulevaisuuden puolustusvoimista ja vapaaehtoisesta maanpuolustuksesta mielenkiintoinen keskustelu. Kyse on viime kädessä siitä, miten pienentyvillä resursseilla rakennetaan uskottava puolustus.

Teksti:
Vakuutusneuvos Harri Kainulainen
Maa- ja puolustusvoimien koulutusyhdistyksen
puheenjohtaja

Kuvat:
Sirikka Ojala ja Pekka Tuunanen

TURVALLISUUTTA YHDESSÄ.

MAANPUOLUSTUSKOULUTUSYHDISTYS
FÖRSVARSBILDNINGSFÖRENINGEN

VMTK-PÄIVÄT PRIKAATISSA

Kaksi kertaa vuodessa järjestettävät kaksipäiväiset valtakunnalliset varusmiestoitimikuntapäivät pyörähtivät käyntiin 2011 keväänä maavoimien osalta vuorostaan Pohjois-Karjalan Prikaatissa. Myös meri- ja ilmavoimilla oli omat VMTK-päivänsä Merisotakoulussa Suomenlinnassa. Päivillä kaikkien joukko-osastojen VMTK-edustajat kokoontuivat samoihin tiloihin seminaari- muotoisessa tilaisuudessa, jossa luentoja ja erilaisten tiimityöskentelypiirien avulla pohdittiin varusmiesten nykyistä tilannetta ja kuinka sitä voisi parantaa. Kahden tiukan päivän aikana syntyi liuta uusia aloitteita, VMTK-edustajat jakoivat yhteisiä ideoitaan keskenään ja illalla jäi myös hiukan aikaa huvittelulle.

Yhtenä kiivaana puheenaiheen oli yrittäjien kavala tilanne varusmiespalvelusta suorittaessa. Nykyisellään varusmiespalvelusta suorittavilla yrittäjillä oman yrityksen asioiden hoitaminen tiukan varusmiespalveluksen aikana on osoittautunut ongelmalliseksi, mistä taas on aiheutunut se, että yrittäjät ovat vältäneet varusmiespalvelusta viimeiseen asti, jotta yritys on pysynyt edes pystyssä. VMTK-päivillä pohdittiin mahdollista huippu-urheilijoiden harjoitusvapaiden tyylisten vapaailtojen ja jopa päivien myöntämistä yrittäjille, jonka aikana yrittäjillä olisi tarpeeksi aikaa hoitaa ja ylläpitää yritystään. Lopulta päivien päätteeksi asiasta syntyi aloite, joka lähti käsiteltäväksi Maavoimien Esikuntaan asti.

Varusmiestoitimikuntapäivät olivat antoisa tilaisuus ja mahdollisuus varusmiehille vaikuttaa omaan ja varusmiestoveriensä hyvinvointiin ja viihtymiseen. Niin pienistä asioista, kuten suihkun verhoista ja vähän suuremmista kuten yrittäjien olojen kehittämistä käytiin vakava, mutta ystävällinen keskustelu paremman varusmiespalveluksen puolesta. Muistakaahan, että aloitteita voi viedä myös täällä Pohjois-Karjalan Prikaatissa aina varusmiestoitimikunnalle käsittelemään ja mahdollisesti saada omat ajatukset esille seuraavilla varusmiestoitimikuntapäivillä!

Teksti:
Alikersantti Samuli Jyrkinen
Varusmiestoitimikunnan puheenjohtaja

SPORT TO THE PEOPLE
INTERSPORT®

xerox
Concessionaire
www.xpjoensuu
X-Partner Joensuu Oy
Teollisuuskatu 11, 80100 Joensuu
Puh. 0207 410 650, fax 013-120 365

SYYSSTERVEISET !

Kesäinen tervehdys teille Korpisoturin lukijat! Lehden ilmestyessä kesä on vaihtunut jo syksyyn ja talvi luo tuloaan. Kesäni meni muun muassa parin viikon lomamatkalla Itävallassa ja Pohjois-Italiassa matkustellessa. Kyllä maailmassa on kauniita ja hienoja paikkoja. Kesälomalla ja nyt syksyllä mieltäni ovat askarruttaneet muun muassa Suomen uuden hallituksen synty, eduskunnan tulevat leikkaustoimet ja talouden tervehdyttäminen, Euroopan maissa kytevä ja mahdollisesti laajeneva talouskriisi, harmaa talous ja sen pois kitkeminen.

Italian Livignon kylässä on edelleen voimassa verovapaus. Se on verovapaa-alue kaikissa tuotteissa, auton diesel maksaa 0,98 snt, kun muualla Italiassa 1,40 euroa. Itävallan laaksoissa tuotetaan maitoa varsin vanhanaikaisin menetelmin: lypsykarja käyskentelee biologisilla laitumillaan heinäsiirkoineen ja kukkaisketoineen, siihen kuvaan liittyvät näkyvät ja tuoksuvat lantapatterit. Eri maankolkista lähtöisin olevien turistien laaja kirjo viestii ihmisten vapaasta liikkuvuudesta yli rajojen Euroopassa.

Turismi ja tutustuminen muihin kansallisuuksiin opettaa meitä tuntemaan toisemme samanlaisina ihmisinä - olemme sitten mistäpäin maailmaa tahansa. Ainostaan kielirajat aiheuttavat joskus päänvaivaa. Me syömmme, juomme ja nukumme, eli meillä on samat tarpeet jokaisella, satoi tai paistoi!

Loppukesää varjosti järkyttävä tragedia Norjassa ja ne syyt, jotka ovat johtaneet kyseiseen murhenäytelmään.

Jos ajatellaan Euroopan historiaa 80 vuotta taaksepäin, on meidän oltava varuillaan ja pidettävä yhteinen vakaa politiikka, ettei meille pääse syntymään yhden henkilön tai ääriliikkeiden ideologian kautta uutta maailmanpoliittista kriisiä, niin talouden kuin turvallisuuspolitiikankaan suhteen. Ääriliikkeiden myötä on muun muassa maahanmuuttajiin kohdistunut vihapuhe kärjistänyt tilannetta myös Suomessa. Mielestäni näitä liikkeitä tulee valvoa, ettei tilanne pahene.

Kiltatoiminnassa kevät toi kiltaretken Venäjän Karjalaan ja Petroskoihin. Matkalle osallistui runsaslukuinen joukko kitalaisia. Valitettavasti itse en päässyt alkuperäisen suunnitelman mukaan retkelle. Saamieni tietojen mukaan retki onnistui hienosti ja Kari Jylhän pitämät sotahistorialliset katsaukset olivat valottaneet Suomen tapahtumien kulkua 70 vuoden takaa ja taistelua itsenäisyydestä. Kiitos Jylhän Karille ja matkan vastuujärjestäjille retkestä kaikkien matkalaisten puolesta!

Elokuun aikana on kiltapyöräilty ja pidetty uusien alokkaiden vala. Korpisoturin ilmestyessä on vietetään perinteinen maanpuolustusjuhla Liperissä yhdessä JR 9 perinneosaston ja Liperin kunnan kanssa. Kiitos kuuluu myös Liperin kunnalle aktiivisesta osallistumisesta ja tukemisesta juhlan järjestelyissä. Liperissä elää Paloaukean vahva maanpuolustushenki niin kunnan päättäjissä kuin virkamiehissään. Kiltamme yhtenä tarkoituksena on maanpuolustushengen vaaliminen, historiallisten perinteiden ja yhteisten muistojen siirtäminen nuoremmille sukupolville.

Liperissä saamme maanpuolustusjuhlaan jälleen suuren joukon nuoria mukaamme yhdessä harvanevan veteraanijoukon kanssa.

Ensi vuonna 2012 juhlimme jo elokuussa Outokummussa yhdessä Outokummun kaupungin ja Karjalan Poikien Killan kanssa. Juhla järjestetään yhtenä osana KPK:n juhla-ajotusviikonloppua. Tarkemmin näistä ja tulevista asioista tiedotamme ensi vuoden Korpisoturi -lehdessä ja jäsentiedotteissa. Lehteä lukiessa olemme varmaankin saaneet jo tarkempia viitteitä uusista puolustuspoliittisista linjauksista..? Vaikka en pysty katsomaan kristallipalloa ja arvioimaan mitä tuleman pitää, on kuitenkin varmaa, että Kontiorannan varuskunnan yhteistä henkeä tarvitaan! Kollaa Kestää!

Kiitän kaikkia yhteistyötahoja tästä vuodesta siitä, että olemme voineet toimittaa tämän kertaisen Korpisoturin tyylikkäästi, ja kaikkia kitalaisia aktiivisesta osallistumisesta kiltatoimintaan! Tervetuloa kaikki joukolla syyskokoukseen marraskuun lopulla!

Mukavaa syystalvea, kiltaterveisin, toivottaa puheenjohtaja!

Teksti:
Antti Toivola
Killan puheenjohtaja

KEVÄTKOKOUS

Pohjois-Karjalan Prikaatin Killan sääntömääräinen kevätkokous pidettiin kiltahuone Poterolla 26. huhtikuuta. Perinteisesti kevätkokousta alustaa esitelmäilaisuus, johon on kutsuttu puhujaksi ajankohtainen vieras. Tällä kertaa saimme mielenkiintoisen vieraan omasta prikaatistamme. Yliluutnantti Petri Pesonen oli juuri palannut kuukausi sitten Afganistanista ja tuli kertomaan tunnelmiaan komennukselta. Pesonen toimi seitsemän kuukauden pituisella komennuksella tilannekeskuksen päällikkönä. Hänen tehtäviinsä kuului vas-

tata omalla työvuorollansa joukkojen tilan-
nietietoisuuden ylläpitämisestä. Pesonen
kerto i esitelmässään paikallisista oloista,
maan historiasta ja sen tulevaisuuden
tavoitteista. Kokouskahvien lomassa Pesonen
sai vastailla vielä useisiin tarkentaviin
kysymyksiin. Kiitämme vielä yliluutnantti
Petri Pesosta havainnollisesta ja erittäin
mielenkiintoisesta esitelmästä.

Kevätkokouksen puheenjohtajaksi valittiin
kiltaveli evp eversti Pekka Ripatti, joka tut-
tuun tehokkaaseen tyyliin luotsasi kokouk-

sen kulkua. Sihteeriksi kutsuttiin killan sihteeriksi Liisa Pietarinen. Pöytäkirjantarkastajiksi sekä äänenlaskijoiksi valittiin Matti Maukonen ja Ilkka Savolahti. Kokousväelle esiteltiin toimintakertomus, tuloslaskelma sekä tase vuodelta 2010 ja ne hyväksyttiin yksimielisesti. Tilintarkastuskertomus puolsi vastuuvapauden myöntämistä hallitukselle ja taloudenhoitajalle.

Teksti ja kuvat:
Jari Jurvanen

Yliluutnantti Petri Pesonen esitelmöi Afganistanin tilanteesta.

Kevätkokouksen osanottajat ovat kuuntelemassa puheenjohtajan esittelemää vuoden 2010 tuloslaskelmaa.

Täsmäläike autokuumeeseen. Uudet autot sekä vaihtoautot. Katso!

timosenauto.fi

...siellä on autosi
JOENSUU, Wahlforssinkatu 1
Automyynti suorat: Ari Kähkönen 010 2394 102,
Tuomas Timonen 010 2394 103, Matti Kailasalo 010 2394 105,
Sami Timonen 010 2394 101

Huolto 010 2394 120	Automyynti 010 2394 100
Varaosat 010 2394 130	ma-pe 9.00-18.00
ma-pe 8.00-16.30	la 10.00-14.00

Timosen monihuolto - huoltaa ja korjaa kaikki merkit, puh. 010 2394 128

Parhaissa merkeissä.

Rapala SHIMANO PELTONEN Rev

NORMARK

Maahantuonti ja markkinointi: Normark Suomi Oy, PL 17, 41801 Korpilahti, www.normark.fi

KILTARETKI

Tämän vuoden kiltaretki tehtiin 10. - 12. kesäkuuta ja se suuntautui Venäjän Karjalan pääkaupunkiin Petroskoihin. Retken teemana oli tutustua neljännen armeijakunnan talvisodan aikaisiin taistelupaikkoihin sekä samalla tutustua karjalaisiin kyliin ja Venäjän kulttuuriin. Asiantuntijaoppaana retkellä toimi kiltaveli Kari Jylhä.

Matkaan lähdettiin Joensuusta perjantai- aamuna ja raja ylitettiin Niiralassa. Rajamuodollisuuksien ja eväiden hankkimisien jälkeen matka jatkui Kollaan taistelumaas- toihin tutustumisella sekä maastolounaal- la. Lounaan jälkeen matka jatkui kohti Petroskoita, jossa majoituimme alkuillasta Pohjola-hotelliin. Illalla oli ohjelmassa yh- teinen päivällinen sekä omatoimista tutus- tumista kaupunkiin.

Lauantaiaamuna siirryttiin satamaan, josta lähdimme päivaretkelle Kizhin-saarelle. Kulkuvälineenä toimi kantosiipialus ja matka kesti reilun tunnin verran suuntaan- sa. Kizhin pogosta mainittiin ensi kerran

aikakirjoissa neljä sataa vuotta sitten ja se kuuluu Unescon maailmanperintöluette- lon kohteisiin. Saaren avainnähtävyyden ovat Preobrazhenskaja- ja Pokrovskaja- kirkot, sekä kellotorni niiden välillä. Pre- obrazhenskajan kauniissa puukirkossa on 22 puupaanuista valmistettua kupolia ja se on valmistunut vuonna 1714. Emme valitet- tavasti päässeet vierailemaan pääkirkon sisällä, koska se on ollut jo vuosia remon- tissa. Remontin valmistumisajankohtaa ei vielä edes tiedetä tarkasti.

Aurinkoisessa ja lämpimässä säässä oli mukava kierrellä katsomassa saaren nähtävyyksiä oppaamme Tiinan johdolla. Kirkkorakennusten lisäksi saarella on myös monen sadan vuoden vanhoja asuin- ja talousrakennuksia, kuten tuulimylly, pajat ja savusaunat. Rannassa olevalla palvelu- alueella on paluumatkaa odotellessa mah- dollisuus nauttia välipalaa, sekä ostaa tuliai- sia. Iltapäivällä paluumatkan jälkeen meillä oli mahdollisuus jäädä kaupungille suo- rittamaan omia ostoksia ja tutustumaan

nähtävyyksiin. Illalla yhteinen päivällinen kokosi retkeläiset jälleen yhteen.

Sunnuntaina aamupalan jälkeen hyvä- teltiin Petroskoin kaupunki ja lähdettiin kotimatalle. Matkan aikana vierailimme Kinnermäen karjalaisessa perinnekylässä, jossa nautimme myös lounaan. Kinner- mäen jälkeen siirryimme Laatokan-Karjalan -mottitaistelualueille ja tutustuimme muun muassa Lemetin mottialueeseen sekä vie- railimme Sururistillä. Rajalle saavuttua suo- ritimme asiaan kuuluvat muodollisuudet ja parin tunnin odottelun jälkeen pääsimme kotimaan puolelle. Matka Joensuuhun oli hyvästien aikaa ja taidettiin jo sopia, että ensi vuonna nähdään taas. Vuoden päästä on taas kotimaan matkan vuoro. Jos kaikki menee niin kuin suunnitellaan, tullaan retki tekemään Pieksämäelle. Kiitoksia vielä ker- ran kaikille mukana olleille mukavasta reis- susta.

Teksti ja kuvat:
Jari Jurvanen

Kollaan muistomerkillä seppeleen laskivat oik. killan hallituksen varapuheenjohtaja Leena Sallinen, valtuuston puheenjohtaja Harri Hentunen sekä retken sotaveteraaniedustaja Kaarlo Kotilainen.

Karjalan tasavallan suurimpiin kuuluva perinteinen puutalo saa arvoisensa kumppanin maan vanhimmasta puukirkosta Kizhin saarella.

Oppaamme Tiina on kertomassa ryhmälle Kizhin saaren kirkkojen historiasta.

Työnäytös siitä, kuinka kattopaanut syntyvät.

KILLAN LAPPEENRANNAN OSASTO TOIMINUT JO 30 VUOTTA

Lappeenrannan osasto tulee tänä vuonna toimineeksi jo kunnioitettavat kolmekymmentä vuotta. Perustamisen puuhamienerenä oli paikkakunnalle eläkevuosiaan viettämään tullut sotilasmestari evp Erkki Nevanen. Hän kokosi ympärilleen joukon Etelä-Karjalassa asuvia ja Karjalan Jääkäripataljoonassa palvelleita henkilöitä. Kahdeksantoista kiinnostunutta ilmoittautui heti osaston jäseneksi.

Virallinen perustamiskokous pidettiin maineikkaassa Hotelli Viikinkihovissa 22.9.1981. Osaston jäseneksi liittyvien lisäksi tilaisuuteen oli saapunut korkeimman tason edustus killan johdosta, puheenjohtaja Simo Jääskeläinen sekä hallituksen jäsenet Aimo Turunen ja Jorma Mikkonen. Näiden kiltaveljien neuvot ja tuki ovat olleet korvaamattomat osaston myöhemmissäkin vaiheissa.

Ensimmäiseksi puheenjohtajaksi valittiin myymäläpäällikkö Pekka Ylhäinen ja sihteeri-rahastonhoitajaksi Erkki Nevanen. Jäsenmäärä kasvoi perustamisvuoden loppuun mennessä jo 24:ään, mikä on edelleenkin osaston tähänastinen ennätys.

Hiljaiseloa 80-luvun puolivälissä, uusi alku vuosikymmenen lopulla

Kahden toiminnantäyteen alkuvuoden jälkeen aktiivisuus vähitellen hiipui, kun osaston puheenjohtaja oli työolosuhteiden vuoksi estynyt hoitamaan tehtävänsä. Lappeenrannan osaston primus motor Erkki Nevanen näki kuitenkin värväämissään uusissa jäsenissä uuden elämän mahdollisuuden. Hän puhalsi osaston jälleen henkiin vuoden 1988 alusta. Toiminnan uudelleen käynnistämiseen kuului myös uuden virkailijakunnan muodostaminen. Kuvaan astuivat muun muassa Joutsenoon asumaan muuttanut Olli Naukkarinen jatkamaan puheenjohtajana vuoden 1989 alusta, Sampo Tammensuo varapuheenjohtajaksi sekä Irma ja Veikko Tiittanen hoitamaan sihteerin moninaisia tehtäviä.

Tiivistä yhteydenpitoa pääkillan ja paikallisosaston välillä

90-luvulle oli ominaista säännölliset tapaamiset pääkillan ja paikallisosaston välillä. Pääkillan hallitus piti tärkeänä viereillä vuosittain Lappeenrannassa ja paikallisosastosta käytiin ahkerasti pääkillan kokouksissa ja muissa tapahtumissa. Vaikka suhteellisen pieni joukko osaston jäsenistä osallistui säännölliseen toimintaan, järjestettiin useita omia tilaisuuksia vuoden aikana. Lappeenrannan paikallisosaston on järjestänyt myös useita koko killan yhteisiä tilaisuuksia. Kaksi kiltaretkä on suuntautunut Saimaan kanavan kautta naapurimaan puolelle Viipuriin.

Paikallisosasto tukeutuu Maasotakouluun

Lappeenrannan paikallisosasto on koko toimintansa ajan saanut merkittävän tuen toiminnalleen Maasotakoululta ja sitä edeltäneeltä Päälystööpistolta. Suomen vanhimmassa edelleen toimivassa sotilaskodissa Rakuunamäellä on erillinen kiltahuone maanpuolustuskiitojen vapaasti käytettävissä. Kokouksia ja juhlatilaisuuksia pidetään myös historiallisella upseerikerholla, jossa yhä vahvana leijuu Mannerheimin ja Ehrnroothin henki. Maasotakoulu tarjoaa myös kiltatoiminnan tarvitseman materiaalituen ja asiantuntijapalvelun. Yhteistoiminta Rakuunamäellä toimivien

Etelä-Karjalan Aluetoimiston ja MPK:n piiri-toimiston kanssa on läheistä.

Uusi vuosituhat ja uudet haasteet

Lappeenrannan osaston jäsenmäärä on pysynyt kolmen vuosikymmenen ajan jokseenkin samana, noin kahdessakymmenessä. Suurin tulevaisuuden haaste on tämän jäsenmäärän säilyttäminen. Jäsenluku tulee kuitenkin väistämättä laskemaan ikääntymisen kautta. Uusia nuoria jäseniä ei ole saatavissa varusmiehistä, koska Etelä-Karjalan nuoret eivät enää nykyisin suorita asepalvelusta Kontiorannassa. Alueella ei asu myöskään JR 9:n veteraaneja. Maakunnan suuret joukko-osastokillat koetaan läheisemmiksi, kotiseudun killoiksi, eikä pieni paikallisosasto pysty kilpailemaan niiden kanssa vetovoimassa.

Osaston johtoryhmän kokoonpano on vakiintunut puoleen kymmeneen aktiiviseen toimijaan. Merkittävän vahvistuksen siihen toi Lappeenrantaan asumaan muuttanut killan pitkäaikainen sihteeri Leena Piiparinen. Johtoryhmään kuuluvat lisäksi varapuheenjohtaja Aleksanteri Scharin, sihteeri Pasi Siekinen, rahastonhoitaja Jorma Koistinen sekä puheenjohtaja Olli Naukkarinen.

Teksti:
Olli Naukkarinen
Lappeenrannan osaston puheenjohtaja

Lappeenrannan osastolla on kokoustilat historiallisella upseerikerholla, jossa yhä vahvana leijuu Mannerheimin ja Ehrnroothin henki. Taustalla Marsalkka Mannerheim tarkastaa perustamaansa nimikkojoukko-osastoa Uudenmaan Rakuunarykmenttiä Lappeenrannan Rakuunamäellä.

Killan hallitus 2011

Myyntiedustaja	Antti Toivola	puheenjohtaja
Luokanopettaja	Leena Sallinen	varapuheenjohtaja
Opinto-ohjaaja	Liisa Pietarinen	sihteeri
Taluspäällikkö	Jari Nousiainen	taloudenhoitaja
Huoltamopäällikkö	Jari Jurvanen	tiedotussihteeri
Everstiluutnantti	Martti Koivula	lehden päätoimittaja
Professori	Veijo Saloheimo	JR 9 Perinneosaston edustaja
Aluepäällikkö	Jorma Mikkonen	kunniapuheenjohtaja
Majuri evp	Matti Urjanheimo	
Toimitusjohtaja	Hannu Saharinen	
Toimitusjohtaja	Pekka Vuojärvi	
Yliluutnantti evp	Pauli Reinikainen	
Toimitusjohtaja	Harri Hentunen	puheenjohtaja
Rahoituspäällikkö	Jorma Partio	varapuheenjohtaja

Killan valtuuskunta 2011

Toimitusjohtaja	Harri Broman
Myyntipäällikkö	Juha Haantio
Everstiluutnantti evp	Kari Jylhä
Toimitusjohtaja	Kyösti Kakkonen
Toiminnanjohtaja	Satu Kokkonen
Eversti	Jari Kytölä
Everstiluutnantti evp	Reino Laakkonen
Sotilaskotiyhdistyksen pj	Anna-Liisa Ala-Poikela
Toimitusjohtaja	Jarkko Miinin
Toimitusjohtaja	Olli Naukkarinen
Kansanedustaja	Eero Reijonen
Eversti evp	Pekka Ripatti
Kauppaneuvos	Eino Tenhunen
Taloustieteiden maisteri	Tuomas Timonen
Everstiluutnantti	Petteri Tervonen
Filosofian tohtori	Pasi Tuunainen
Toimitusjohtaja	Rauno Törrönen
Everstiluutnantti	Jouni Mattila

Toiminta- suunnitelma 2011

LOKAKUU

- 01.10. Korpisoturi 2/11 ilmestyy
- 06.10. kotiuttamisjuhla 1/11
- 10.10. JR 9 Perinneosaston aamukahvivilaisuus
- 10.10. hallituksen kokous

MARRASKUU

- 14.11. hallituksen kokous
- 14.11. JR 9 Perinneosaston aamukahvivilaisuus
- 25.11. osallistutaan prikaatin vuosipäivän viettoon
- 28.11. killan vuosikokous ja esitelmätilaisuus

JOULUKUU

- 06.12. osallistutaan Itsenäisyyspäivän tilaisuuksiin
- 12.12. JR 9 Perinneosaston aamukahvivilaisuus
- 12.12. hallituksen kokous
- 24.12. osallistutaan jouluaaton kunnia-vartioon Joensuun Sankarihau-doilla

Yhteystiedot

Pohjois-Karjalan Prikaatin Kilta
PL 5, 80791 Kontioranta
pkarprkilta@gmail.com

Kiltalaisten yhteystietojen päivittäminen

Kilta on ottanut käyttöön Maanpuolustuskiltojen liiton ylläpitämän Sebacon-jäsenrekisterijärjestelmän. Tämä verkkopohjainen järjestelmä tulee nopeuttamaan ja ennen kaikkea helpottamaan rekisterin ylläpitoa sekä tiedottamista. Jotta saamme uudesta rekisteristä kaiken hyödyn irti, niin toivomme kaikkien kiltalaisten lähettävän meille sähköpostin, jossa mainitaan jäsenen yhteystiedot ja syntymäaika ilman loppuosaa. Tiedot tullaan päivittämään vain jäsenrekisteriin ja sähköpostiosoitteita ei julkaista tai käytetä mihinkään muuhun kuin killan asioiden tiedottamiseen.

Sähköposti-ilmoitukset toivotaan lähetettävän osoitteeseen: pkarprkilta@gmail.com.

JR 9 Perinneosasto

KONEKIVÄÄRISTÄ LAZZARELLAAN

Teimme toukokuun puolella perinneosaston retken Lieksaan. Tutustumisen pääkohteena oli Rajamuseo. Teimme myöskin kiertoajelun Lieksan keskustassa ja tutustuimme Lieksan upeaan evankelisluterilaiseen kirkkoon.

Retkemme paikalliset, asiansa hyvin osanneet isännät, ansaitsevat meidän retkeläisten mitä parhaimmat kiitokset.

Täytyy sanoa, että Rajamuseo yllätti myönteisesti. Sinne oli saatu näytteille runsaasti niin raja- kuin sotiimmekin liittyvää aineistoa. Esineistö oli hyvin esillä ja opastus mielenkiintoista.

Oli kerran aiemmin kuullut ilomantsilaisen veteraanimme Reino Kurvisen konekivääristä kertovan "litanian", jonka hän oli oppinut varusmiespalvelusaikanaan vuonna 1942 Lappeenrannassa. Pyynnöstäni Reino sitten asettui esillä olevan konetuliaseen viereen ja hieman velmu ilme kasvoillaan lausui: "Konekivääri on konetuliase Maksim-malli vuodelta 1908, joka ruutikaasua ja sen vastapainona toimivaa jousivoimaa hyväksikäyttäen itsenäisesti lataa, laukaisee ja poistaa tyhjt hylsyt."

Siinäpä se oli, tyhjentyvästi ja selkeästi sanottuna, lähes 70 vuotta sitten luettuna ja ilmeiseen tarpeeseen aikanaan ulkoa opittuna.

Sielun silmin voi melkein nähdä alokas Kurvisen asennossa ja kädet tiukasti housun saumoissa esittävän tämän selonteon, johon tietysti lisäksi kuului Maksimin purkuosiin ja sitten ampumakuntoon kokoaminen.

Tämän kirjoittaja suoritti asevelvollisuutensa Kontiorannassa 16 vuotta Reino myöhemmin. Saattoi olla, että vastaavan tapaisia ulkoa opettelemisia oli meilläkin. Unohtuneet ovat, pahukset, kiväärin numerokin. Sen sijaan hyvässä muistissa on lukemattomia mukavia ja epämukaviakin asioita vuosilta 1958–59. Pitäisi ihan, kun ovat vielä "humeetissa", panna paperille. Voisihan niitä sitten luettaa suvun tuleville varusmiehille ja sanoa, että toista se oli silloin ennen vanhaan.

Olin niin sanottu siviilikarkuri, 18-vuotias koulupojan ruipelö. Kaikki oli uutta ja ihmeellistä. Tupamme esimies, alikersantti Matilainen, oli pienikokoinen, alituinen virne kasvoillaan oleva "suuri sotapäällikkö". Yleisesti ottaen hän oli varsin kelvollinen ja mukavakin. Minua tuppasi erilaiset asiat sekä hymyilyttämään että naurattamaan. Iltaisin alikersantit huvittivat itseään ja toisiaan eri muotoisilla ohjesääntöön kuulumattomilla "koulutusmetodeilla". Minua hymyilytti ja seurauksena Matilainen passitti alokkaan hmympesulle. Sieltä tultua piti tehdä ilmoit-

tus: "Herra alikersantti, alokas kuminaama-Mikkonen on suorittanut määräämäne tehtävän ja pessyt hymyn." "Vieläkö alokasta hymyilyttää?", kysyi Matilainen. "Ei hymyilytä, herra alikersantti", vastasin minä. Mutta kun katsoi edessäni seisovaa pientä miestä, joka virnisti koko naamallaan, hymy palasi ja muuttui jopa nauruksi. Näinpä pesulla käynti toistui useitakin kertoja ennen kuin ilmoitus alikersantille kelpasi.

Kokemukseni ja muistoni 11 kuukauden ajasta Karjalan Jääkäripataljoonassa ovat voittopuolisesti mukavia, iloisia, nostalgisia ja kasvattaneita.

Kun tässä kirjoituksessa nimeltä tarkemmin mainitsematon käyrä joskus kohosi jopa korkeuksiin, lohtua toi komppanian keskusradiosta alikersantti Nissisen lempi-iskelmä Laila Kinnusen esittämä "Lazzarella". Voi että, se oli kaunista kuultavaa silloin – ja on muuten vieläkin.

Teksti:
Jorma Mikkonen
Puheenjohtaja

 IIVARI MONONEN
WWW.IIVARIMONONEN.FI

**Täyden palvelun
turvallisuuksalan asiantuntija.**

- Tuotteet ja tarvikkeet
- Asennus ja huolto
- Suunnittelu ja konsultointi

Voimatie 12 Joensuu, Puh. 042 44681

• Helsinki • Imatra • Lappeenranta • Kuopio • Savonlinna •

www.blc.fi • www.lukkorengas.fi

JR 9 Perinneosasto

KUVIA KEVÄTKAUDELTA 2011

Helmikuun aamukahvitilaisuudessa oli ilo kuulla lausuntataiteilija Elsi Komun esittämänä ikääntymiseen liittyviä runo.

Maaliskuun aamukahvilla olimme pitkäaikaisen tukijamme Broman Group Oy:n vieraina. Isäntinäimme olivat kauppaneuvos Väinö H Broman ja toimitusjohtaja Harri Broman, joka esitteli yhtiön laajaa ja monipuolista toimintaa koko Suomen alueella.

Huhtikuussa vierailimme Joensuun taidemuseossa, jossa tutustuimme esillä oleviin taideteoksiin ja kokoelmiin.

Toukokuussa rovasti Jouko Pesonen saatteli meidät kesään.

Kuvat:
Erkki Lehtinen

Vierailu 9.7.2011

JR 9:n ensimmäisen komentajan eversti August Kuistion tytär Irja Vuoristo tyttärensä Hanna ja vävynsä Pasi Saarikosken kanssa vierailulla 9.7.2011. Perinnehuoneessa mukana isäntä Erkki Lehtinen.

Kiltaveli Kauko Eronen 90 v

Päivän sankari yhdessä JR 9 Perinneosaston, killan ja Pohjois-Karjalan Prikaatin onnittelijoiden kanssa.

JR 9 Perinneosasto

RETKI LIEKSAAN 21.5.2011

Perinneosaston tutustumisretki suunnattiin tänä vuonna Lieksaan. Tutustumiskohteena oli Rajakillan Lieksan osaston ylläpitämä Rajaperinnetalo, jossa on esillä rajan vartiointiin liittyviä asiakirjoja, tapahutuja ja esineitä niin rauhan kuin sodankin ajalta. Asiantuntevina oppainamme toimi-

vat kapteeni evp Esko Kuitunen ja rajavartiomestari evp Reijo Kortelainen.

Retken järjestelyistä Lieksassa vastasi isäntänämme toiminut Lieksan sotaveteraanien puheenjohtaja Seppo Pulkkinen. Hän oli erinomainen asiantuntija teh-

dessämme kiertoajelun Lieksan kaupungissa ja vieraillessamme kauniissa evankelisluterilaisessa kirkossa.

Perinneosasto esittää sydämelliset kiitokset erinomaisille ja asiantunteville oppaillemme retken onnistumisesta.

Osanottajia Rajaperinnetalon edustalla. Toisena vasemmalta Lieksan Rajakillan puheenjohtaja rajavartiomestari Reijo Kortelainen.

Puheenjohtaja Jorma Mikkonen ojensi isännille muistoksi Kontiorannan hengessä -kirjat. Oikealla kapteeni evp Esko Kuitunen.

Kuvassa muutamia sodanaikaisia aseita (suomalainen Lahti-Saloranta -pikakivääri ja Suomi -konepistooli sekä venäläiset Degtarjev -pikakivääri että konepistooli).

Tässä ovat retken osanottajat Lieksan kirkon edustalla. Äärimmäisenä vasemmalla on isäntämme Lieksan Sotaveteraanit ry:n puheenjohtaja Seppo Pulkkinen.

AAMUKAHVITILAISUUDET JA TAPAHTUMAT

pe	30.09.	Maanpuolustusjuhla Liperissä yhdessä pääkillan kanssa.
ma	10.10.	Aamukahvitilaisuus kiltahuone Poterolla, jolloin kiltaveli Reino Laakkosen johdolla muistellaan Syvärin ylitystä niin vuodelta 1941 kuin vuodelta 1944.
su	16.10.	Muistojen konsertti Carelia-salissa.
pe	14.11.	Aamukahvitilaisuus kiltahuone Poterolla, vierailija ilmoitetaan myöhemmin.
pe	25.11.	Pohjois-Karjalan Prikaatin vuosipäivän vietto.
ti	06.12.	Itsenäisyyspäivän tilaisuudet.
ma	12.12.	Jouluinen aamukahvitilaisuus pidetään Joensuun Kuntohovissa.

Aamukahvitilaisuuksiin ovat perinneosaston veteraanit ja kiltalaiset läheisineen tervetulleita. Tilaisuuksista ilmoitetaan tarkemmin sanomalehti Karjalaisen järjestöpalstalla.

JR 9 Perinneosasto

Perinneosaston yhteystiedot

Mikkonen Jorma (puheenjohtaja) jorma.mikkonen@jippii.fi	Sumikontie 3 80910 Kulho 041 449 2881
Saloheimo Veijo (varapuheenjohtaja)	Torikatu 14 A 18 80100 Joensuu 040 568 0589
Lehtinen Erkki (sihteeri) eilehtinen@suomi24.fi	Alapihantie 30 81100 Kontiolahti 040 742 8623

Osoitteen muutokset ja ilmoitukset viimeiseen iltahuutoon kutsu-
tuista pyydetään tekemään sihteerille.

Helsingin paikallisosasto tiedottaa

Syvärin ylityksen vuosipäivä 6.10.2011

Perinteinen Syvärin ylityksen vuosipäivän lounastapaaminen on jälleen 6.10.2011 klo 13.00 Helsingissä, ravintola Ostrobotnian Runeberg-kabinetissa, osoitteessa Museokatu 10. Veteraanit seuralaisineen sekä nuoremmat kiltalaiset ovat tervetulleita, lounaskustannukset 20–25€. Ilmoittautumiset 1.10.2011 mennessä Osmo Eskolalle puh. 040 740 3883.

Syyskokous 10.11.2011

Helsingin paikallisosaston sekä JR 9 Helsinki-Uusimaa -perinneosaston syyskokous pidetään 10.11.2011 klo 13.00 tutussa Kampin palvelutalon Punaisessa huoneessa.

Tarjotaan kokouskahvit pienen suolaisen kera.

Tervetuloa kokoustamaan!

Pankki, josta saat bonusta.

Osuuspankista saat kaikki kodin ja perheen vakuutukset. Kun keskität asiointisi meille, voit maksaa kertyneillä OP-bonuksilla vaikkapa Pohjolan vakuutusmaksuja. Tutustu osoitteessa op.fi/bonus tai tule käymään!

Pohjois-Karjalan
Osuuspankit

Kuntoutukset vuonna 2011

Perinneosaston lahjavaroin kustantamat kuntoutuskurssit on suunniteltu toteutettaviksi Joensuun Vetreassa (entinen Kuntohoivi).

Ensimmäinen kuntoutuskurssi on 17.–22.10.2011 (Broman Group) ja toinen 24.–29.10.2011 (Salomaa-säätiö). Ilmoittautumiset on tehtävä puheenjohtajalle tai sihteerille mahdollisimman pian.

Vuosikokous

JR 9 Perinneosaston vuosikokous pidetään kiltahuone Poterolla aamukahvilaisuuden jälkeen maanantaina 10.1.2012 klo 11.30.

Tervetuloa!
Perinneyhdistyksen hallitus

JR 9 Perinneosasto

JR 9:N TARKKA-AMPUJAVETERAANI EERO HAKKARAINEN

Heinäveden Varistaipaleen kylästä lähtöisin oleva jo 90 vuotta täyttänyt veteraani Eero Hakkarainen muistelee elämänvaiheitaan näin:

"Koulunkäynnin ohessa auttelin sisarusteni kanssa kotitilan askareissa, ennenkaikkea metsätöissä.

Ehdin olla koulun jälkeen puolitoista vuotta Saastamoinen Oy:n palveluksessa metsätö-harjoittelijana, sillä aikeenani oli valmistua joskus metsäteknikoksi.

Syyskuun alussa vuonna 1941 kutsuttiin minutkin asepalvelukseen Jalkaväen Koulutuskeskus 7:ään Jyväskylään. Kyllä elämä muuttui: paljon käskyjä ja niiden nopeata noudattamista!

Jo tammikuussa tuli siirto rintamalle Kalpadiivisioonaan (7.D), sen JR 9:n yhdeksänteen komppaniaan Ostan suuntaan Syvärille. Asemasotavaihe oli alkanut.

Hyvän ampumataitoni perusteella sain viidetoista muun miehen kanssa koulutusta tarkka-ampujaksi puolentoista kuukauden ajan. Paikka oli Äänislinnassa maantiesilän alapuolella olevan tehdasrakennuksen

tuntumassa. Saimme kurssista tarkka-ampujamerkitkin, jotka tulivat myöhemmin postilähetystenä.

Elokuussa -43 pidettiin Kalpadiivisioonan tarkka-ampujille kilpailu Koninselkänimissä kylässä, johon meidätkin kyyditettiin kuorma-auton lavalla Syvärin yläjuoksulta. Paluumatkalla eräässä kylässä pysädyttiin. Joku kyläläisistä kyseli voittajan nimeä ja sai kuulla, että sellainen istui juuri kyseisen auton kyydissä!

Viikon kuluttua aamupäivällä olin pääpesäkkeellä vartiossa, kun taisteluhautaa pitkin saapui kaksi upseeria: eversti Ikonen ja kapteeni Paarmala. He pysähtyivät ja tekivät edessäni asennon. "Hyvää päivää, tarkka-ampuja Eero Hakkarainen!" tervehti eversti ja ojensi minulle kirjapaketin. "Onko tarkka-ampuja tänään nähnyt vihollista?" He kätelivät minua ja onnitelivat. Ennen poistumistaan kapteeni Paarmala sanoi, ettei minulla olisi enää vartiovuoroja, vaan minun pitäisi jatkossa vain katsella, näkisyntä syytä laukaista.

Eero Hakkarainen Syvärillä Ostan suunnalla 1943.

Tarkka-ampujana minun kuului suorittaa lohkokolmiamme annettuja tehtäviä sekä partioita itsenäisesti linjassa ja etsiä maaleja. Vihollisella oli myös omat ampujansa, joilla oli mukanaan kaksi tähystäjää.

Jos tuollaisen ryhmän sai "piikille", oli tietysti aloitettava ampujasta. Aseenani oli aluksi venäläinen pitkäpiippuinen kiikariväri, joka mielestäni oli tarkempi kuin myöhemmin käytössäni ollut kotimainen pystykorva. Vihollinen käytti sodan edetessä pyöreitä teräksisiä suojakupuja, joiden heikkoutena oli ampumisaukko; siihenhän oli helppo osua. Tuhosimme komppaniamme toisen tarkka-ampujan kanssa paljon myös heidän periskooppejaan.

Toukokuussa -44 neuvostosotilaat kaivoivat 80 metriä pitkän tunnelin joukkueemme päävartiopaikan alle, raa-hasivat sinne kaksituhatta kiloa trotyyliä ja räjäyttivät panoksen aamulla kello viisi. Samalla vihollinen ryntäsi asemaan kahden joukkueen voimalla ja tuhosi meidän korusun. Henkiin jäi vain kolme miestä ja minä, koska olin sinä yönä käymässä "töpinässä". Kuulin nimittäin sisälläni edellisenä iltana selkeän äänen, joka kehotti minua menemään pois. Kiitän Jumalaa varjeluksesta, jota sain kokea useammankin kerran sodan aikana!

JR 9 Perinneosasto

Neuvostoliiton suurhyökkäys alkoi kesäkuussa ja myös Kalpadivisioonamme alkoi vetäytyä Loimolan-Kollaanojen suuntaan. Takaa-ajava vihollinen ampui pienoishetimitillä, "nakuilla", jolloin edessäni kulkeva toverini kuoli ja minä vain haavoituin sirpaleista käsivarteen ja olkaan - hänen kehonsa suojaamana.

Nyt asepalvelustaan suorittavia tyttöjä ja poikia neuvoisin ottamaan tosissaan annetut ohjeet ja käskyt. Rukoilen, ettei heidän tarvitse kohdata vihollista tai kokea sotaa, vaan he saavat rakentaa rauhassa itsenäistä isänmaatamme. Toivotan heille Jumalan siunausta!"

Eero Hakkaraisen tie jatkui metsätöissä kotitilalla ja sitten opiskellen Kuopiossa mitausteknikoksi. Työ vei hänet Satakuntaan, missä hän toimi lopulta yrittäjänä louhin-

ta-, ruoppaus- ja maanrakennusalalla.

Monien vaiheitten jälkeen hän on palannut synnyinseuduilleen ja elelee nyt vaimonsa Liisan kanssa kalastaen, hoivaten kotia ja kauniin Kermajärven rannalla sijaitsevaa kesäpaikkaansa.

Vartiopaikalla hänelle ojennettu kirja "Rakas entinen Karjala" on kotona kunnia-paikalla ja pariskunta lukee sitä ahkerasti kuten Raamattuaakin.

Hakkaraisen moninaiisiin harrastuksiin kuuluu myös Heinäveden Sotaveteraanit ry:n hallituksen jäsenyys; Eero on pitkäaikainen varapuheenjohtaja.

Eero Hakkarainen oli mukana 24.5. 2011 Pohjois-Karjalan Prikaatin perinteisen koululaisvierailu- ja veteraanipäivänä Kon-

tiorannassa laskemassa eversti Jari Kytölän kanssa seppeltä JR 9:n muistokivelle. Ryhmässä olivat myös toinen tuon rykmentin veteraani Teuvo Hakkarainen sekä Kontio-lahdelta koululainen Samuli Pitkänen. Yhä hyväkuntoisena Eero suorittaa luotettavasti saamiaan kunniatehtäviä lippuairueena, seppelpartiossa, sekä seppeleen laskijana saattamassa veteraaniveljeä haudan lepoon. Silloin soi musiikkina meille kaikille tuttu "Oi, kallis Suomenmaa".

Lähteet:
Eero Hakkaraisen haastattelu ja käsikirjoitus Hahtela, Juutilainen, Salmela: Taisteleva JR 9
Wikipedia: Kalpadivisioona
Kuvat:
Martti Törhönen
Eero Hakkaraisen kuva-arkisto

Teksti:
Martti Törhönen

Komentaja ja kaksi JR 9:n veteraania, Teuvo ja Eero Hakkarainen.

Liisa ja Eero katselevat tarkka-ampujan saamaa palkintokirjaa.

Samuli Pitkänen, Jari Kytölä, Teuvo Hakkarainen ja Eero Hakkarainen laskemassa seppellettä JR 9:n muistokivelle koululaisvierailu- ja veteraanipäivänä 24.5.2011.

Aina
maakunnan
asialla

K2-yhtiöt

JR 9 Perinneosasto

KUVIA SIELTÄ JOSTAIN

Tukikohta Kannan miehiä Ostassa.

JR 9:n komentaja eversti August Kuistio Nurkka-tukikohdassa talvella vuonna 1943.

Korsun pohjan kaivajat tauolla.

Koulutus käynnissä henkilötäydennyskeskuksessa Petäjälässä vuonna 1943.

Viihdytyskiertue rintamalla vuonna 1943. Musiikkimiehet ovat JR 9:ssä palvelleet Viitamäen veljekset Kalevi ja Kauko, jotka olivat tuolloin Suomen huippumuusikkoja.

JR 9 Perinneosasto

VIIMEISEEN ILTAHUUTOON ON KUTSUTTU / SAATU TIETO SEURAAVISTA JR 9 -ASEVELJISTÄ:

Eilola Onni
Haaranen Senja
Hakkarainen Matti
Hallman Niilo
Holopainen Olavi
Hottinen Olavi
Hyttinen Juho
Ihalainen Martti
Kannasto Arvi
Karvinen Pentti
Kastegren Toivo
Koponen Kauko
Laakso Tauno
Lahdensalo Toivo

Tampere
Polvijärvi
Kannus
Helsinki
Eno
Heinävesi
Hollola
Kuopio
Isokyrö
Heinävesi
Varkaus
Mäntylähti
Kauhajoki
Kotka

Lappeteläinen Pentti
Lauronen Vilho
Lähdesmäki Niilo
Martikainen Toivo
Martiskainen Vasili
Mykkänen Veikko
Myller Aimo
Mäkiranta Solmu
Nissinen Tapio
Nyyssönen Juuso
Olli Lauri
Ollikka Matti
Pettersson Vilho
Pöllänen Eino

Kuopio
Leppävirta
Jurva
Joensuu
Ilomantsi
Maaninka
Joensuu
Karijoki
Keitele
Leppävirta
Vantaa
Helsinki
Leppävirta
Kesälahti

Rantanen Kosti
Romppanen Uki
Salli Toivo
Sistonen Pauli
Stenberg Matti
Suhonen Seppo
Suomalainen Uljas
Suominen Martti
Talvitie Sakari
Tirkkonen Reino
Vesalainen Väinö
Volotinen Matti
Vähätalo Onni
Väänänen Aulis

Lahti
Jyväskylä
Ivalo
Tohmajärvi
Helsinki
Helsinki
Heinävesi
Helsinki
Vantaa
Kerimäki
Mikkeli
Ilomantsi
Isojoki
Kontiolahti

AUK:N KURSSI 44

MAAILMANMESTAREITA JA PÖPPÄAHON SANKAREITA

Kuka olen?

Ensimmäistä kertaa aluupseerikoulun johtajan tervehdystä kirjoittaessani olisi varmaan syytä alkuun esittäytyä. Miksi olen tässä ja nyt? Olen saanut varhaiskasvatuksen hitaaksi hämäläiseksi kolmivuotiaaksi asti, mutta sen jälkeen elämässä on vauhtia piisannut. Perheeni muutti Pohjois-Karjalaan isän työn perässä. Hän työskenteli ensin Karjalan Jääkäripataljoonassa ja myöhemmin prikaatissa radiosähköttäjänä, sekä muissa viestialan tehtävissä. Hän jäi eläkkeelle täsmälleen samana päivänä kuin minä astuin varusmiespalvelukseen vuonna 1994. Se onkin edellinen kerta, kun meistä on kirjoitettu yhdessä Korpisoturi-lehteen. Ehkäpä varuskuntalapsuudessa on suurin syy sotilasuralle jääntiin.

Kranaatinheitinpainotteisen varusmiespalveluksen jälkeen palvelin hetken aikaa "kesäylikessuna", samaan aikaan, kun Suomi voitti kuuluisan ensimmäisen lätkän maailmanmestaruutensa. Neljä seuraavaa vuotta hurahivatkin Helsingissä. Valmistuin upseerin ammattiin prikaatiimme kesällä 1999. Ensimmäiset viisi palvelusvuotta kuuluivat kranaatinheitinkompaniassa ja seuraavat viisi prikaatin esikunnassa koulutusalan toimialapäällikkönä. Vuosi sitten oli aika aloittaa esiupseerikurssi jälleen Santahaminassa. Kuluvan vuoden alussa palasin kuitenkin "maitojunalla" takaisin.

1.3.2011 alkoi toistaiseksi tuntematon taival aluupseerikoulun johtajana. Tehtävänkuvaus oli helppo toteuttaa paperilla, kun ei tarvinnut muuttaa kuin yksi kirjain palvelupaikan lyhenteessä (EUK->AUK). Käytännössä ero oli suurempi hypätessä "kasikolmoseen" pukeutuneesta oppilaasta opettajan ja rehtorin paikalle.

Kurssi 44

Maaliskuun alussa 141 reipasta oppilasta Karjalan Lennostosta ja prikaatistamme aloitti aluupseerikurssin Kontiorannassa kasarmi 2:n tiloissa. Kurssin alussa saimme tukea opetukseen edeltäjältäni, majuri Markku Väätäselältä. Häneltä saatuja vinkkejä laulattamisesta sotilasjohtajankin esiintymisrohkeuden luonnissa en aio unohtaa.

1/2011-saapumiserästä jouduttiin määräämään aluupseerikurssille ennätysmäärä oppilaita vasten tahtoaan. Suurin syy oli palvelusajan pituus, mutta myös ennakkokäsitys omasta rohkeuden puutteesta toimia johtajatehtävissä tuli haastattelussa esille. Valitettavasti jouduimme luopumaan muutamasta oppilaasta kurssin alussa, mutta tämän jälkeen kokoonpanomme pysyikin ennallaan. Heti pääsiäisen jälkeen lähetimme RUK:uun Haminaan 35 ja erikois-AUK:ihin Lahteen 15 oppilasta.

Kirjoitin yhdessä EHK:n päällikön, yllluutnantti Juuso Oravan kanssa aluupseerikurssin todistuksen yhteensä 91 oppilaalle juhannuksen alla. Prikaatin komentajan sijaisena toiminut esikuntapäällikkö, everstiluutnantti Martti Koivula ylensi kurssin suorittaneet oppilaat alikersanteiksi. Onnittelen vielä ryhmänjohtajia ja toivotan oppimisrikkaita hetkiä syksyn johtajakaudelle!

Maailmanmestaruus

Muistan elävästi vuodelta 1995 kuinka Suomen pärjääminen jääkiekossa vaikutti varusmiesten tahtotilaan palveluksen suhteen. Leijonien taistelu kaukalossa tuntui tarttuvan tekemiseen ja se näkyi pitkän

aikaa yrittämisen haluna sekä hyvänä palvelusmotivaationa. Tänä keväänä harjoituksiin sattui harvinaisen kosteat säät, eli toisin sanoen erinomaiset ja haastavat koulutusolosuhteet. Tämä valitettavasti kuitenkin näkyi poikkeuksellisen suurina poissaoloina harjoituksista, joskus jopa useampi kymmen oppilasta oli yhtä aikaa sairaana.

Lähestyi kuitenkin AUK:n valmiusviikonloppu, jona pelattiin jälleen kuuluisa lätkäfinaali. AUK:n varusmiehet kysyivät, voitaisiinko sisäjärjestysohjeen mukaisesti hiljaisuudesta sunnuntai-iltana tinkiä. Maanantaiaamuna oli alkamassa sateisissa olosuhteissa aselajiharjoitus, johon olisi ollut tärkeää "ladata akkuja", joten myönteinen vastaukseni ei ollut itsestäänselvyys. Kouluttajani järjesti AUK:n luokkaan kisastudion, joten halukkaat oppilaat sekä apukouluttajat pystyivät seuraamaan yhdessä Ruotsi-finaalia. Suomi voitti mestaruuden alokas Koivun johdolla ja prikaatin AUK:n varusmiehistä yksinään ei ollut vapautuksessa maanantaiaamuna. Suomen puolesta taistelevien koettiin jälleen yhteiseksi vastuuksi.

Tupatuoppi

Tupatuoppi on pohjoiskarjalaisten joukko-osastojen aluupseerikoulujen perinteinen ryhmäkilpailu, jonka juuret ovat 1940-luvulla. Kilpailu koostuu kestävyysosuudesta, joka suoritetaan marssien, sekä pisteitä kerryttävistä tehtävärasteista. Kurssilla 44 kisa käytiin viikkoa ennen juhannusta. Samana viikonloppuna AUK:n sissiradistijoukkue oli edustamassa Jukolan viestissä Virolahdella omana joukkueenaan sekä tukemassa kummikuntamme Liperin ja maakuntakomppanian joukkueita.

Sain ensimmäistä kertaa Tupatuopin johtajana toimiessani jälleen hienosti tukea edelliseltä AUK:n johtajalta. Turvauduin Markun kokemukseen, koska en halunnut olla se, joka katkaisee kilpailun kunnikkaat ja pitkät perinteet. Kilpailu käytiin

AUK:n kurssijulkaisu

tutulla kaavalla Kontiolahden komeissa metsämaisemissa. Tehtävärastit valittiin edelliskertojen parhaista ja uutena rastina suunnittelin Pöppäahon metsissä käydyn minipartiosuunnistuksen, joka tullaan säilyttämään lähitulevaisuudessa rastiluettelossa.

Päällimmäisinä muistoina kurssin 44 Tupatuopista mieleeni jäivät ryhmien tahtotila suoritua annetusta tehtävästä sekä tupakavereiden tsemppaaminen vaikeuksien ja väsymyksen keskellä. En voi unohtaa

myöskään ehkä historian suurinta suunnistusvirhettä, erään tulenjohtoryhmän ketunlenkkiä. Tulenjohtoaliupseerit ovat totutusti tarkkoja kartalla, eikä epäsuoran tullen kanssa suuriin virheisiin ole varaa. Nyt nähty 16 kilometrin harha jäi varmasti muidenkin kuin kyseisen tuvan jäsenten mieliin.

Lopuksi

Haluan kiittää omaa henkilökuntaani, sekä yhteistyötahojen panosta kurssin 44 koulutuksen toteutumisessa. 1.7.2011 olemme

siirtyneet pysyvästi prikaatin komentajan alaisuudesta Karjalan Jääkäripataljoonan perusyksiköksi. Toivon tulevaisuudelta, että ylemmän esikunnan tuki AUK:n koulutukselle olisi yhtä mutkatonta kuin mihin olemme tottuneet yhteistyössä prikaatin esikunnan kanssa.

Teksti:
Kapteeni Miika Huovinen

ALIUPSEERIKOULUN HENKILÖSTÖ

Takarivi vasemmalta: Kersantti Otto Rantanen, ylikersantti Juhani Nevalainen, luutnantti Jani Toivonen, luutnantti Erkka Vesanen.

Eturivi vasemmalta: Kapteeni Ville Vaittinen, kapteeni Miika Huovinen, yliluutnantti Marko Karppinen.

Kuvasta puuttuvat: Yliluutnantti Janne Suhonen, kersantti Juho Rautiainen, luutnantti Santeri Hasunen, ylikersantti Jyrki Pönkkä, luutnantti Jarno Asikainen, yliluutnantti Jarmo Kolu, luutnantti Toni Tummavuori ja luutnantti Mikko Nylund.

JÄÄKÄRILINJA

Painavin taisteluväri, eniten kalustoa ja vaativat hommat. Näitä me todistimme -30 asteen pakkasissa kuin myös +20 asteen helteissä.

Välillä oli rankkaa ja turhautti – kuten esimerkiksi teltan kasaaminen kaatosateella kello 04.00, tai hyökätä auringon porottaessa niskaan ja hien virratessa. Hyviäkin hetkiä kuitenkin oli, esimerkiksi Sotin-

purolla nuotion lämmössä tarinoiminen tai laavulla loimulohen paisto ja järvessä uiskentelu. Linjan kersantti tiivistä hienosti kurssin sielun AUK:n loppumetreillä huutaen: "Verta! Hikeä! Ja suffelia!"

Ylin rivi vasemmalta: Pajuaro Jonne Aulis, Kokko Ville-Pekka Oskari, Artell Antti Johan Mikael, Eronen Arto Petteri, Turunen Olli-Pekka, Immonen Joonas Mikael, Nyström Onni Hermanni, Miettinen Niina Mari Katriina, Pussinen Emilia Ellen Maria, Luostarinen Joonas Tomi Petteri.

Toinen rivi ylhäältä vasemmalta: Raassina Janne Miikka, Hartikainen Joonas Petteri, Schmidt Hans Erik Akseli, Könönen Tero Matti Tapani, Lankinen Arttu Otto Santeri, Jauhiainen Heini Mirjami, Rissanen Juho-Pekka, Hämmäläinen Markus Riku Matias, Hiltunen Joonas Santeri, Nyüssönen Joonas Mikael.

Toinen rivi alhaalta vasemmalta: Alik Rissanen, upskok. Enojärvi Artur, Penttonen Jani Pekka, Litmanen Henri Ile Mikael, Leskinen Osku Riku Petteri, Sara Teppo Mattias, Peltotupa Matti Ilmari, Lappalainen Otto-Pekka Juhani, Räsänen Mikko Eero Juhani, Romppanen Kim Henrik, Penttinen Antti Juhani, Kuusela Lauri Matias Salomon, Kamppuri Simo Sakari, Juutilainen Jere Petro Artturi, Lindgren Simo Arto Davi, Heinonen Jonne Mikael, upskok Mikkonen Anna-Reetta, kers Laitinen Matti, alik Häkkinen Otto Matias, alik Haikonen Joni Sakari.

Alin rivi vasemmalta: Alik Pirhonen Mari Johanna, Väänänen Sami Tero Eemil, Tahvanainen Ville Markus Juhana, Astikainen Juho Oskari, Ranta Jani Ville, Hämmäläinen Tatu Petteri, Vänskä Henri Mikael Kristian, Kukkonen Henri Matias, Rouvinen Tero Ville Petteri, Voutilainen Niko Tapani, Vänskä Ville Taneli, Kovero Sami Tapio, Korhonen Toni Arto, Toivanen Teemu Oskari, Nykänen Jesse Jalmary, Laakso Jesse Jesper Junior.

Kuvasta puuttuvat: Alik Kujala, Perälä Pete Eemil Matias, Korjonen Atso Santeri, Ikonen Sakari Albert, Karhu Kimmo Matti Kalevi, Kuhmonen Eino Juhani, Mönkkönen Marko Juhani, Lindroos Leo Rainer.

AUK:n kurssijulkaisu

SISSILINJA

On kuultu, että sissilinja tulisi olemaan kurssin rankin linja. 4.3. synkkänä ja myrskyisenä perjantaiaamuna ja Aliupseerikoulun pihalla on iso joukko uusia enemmän tai vähemmän pelokkaita oppilaita. Tästä kasasta paistaa kuitenkin yksi muita skarpimman ja motivoituneemman näköinen ryhmä, uusi sissilinja, sillä eihän sissejä kuitenkaan kaikista tehdä. Koulutus alkoi, jo linjalle hyvinkin perinteiseen tapaan säntäämiseltä vesitornille ja umpihangen kautta tietenkkin. Siitä alkoi pitkä tarina, jossa tästä ryhmästä puristui ja hioutui yksi iso tiivis timantti, joka toimii ja ajattelee yhtenä.

Heti aliupseerikurssin alussa kuultiin, että tämä linja tulisi jakautumaan kahtia: sekä sissi- että tiedusteluryhmään. Kuitenkin

havuhenki ja yhteinen päämäärä sai aikaan tästä linjasta yhden aikaisempia kursseja monipuolisemman joukon, jolla oli osamista, sekä jännittävästä vihollisen häirinnästä kuin salaperäisestä vihollisen liikkeen tiedustelusta.

Sissi- ja tiedustelukoulutus alkoi loppu-talven hyytävässä keleissä mm. ensimmäisellä Jaamankankaan harjoituksella. Linjan selkärankaa kasvatettiin ja vahvistettiin tiuhaan tahtiin havumarssin ja koulutus-haarakokeen keinoin sekä muiden linjojen järkytyksesi aimo annoksella runtua. Välillä muut linjan kyllä koettivat testata ja kyseenalaistaa sissilinjalla vallitsevaa särmikkyyttä kasarmilla ajoittain vallinneen yleisen hilpeyden takia, mutta kun hommia ruvettiin yhdessä hoitamaan, jäi muut linjat

nuolemaan näppejään kun sissit näyttivät, kuinka hommat kuuluu hoitaa hyvällä ja syvällä havuhengellä. Tästä hyvinä esimerkeinä linjojen salibandyvoitto ja varsinkin Tupatuoppi-kilpailussa ansaittu kaksoisvoitto.

Sisseiltä vaadittavia ominaisuuksia ovat raudanlujat hermot ja erätaidot, jotta sissitoiminta vihollisen selustassa pystytään suorittamaan. Myös hurtti huumori toimii hyvänä apuvälineenä ryhmän sisällä, jotta valvotut vuorokaudet ja siirrytyt kilometrit eivät ala painamaan yksittäisiä taistelijoita. Yleensä linjalla kuuluukin sitä tiheämmin, mitä rankempi tehtävä onkin, lausahdus: "Onpa paha!"

Yläriivi vasemmalta: Hivonen Iiro, Sirén Otto, Räsänen Joonas, Falck Tomi, Valta Markus, Rapa Jukka, Karjalainen Jani, Luukkonen Joonas, Airaksinen Aleks, Kakkonen Pentti, Lehtoranta Joonas, Vainio Eemeli, Tikka Jani, Malinen Petteri, Niemi Tomi, Lankinen Niko, kers. Virnes Lauri
Alarivi vasemmalta: Uppskok Hirvonen Eino, Rissanen Simo, Korhonen Matias, Varonen Riku, Kosonen Eelis, Virolainen Matti, Jukkara Joonas, Burman Henri, alik Hiles Santeri.

MOOTTORILINJA

Motoilla oli alussa vaikeuksia löytää omaa identiteettiään kun PST-linjan käynyt taistelupari Väänänen & Hottinen ja jääkäriinlinjalla olleet loput motot, eivät alkuvaiheissa löytäneet yhteisymmärrystä kaapin paikasta. Eikä tilannetta helpottanut palvelusta jatkaneen Koposen huomioiminen ja tuttavuuden kehittäminen. Aika kului kinastelun ja vertaillen linjojen paremmuudesta. Vasta yhteisen moottorilinjan koulutushaaramerkin käsivarteen saatuaan alkoi sopu syntyä ja keskityttiin itse tekemiseen. Kinas-

telut olivat kuitenkin lähinnä leikkimielisiä, vaikka välillä jokaiselta vuorollaan kysyttiin hermoja ja pitkää pinnaa paremmalla ja huonommalla menestyksellä. Iltaisin käydyt keskustelut (huutoäänestykset) saivat kuitenkin jokaisen vuorollaan nauramaan hyvinkin avoimesti, eikä tästä jäänyt linjalaisille syviä traumoja. Kaikesta huolimatta linjalla on kouluttajan pikkuenkelinä hyvä taapertaa, päristellä ja haaveilla kukin erilaisista rekoista, joilla joskus tulevaisuudessa saattaa päästä ajamaan.

Motoilla ei vapaa-aikaa liaksi kerry. Palvelus alkaa aamuvahdista ja loppuu iltamyöhään. Iltavapaista on turha edes haaveilla, mutta saimme neuvoteltua hieman vapaa-aikaa, jotta pääsee vuoroiltoihin käymään hieman pidemmän ajan vaikka sotilaskodissa tai ajokoirana lenkkilaatikolla. Onneksemme tänä vuonna myös moottorilinjalla on mahdollisuus osallistua AUK:n järjestämään tupatuoppiin. Lopussa työ palkitaan!

Yläriivi vasemmalta: Eronen Arto Petteri, Artell Antti Johan Mikael, Miettinen Eero Heikki Matias, Koponen Suvi Maria.

Keskirivi vasemmalta: Astikainen Juho Oskari, Väänänen Niko Matias, Kuhmonen Eino Jalmari, Hottinen Tomi Tapani, Mönkkönen Marko Juhani.

Alarivi vasemmalta: Ikonen Sakari Albert, Lindroos Leo Rainer, Nyyssönen Joonas Mikael.

Kuvasta puuttuvat: Karhu Kimmo Matti Kalevi.

AUK:n kurssijulkaisu

PANSSARINTORJUNTALINJA

”Kärkeen rynnii PST!”

Panssarintorjuntalinja kurssille 44 saapui 24 oppilasta. Kun kouluttajamme ensimmäisellä oppitunnilla toivotti meidät tervetulleiksi aliupseerikoulun kovimmalle

linjalle, emme täysin ymmärtäneet mitä kouluttajamme tällä tarkoitti. Kuitenkin muutaman unettoman leiriyön, PST-mai-
lin ja uuvuttavan kalustomarssin jälkeen

meille valkeni, ettei PST-linja ole se aidan matalin kohta. Jokainen kuitenkin kantaa linjamerkkiä hihassaan ylpeänä.

Yläriivi vasemmalta: Leinonen Niko, Laukkanen Tommi, Launonen Santeri, Paasonen Mikko, Nissinen Tomi, Korhonen Teemu, Karvinen Joonas, Oksanen Tapio, Korhonen Atte, Nousiainen Tomi, Rissanen Jonne, Summanen Sami, Ikonen Lauri, Pääskyvuori Tarmo, Kähkönen Mikko ja Turunen Timo.

Alarivi vasemmalta: Upskok Vilander Miikka, Hallikainen Mikko, Siltanen Niko, Oksanen Sami, Kuivalainen Miikka, Ratilainen Aki, Huhta Riku, alik Kaikonen Anssi.

TULENJOHTOLINJA

Kaikki alkoi hyvin koleisena maaliskuun aamuna. Tulevat ryhmän- ja joukkueenjohtajat raahasivat morttisäkkejään kohti pelottavaa, tarunhohtoista kasarmi kakkosta. Kasarmin sisälle päästyään säkit kannettiin rappusia ylös (kirjaimellisesti, eihän säkissä ole pyöriä) kohti tulevaa tupaa, jossa he viettäisivät suurimman osan ajastaan seuraavien kahden kuukauden aikana. Heti ensimmäisenä päivänä tulenjohtolinjan hirvittävät apukouluttajat hyökkäsivät kimppuun punkka- ja varusterallin muodossa.

Pikkuhiljaa alkoi tapahtua. Teoriatuntien seassa ollut estojen purkamiseen tarkoitettu laulukilpailu paljasti monta yllätystä. Aloimme myös opetella mukavia asioita, kuten ks-mittausta, sekä parikaapelin vetoa. Jälkimmäinen paljastui äärimmäisen hauskaksi puuhaksi umpihangessa, niin kuin eräs tulenjohtoryhmä sai huomata ensimmäisessä Jaamankankaan harjoituksessa. Olihan harjoituksen lempinimi Puuha 1. Harjoituksen päätteeksi saimme kokea hiihtämisen riemun tulenjohtokalusteiden kanssa kalustomarsilla.

Puuha numero kakkosen vietimme yhdessä jääkäriinlinjan kanssa. Ihan normaalisti, kuten intissä tavataan sanoa, satoi tälläkin leirillä lähes koko ajan. Tulenjohtoryhmille tuli tutuksi ainakin pitkälanka-antennin rakentaminen, sekä käänteinen sädemittaus. Myös yölliset hälytykset olivat erityisen mukavaa puuhaa. Viimeistään tässä harjoituksessa tulenjohtolinjalle tuli selväksi, että tulenjohdon pitää olla valmiina sykimään erityisesti öisin. Viestiperusteiden kopioiminen käsin on mukavaa kello kolme yöllä herätyksen ollessa seuraavana aamuna kukonlaulun aikaan.

Harjoitusten jälkeen olikin aika hengähtää ja kerätä rahaa veteraaneille yhdessä koko aliupseerikoulun kanssa. Koska "vempuloita" oli niin paljon, apukouluttajienkin piti osallistua rahan keräämiseen. Pizzeriat taisivat kuitenkin kerätä enemmän rahaa apukouluttajilta kuin apukouluttajat rahaa keräykseen noiden päivien aikana.

Tulenjohdon oppilaat viettivät myös aikaa Sotinpurolla. Ensimmäisen harjoituksen päivät menivät suurimmaksi osaksi nuotion ääressä "suffelilinjan pikkuveljen", eli jääkärikomppanian, toimintaa seuraillen. Eniten harjoituksessa harmitti se, ettei kukaan muistanut ottaa makkaraa mukaan. Sotinpuron harjoituksessa eivät olleet enää Haminaan mukavia päiviä viettämään lähtevä osasto. Harjoituksesta tultuamme olikin aika hyvästellä tulevat upseerikokeilat. Seuraavan kerran tapaisimme heitä Itä-Suomen sotilasläänin paraatissa Joensuuissa Mannerheimin syntymäpäivänä.

Aliupseerikurssin toinen osio käynnistyi teoriaosuudella. Tulenjohtolinja sai opetuksen kevyeen kranaatinheittimeen ja sitä kannettiin ahkerasti mukana

seuraavat päivät. Rankimmat koitokset tulivat vastaan kuitenkin kurssin viimeisillä viikoilla. Kaatosateessa vietetty "Puuha 3" PST-linjan sekä pioneerikomppanian kanssa oli vertaansa vailla oleva kokemus. Koko harjoitus tuntui olevan pelkkää puuhailua, parikaapelin vetoa ja pioneerihommien tuijottelua. Vesisateessa tiettenkin...

Rankin osuus koko aliupseerikurssista 44 oli koulutushaarakoe II sekä Tupatuoppikilpailu. Tulenjohtolinja menestyi näissä vaihtelevasti, toinen tupa huonommin kuin toinen. Koulutushaarakoe keskeytyi monilla kipeiden rakkujen, sekä marssimurtumien takia. Vikasuunnistukset eivät olleet ainoastaan koulutushaarakokeen kompastuskivi, vaan lähes samaan virheeseen sorruttiin saman ryhmänjohtajan toimesta Tupatuoppikilpailussakin. Surullisen kuuluisa 16 kilometrin lisälätkä ensimmäisenä päivänä vaati veronsa ja tupa numero 3 sijoittui kisassa jumbosijalle pistein -300. Voittajatuvallehan ei ollut pisteitä kuin yli 1000. Onneksi toinen tulenjohtotupa sijoittui kilpailussa neljänneksi paikaten näin linjan mainetta.

AUK:n kurssijulkaisu

Yläriivi vasemmalta: Riikonen Tommi Tapani, upskok. Lasonen Juho Johannes, Kovanen Miika Tommi Juhani, Hujanen Joonas Nestori, Rasi Roope Joonas Juhani, Vartiainen Mikko Petteri, Kaukonen Jaakko Antero, Pesonen Otto Eemeli, Romo Lassi Akseli, Markkanen Juho-Perttu Viljami, Mustonen Jani Tapani, Hartikainen Jere Juhani, Paasivuori Toni Kristian, Rynnänen Mika Antero, Köninki Miikka Vilho Antero, Nivalainen Aku Anttoni, Holopainen Miika Ville Olavi, Paakkanen Jukka Tapio, Karhapää Niko Elias, upskok. Kyyrönen Paavo Juhani, upskok Udd Mikael Juho Erik.

Alarivi vasemmalta: alik Ohtonen Renne Joona Jesperi, Nevalainen Aki Petteri, Villman Teemu Antti Jalmari, Kolehmainen Olli-Pekka Mikael, Kummunmäki Jere Olavi, Suhonen Timo Eero Petteri, Trémouille Remi Olavi, Impivaara Erkka-Pekka, alik Jääskeläinen Jarna Katariina.

SOTILASPOLIISILINJA

Sotilaspoliisien tehtävänä on rauhan aikana varuskunnan ja puolustusvoimien alueiden, kaluston ja henkilöstön turvaaminen. Monipuolisen koulutuksen yksi muista linjoista poikkeava osa-alue on asutuskeskustaistelu, johon liittyvät vihollisen erikoisjoukkojen tuhoaminen, sekä kiinniotto.

Sotilaspoliisikoulutukseen hyväksytyistä aliupseerikurssille valittiin 12 taistelijaa. Harmiksemme Ilvonen joutui keskeyttämään koulutuksen. Tästä johtuen Reserviupseerikouluun lähetettiin ainoastaan kaksi masokistia. "Hajoleirillä" meno oli ajoittain niin levotonta, että telt-

takin repesi. Linjan pienuudesta johtuen ryhmähenki on ollut äärimmäisen hyvällä tasolla. Suurta kiukkua muissa linjoissa on herättänyt sotilaspoliisilinjan "särmäys" ja runsas vapaa-aika. Myöskin perinteitä on noudatettu ja tästä johtuen linja on näkynyt ja kuulunut.

Yläriivi vasemmalta: Upskok Niskanen Arttu Mikko Kalevi, Ilvonen Anssi Olavi, Hassinen Jyri Tapani, Buckbee Aku Henrik, Liukkonen Tuomas Mikael, Mustonen Tommi Janne Juhani, upskok Väisänen Paavo Tapio.

Alarivi vasemmalta: Villman Toni Otto Elmeri, Rui Otto Henriikki, Hartikainen Joonas Petteri, Ikonen Tomi Markus, Innanen Jaakko Joonas, Lätti Tero Tapio, Ontto Marko Juha Santeri.

AUK:n kurssijulkaisu

Prikaatin kummikunnat ja -yksiköt

PRIKAATIN ESIKUNTA

JOENSUU

KUOPIO

MIKKELI

KARJALAN JÄÄKÄRIPATALJOONAN ESIKUNTA

KONTIOLAHTI

JUANKOSKI

SAVONLINNA

ESIKUNTA- JA HUOLTOKOMPPANIA

RÄÄKKYLÄ

TUUSNIEMI

HEINÄVESI

JÄÄKÄRIKOMPPANIA

NURMES

KITEE

RAUTAVAARA

VARKAUS

KRANAATINHEITINKOMPPANIA

KESÄLAHTI

LEPPÄVIRTA

NILSIÄ

PANSSARINTORJUNTAKOMPPANIA

JOROINEN

JUVA

PIEKSÄMÄKI

SISSIKOMPPANIA

POLVIJÄRVI

JUUKA

SIILINJÄRVI

ALIUPSEERIKOULU

LIPERI

OUTOKUMPU

KAAVI